

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

"Bir şeylerin bittiğini kabullenmenin yepyeni başlangıçlara sebep olabileceği üzerine yazılmış, dolu dolu bir aşk hikâyesi."

Goodreads

Aşka Tutunan Kalpler

Sisters Planet

Aşka Tutunan Kalpler

Marie FORCE

*Geçmişinle yüzleş ve aşka tutun,
çünkü aşk sonsuza dek
seninle olacak*

Grant, kendisini terk edip Gansett Adası'na geri dönen, bir de üstüne üstlük başka biriyle nişanlanan Abby'yi geri kazanmak için türlü planlar yapar. Eski sevgilisinden yüz bulamadığı gibi Hollywood'daki muhteşem kariyeri de kötüye gitmektedir. Derken büyük bir fırtına kopar ve herkes adada mahsur kalır. Üzerinde bu kadar kara bulut varken Grant için doğacak yeni günün ışığı ise bir kadının adında saklıdır: Stephanie!

Bu arada adada hayat tüm hızıyla devam ediyor. Maddie doğum sancıları çekerken kocası Mac dokuz doğuruyor. Ned, Francine'in dengesiz ruh halleriyle uğraşıyor. Laura ise yepyeni başlangıçlar peşinde.

Kısacası yaşamla dopdolu olan Gansett Adası ziyaretçilerini bekliyor.

NOVELLA
f /novellayayinlari
t /novellayayinlari

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-348-580-3

9 786053 485803

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşka Tutunan Kalpler

Marie Force

1. Baskı: Mart 2015

ISBN: 978-605-348-580-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MARIE FORCE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla

Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Falling for Love
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Editör : Elçin Kazancı
Çeviren : Nilgün Birgül
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marie FORCE

“Bir şeylerin bittiğini kabullenmenin yepyeni başlangıçlara sebep olabileceği üzerine yazılmış, dolu dolu bir aşk hikâyesi.”

Goodreads

Aşka Tutunan Kalpler

Çeviren: Nilgün Birgül

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Hayali Gansett Adası ve ailemi kucaklayan
tüm McCarthy serisi hayranları... Teşekkürler!*

YAZARIN NOTU

Gansett Adası'na tekrar hoş geldiniz! Grant McCarthy'yle *Aşka Son Bir Şans*'ta tanışmıştınız. Kendisinin benim için biraz muamma olduğunu itiraf etmek zorundayım, çünkü ne istediğini –ve kimi istediğini– bilen ve bütün cazibesini kullanarak onun peşinden giden diğer kahramanlarıma pek benzemiyor. Grant çelişkiler içinde. Yüreği ona bir şeyler söylerken, bedeni tamamen farklı mesajlar gönderiyor. *Aşka Son Bir Şans*'tan sonra, çoğunuz Abby ve Stephanie arasında ikiye bölündünüz. Grant'in öyküsünün mimarı olarak, onun için en doğru olan kadını seçmek zorundaydım ve umarım benimle aynı fikirde olursunuz. Bu kitapta yeni arkadaşlarla tanışırken, bazı eski dostlardan da haber alacaksınız.

Üçlemenin öncesinde, sizlere McCarthy ailesinin diğer üyelerinin öykülerini de okumak ister misiniz diye sormuştum. Aldığım okuyucu mektubu inanılır gibi değil! McCarthy ailesine ve arkadaşlarına gösterdiğiniz ilgi beni çok heyecanlandırdı ve kararınızı açık ve net duydum. Bir sonraki kitap *Hoping for Love* Evan'm öyküsünü anlatacak ve ardından *Season for Love*, *Waiting for Love*, *Time for Love* ve diğerleri gelecek.

Bir yazar olarak, en çok bu aile ve çok sevdiğim Block

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Adası'na benzeyen adadaki yaşamları hakkında yazarken keyif aldım. Hayali ailemi benimsediğiniz ve gönderdiğiniz sevgi dolu yorumlar için teşekkür ederim. Facebook mesajlarınız ve e-postalarınız benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli. Sizin yazdıklarınızı okumak büyük mutluluk. Bana marie@marieforce.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Henüz posta listemde değilseniz ve gelecekteki kitaplarım ile ilgili gelişmelerden düzenli olarak haber almak istiyorsanız haberim olsun. Ayrıca, Facebook'ta kitaplarımla ve kitaplarla ilgisi olmayan pek çok konuda sohbet ettiğimiz Marie Force Book Talk'a ([facebook.com/groups/MarieForce-BookTalk/](https://www.facebook.com/groups/MarieForce-BookTalk/)) veya adadaki hangi erkeği yatağımızdan defetmeyeceğimiz gibi önemli konuları tartıştığımız Gansett Adası ve McCarthy ailesi Okuma Grubuna ([facebook.com/McCarthy-Series/](https://www.facebook.com/McCarthy-Series/)) katılabilirsiniz. Yayınlanan her kitapla birlikte, yeni öyküyü irdelleyecek ayrı bir grup kurarız. *Áşık Olmak* Okuma Grubunu [facebook.com/groups/FallingforLove/](https://www.facebook.com/groups/FallingforLove/) adresinden takip edebilirsiniz. Gelin, eğlenceye katılın.

Ocak 2012 itibarıyla, resmen tamzamanlı bir yazarım. Bu hayalimi gerçekleştirmemi sağlayan muhteşem okurlarıma teşekkür ediyorum!

Xoxo

Marie

Birine Bölüm

Bütün olanlar Janey'nin suçuydu. Eğer o evlenmeseydi, Grant de *kendi* kadınının, daracık ve seksi nedime elbisesi içinde, üstüne abanmış yeni *nişanlısıyla* beraber düğün boyunca hoplayıp zıplamasını izlemek zorunda kalmazdı. Eğer Janey ve aptal düğünü olmasaydı, Grant marinada çalışan Stephanie'yle dans ederek Abby'yi kıskandırma ihtiyacı hissetmezdi.

Bu kadarla kalmamış olması çok kötüydü. Abby'yi *gerçekten* kıskançlıktan çıldırtmak için, düğünden Stephanie'yle beraber ayrılmak zorundaydı ve şimdi, kafasını döven çekiçler düğünü atlatmak için aldığı alkol miktarını ona hatırlatıyordu. Yanında uyuyan sıcak bedense, önceki gece gerçekleşen felaketin asıl hatırlatıcısıydı.

Kahrolası Janey ve kahrolası düğünü.

Grant, ümitsiz bir halde Stephanie'yle işlerin nasıl bu aşamaya geldiğini anlamaya çalışıyordu. Artık evli olan kız

kardeşinin evine giderken, takside birkaç kez öpüştüklerinden emindi. Joe'yla balayına çıktıkları süre içinde, Janey evcil hayvanlarına bakması karşılığında Grant'in evini kullanmasına izin vermişti. Annesi, hayatındaki karışıklık yüzünden sürekli onu sorgulayarak deli ettiğinden, ebeveynlerinin evinden bir süre uzaklaşmak o an için iyi bir fikir gibi görünmüştü. Oysa şimdi, kız kardeşinin evlenmesine sinirlenmesi bir yana, yaptığı anlaşma artık o kadar iyi görünmüyordu.

Kaçıp kurtulmak isterdi, ama tek gecelik macerasını kız kardeşinin yatağında bırakıp gidemezdi. Ne yapmalıydı?

Sıcak beden kıpırdadı.

Grant hiç kıpırdamadı, kadının ona bakmaması ya da Tanrı esirgesin, konuşmaya çalışmaması için dua ediyordu. Abby'yle o kadar uzun süre beraber olmuşlardı ki, tek gecelik ilişkiler için hiç fırsatı olmamıştı. Nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve kafasının içinde sürekli çalışan binlerce çekiç varken, öğrenmeyi de düşünmüyordu.

Gözücuyla giysilerini toplamak için sessizce yataktan kayan Stephanie'ye baktı, *Of Tanrım* kadın çırlıçıplaktı. Hâlâ uyuyormuş gibi yaparken, kadının minik göğüsleriyle güzel pembe göğüs uçları, vücudunun yalandan uyuduğunu bilmeyen bölgesinin dikkatini çekti, aleti çarşafa sürtününce Grant kendisinin de çıplak olduğunu fark etti.

Günü nasıl Stephanie'yle yatakta çıplak bitirdiğini hatırlamaya çalışıyordu, ama taksiye binmeleri dışında aklına

bir şey gelmiyordu. Son birkaç haftadır Stephanie'yi gözünde çıplak canlandırmadığından değil... Hatta azgın bedeninin, akliseline karşı savaşı kazanma ihtimaline karşın yanında prezervatif bile getirmişti, ama bunu gerçekten *yapacağını* kesinlikle düşünmemişti. Belki yapmamıştı. Belki aslında hiçbir şey olmamıştı. Bu mümkündü, değil mi? Çıplak olmak, seks yapmış olmak anlamına gelmiyordu, değil mi?

Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun!* Eğer Abby bunu duyarsa, asla ona geri dönmezdi. Yanlarında işe başladığından beri Stephanie'ye özel bir ilgi gösteren babasından söz etmeye gerek bile yoktu.

Stephanie düğünde giydiği, bedenini saran siyah elbisesini üstüne geçirmek için sırtını yatağa döndü. Solgun teni kaymak gibiydi, gözlerini omuzlarından aşağı kaydırduğunda, sımsıkı yuvarlak kalçasının üstündeki gamzeler dikkatini çekti. Grant onunla ilk karşılaştığında, kadının kıvrımlardan yoksun olduğunu düşünmüştü. Onu tanımlamak için tercih edeceği sözcük "oğlan çocuğu"ydü. Oysa çıplak vücuduna bakınca, Stephanie'nin küçük ama göz alıcı kıvrımlarının giysilerinin altında gizlendiği açıkça görülüyordu.

Kadının kıvrımları ilgisini çektiğinden değildi, hayır: sadece Abby'nin kıvrımlarının hasretini çekiyordu ve onu geri getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Her şeyden önce, içkiyi bırakması gerekiyordu. Sarhoşluk ve Janey'nin kahrolası düğünü, kendini yanlış kadınla yatakta bulmasına sebep olmuştu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Abby'yi geri kazanmak için küçücük bir şansı varsa, başka bir kadınla

yakalanması söz konusu olamazdı. Abby'yi kışkandırmaya çalışırken planları tamamen ters gitmişti.

Stephanie yüksek ökçeli sandaletlerini parmaklarıyla kavradı, ayaklarının ucuna basarak odadan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken dönüp yatağa bir göz atma gereği bile duymadı.

Grant, derin bir nefes alarak akşamdan kalmışlığın getirdiği uygunsuz durumu savuşturmaya çalıştı, ama sonra babası başına aldığı darbe yüzünden iyileşme sürecinde olduğu ve ağabeyi daha çok hamile karısıyla ilgilendiği için marinadaki işlerin sorumluluğunun üstüne kaldığını hatırladı. Tersanedeki işlere koşturması gerektiği ve Stephanie marinadaki restoranı işlettiği için, birkaç saat içinde tekrar karşılaşmaları kaçınılmazdı.

Homurdanarak yatakta döndü ve yüzünü yastığa gömdü. Karnına bir şey batınca, eliyle darmadağınık çarşafı yoklayarak ne olduğunu bulmaya çalıştı. Yırtılmış bir prezervatif kılıfını kavradığında, Grant'in kalbi neredeyse duracaktı.

"Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun!*"

Grant onu yatakta uçurmuştu, ama Stephanie onun bunu hatırlamadığına bahse girebilirdi. Sert rüzgâr ve yağmur altında titreyerek McCarthy'lerin Gansett Adası Marinası'na doğru yol alırken, Grant McCarthy'yle geçirdiği geceyi tekrar yaşıyordu. Düğünde Grant'in ne yapmaya çalıştığını elbette fark etmişti, Abby'yi kışkandırmak için kendisini kul-

lanıyordu. Düşünden ayrıldıklarında sarhoş olduğunu ve aralarında geçenleri muhtemelen hatırlamayacağını da biliyordu.

Bu durum, bir geceliğine de olsa, yıllardır onu cezbetmeyi başarabilen ilk erkekten yararlanma fırsatını kullanmasına engel olmamıştı. Aralarında bir şeyler başlayabileceği yanılgısına düşecek değildi. Grant, Abby'ye âşıktı ve düğünde Abby'yle nişanlısı Cal fazlasıyla sıkı fıkı görüldüğü halde, adam hâlâ onunla barışmayı hayal ediyordu.

Stephanie bahse girecek olsa, parasını Abby'nin Grant'le işinin bittiği ve Grant'in bunu fark edecek son kişi olduğu ihtimaline yatırırdı. Bunu bilse dahi, Stephanie açıkça başkasını isteyen bir adamın peşine düşecek değildi. O yüzden seks yapmışlardı. Ne var yani, asırlardır kimseyle yatmadı diye, yaşadığı şeyi olmadık ve asla olmayacak bir şeye mi dönüştürecek? Hayır.

Kulak tırmalayan bir korna sesi dikkatini çekince durup baktı. Bay McCarthy'nin en iyi arkadaşı Ned Saunders'ın taksi olarak kullandığı hurda steysin arabasıyla kaldırımın kenarına çektiğini gördü.

“Atla, seni götüreyim.”

İliklerine kadar ıslandığı için, her gün marinada takılan yaşlı adamı görmek Stephanie'yi mutlu etti. “Teşekkürler, Ned,” dedi ön koltuğa otururken. Arabanın zemini kahve bardakları ve eski gazetelerle doluydu.

“Dağınıklık için kusura bakma,” diye mırıldandı Ned.

“Sorun değil. Fırtınadan kurtulduğum için mutluyum.”

“Benzersiz bir kuzeydoğu rüzgârı. Yeni evlilerin adadan ayrılması zor gibi.”

“Çok kötü. Bu durumda uçağı kaçıracaklar, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

Stephanie, utanç yürüyüşü hakkında Ned bir şey söylemediği için minnettardı. “Fırtına ne kadar sürecekmış?”

“En az iki gün.”

“Marinada pek iş olmayacak,” dedi Stephanie, Grant’le baş başa geçirecekleri sakın bir günün endişesiyle.

Ned, kuzey limanına giden son virajı döndü. Ada sakinlerinin “Beyaz Saray” adını verdikleri McCarthy’lerin evinin önünden geçerken, oğullarıyla geçirdiği gece gözünde canlanan Stephanie başını çevirdi. Baba McCarthy ona karşı daima iyi davranmıştı, bunu bozacak bir şey yapmak istemezdi.

“Delikanlının kafası karışık,” dedi Ned, sessizliği bozarak.

“Efendim?”

“Tanıdığım en zeki çocuk,” diye devam etti Ned, sanki Stephanie’yi duymamış gibi. “Konuşmayı öğrendiği günden beri sorular sorar, insanları inceler, bunları dosyalar ve daha sonra senaryolarında kullanırdı. Oysa kendi hayatındaki insanlar söz konusu olduğunda... şey, çok parlak olduğu söylenemez.”

Camdan dışarı bakmaya devam ederken, utanç içindeki Stephanie’nin vücudu alev alev yanıyordu. *Nereden biliyor? En iyi arkadaşına, Grant’in babasına ne söyleyecek?*

“Bence Abby’yle ilişkisinin bittiğini henüz anlamış değil. Bunu fark ettiğinde ona çok acı verecek bence.”

Stephanie gergin bir halde mırıldanırken beyni zonklamaya başlamıştı. Sanki Ned aklından geçenleri okur gibiydi!

“Bunca üzüntünün ortasında, senin gibi cici bir kız kendini kollamalı.”

Stephanie ağzını açtı, ama söyleyecek bir söz bulamadı. Neyse ki marinaya ulaştılar ve cevap vermek zorunda kalmadı.

Cüzdanına uzanarak mırıldandı. “Getirdiğin için teşekkür ederim.”

Ned elini iterek onun para çıkarmasına engel oldu. “Benim için zevkti tatlım.”

Gözyaşları gözlerini yakarken, Stephanie bir kez daha yerin dibine geçti. Arabadan neredeyse kaçarcasına uzaklaştı. ama Ned’in babacan tavrını araç gözden kaybolana kadar yanında hissetti. Bu tür ilgi ve şefkati hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, bu gerçekten güzel bir duyguydu.

Kaptan Joe Cantrell evlendiği gecenin sabahında ceptelefonunun sesiyle uyandı. Telefonu kapıldığı gibi, Janey’yle beraber düğün gecelerini geçirdikleri süitin diğer ucuna fırlatmak istedi, ama asıl istediği sevgili *karısının* biraz daha uyumasıydı.

Onu yıllarca uzaktan sevdikten sonra, Janey’yi karısı olarak düşünmek Joe’yu gülümsetti. Telefonu alıp banyoya

girdi ve kapıyı kapadı. Arayan numaranın ofise ait olduğunu görünce tedirginliği biraz daha arttı.

“Umarım kötü haber değildir,” diye telefona doğru homurdandı.

“Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, kaptan,” dedi Seamus O’Grady. Joe, veterinerlik okuluna gidebilmesi için Janey’yle beraber Ohio’ya taşındığında Gansett Adası Feribot Şirketi’ni işletmesi için Seamus’u işe almıştı. “Özellikle bu sabah.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Joe, alışılmadık bir nezaketsizlikle.

“Havaya bakmak için dışarı çıktığınızdan emin değilim. Tropikal Hailey fırtınası bu akşam adaya ulaştı ve inanılmaz sertlikte esiyor. Günün kalan kısmında seferleri iptal etmekten yanayım, ama eşinizle birlikte on buçuk vapuruyla adadan ayrılmayı düşündüğünüzü biliyorum. Planlarınızı bozmak istemedim.”

Seamus konuşurken Joe pencereye yaklaşp güney limanına baktı. Rüzgâr ve yağmur Gansett Koyu’nu dövüyor denizin üstünde bembeyaz köpükler oluştuyordu. Gemicilikte “deniz tutması” adını verdikleri ve her seferden sonra teknedeki kusmukları paspaslamak zorunda kaldıkları günlerden biriydi. “Git ve duyuruyu yap,” dedi Joe.

“Emin misiniz, kaptan?”

“Bir adada seyahat planı yapıyorsan, bu ihtimali göze almak zorundasın, değil mi?”

“Haklısınız. Burada sorun yok, her şey kontrol altında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sizi ve eşinizi ilk fırsatta adadan çıkaracağız. Bu arada, harika bir düğündü.”

“Teşekkürler, Seamus.” Joe konuşmayı bitirip banyodan dışarı süzüldü.

“Sorun nedir?” diye sordu, Janey. Sesi çatlak ve uykulu, ayrıca inanılmaz seksiydi. Elini Joe’ya uzattı.

Joe telefonu bavulun içine atıp Janey’ye döndü, Janey onun elini tutup tekrar yatağa çekti.

Hayatının neredeyse yarısı boyunca âşık olduğu kadınla sonunda evlenmeyi başaran Joe, yeryüzündeki en şanslı erkek olduğunu düşünerek kendini onun sıcak kucağına bıraktı.

“Şimdi bana neler olduğunu söyle,” dedi Janey.

“Hem iyi hem de kötü haber.” Janey’nin bir önceki tutkulu geceden kalma, şişip kabarmış dudaklarını öptü. “Kötü haber, elverişsiz hava koşulları yüzünden feribot seferleri iptal ediliyor.”

Janey soluğunu tuttu. Tayfun kuşağının dışında olduğu için tercih ettikleri Aruba’da geçirecekleri balayını dört gözle bekliyordu. Ne mantık!

“Bunun üstüne iyi bir haber olabilir mi?” diye sorarken, altdudağını on yaşında bir kız çocuğu gibi sarkıtmıştı.

Joe onu altına alarak yüzündeki bir tutam sarı saç geri itti. “İyi haber, bugün yataktan çıkmak zorunda değiliz.”

Janey ona gülümsedi, ellerini Joe’nun omuzlarından sırtına ve oradan kalçasına doğru kaydırды. Bu hareket Joe’yu her zaman çıldırtıyordu ve Janey bunu iyi biliyordu. “Bu ger-

çekten iyi bir haber.”

“Seni oraya götüreceğim, bebeğim,” dedi Joe, öpücük için eğilirken. “Bir ya da iki gün sürebilir, ama gideceğiz.”

“Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Önemli olan tek şey, ikimizin baş başa olması.”

“Bugün seni çok, ama çok sevdiğimi söylemiş miydim?”

“Henüz değil,” dedi Janey. Joe’nun onu çok, *ama çok* sevmesini istediğini söylediği anı hatırlayarak gülümsedi.

“Pekâlâ, söylüyorum.”

“Sanırım bunu kanıtlaman gerek.” Cilveli bir tavırla sırtı, kalçasını Joe’nun sertliğine bastırarak ne istediğini anlamasını sağladı.

“Yine mi?” diye sordu Joe, keyifle bir kaşını kaldırarak. “Doymak bilmez bir haspayla evlendiğim konusunda kimse beni uyarmadı.”

Janey gülerek onu tam istediği yere yönlendirdi. “Alışsan iyi olur, ahbap. Artık bana mahkûmsun.”

Joe tek bir hamleyle onun içine girdi. “Bunun için Tanrı’ya şükrediyorum.”

Sert rüzgâr ve yağmur, kız kardeşinin düğününün sabahı Mac’i erkenden uyandırdı, fırtına yüzünden feribot seferlerinin iptal edilme ihtimalini düşününce göğsü sıkıştı.

Doktor Cal’in öğrettiği gibi, bebeğin üstündeki baskıyı azaltmak için yan yatarak uyuyan karısı Maddie’ye baktı. İh-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tiyaç duyduğunda ona yardımcı olamamak Mac'i delirtiyordu. Bir adada yüksek riskli hamilelik yaşamak saçmalıklı, ama bebek doğana kadar anakaraya taşınmaya karısını ikna edememişti.

Havanın uğuldadığı kadar kötü olmamasını dileyerek, camdan dışarı bakmak için yataktan kalktı. Ne yazık ki, duyduğu kadar berbat bir havaydı. Uzaklarda çılgınca köpüren okyanus dalgalarına baktı. Fırtına yüzünden yağmur yatay yağıyordu. Eliyle göğsünü yoklayan Mac, kalp krizi geçirip geçirmediğini düşündü. Babasının yaralanmasıyla sonuçlanan marinadaki kazadan beri göğsündeki sıkışıklık sabit hale gelmişti.

Kaza, Mac'in de hastaneye düşmesine yol açarak Maddie'ye büyük gerilim yaşatmış, erken doğum riskiyle hamileliğinin kalan süresinde yatak istirahatine alınmıştı. Mac'in, adadaki evini terk etmeyi reddeden Maddie'nin isteklerine uymaktan başka çaresi yoktu.

Mac telefonunu almak için şifonyere yöneldi. Gansett Adası Feribot İşletmesi'nden gelen mesaj korkularına resmîyet kazandırmıştı: Seferler geçici olarak hizmet dışıydı. Saatte en az seksen kilometre esen fırtınada hava alanı da kapatılırdı. *Çıkış yok*, diye düşünürken, göğsündeki sancı biraz daha arttı.

Bu tür felaket senaryoları haftalardır onu deli ediyordu. Feribotlar çalışırken bile anakaraya ulaşmak bir saat sürüyordu. hastaneye daha fazla. Bu süreçte Cal'in başa çıkamayacağı bir şey olursa ne yapacaklardı? Maddie, kendisinin sağlayamaya-

cağı bir şeye ihtiyaç duyarsa? Ya ona bir şey olursa...

“Mac?”

Mac pencereden uzaklaşıp Maddie'nin yanına gitti. “Hâlâ uyuduğunu sanıyordum,” dedi, eliyle onun karamel rengi saçlarını okşayarak. “Henüz erken.”

“Sen neden kalktın?”

“Rüzgâr uyandırdı.” Göğsü tekrar sıkışmaya başladı ve feribotların ne kadar hizmet dışı kalacağını düşündü. Sabahın alacakaranlığından karısını daha iyi görebilmek için gece lambasını yaktı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Şişko. Korkunç.” Gözleri yaşlarla doldu. “İğrenç.”

“Of bebeğim.” Mac tekrar yatağa girip onu kollarıyla olabildiğince sıkı sardı. Haftalardır seks yapamıyorlardı ve bu durum giderek artan endişesine olumlu katkıda bulunmuyordu. “Böyle konuşma. Muhteşemsin, ışık saçıyorsun.” Maddie gün boyunca yatakta çakılıyken iki ay daha nasıl dayanacaklardı?

“Öyle demek zorundasın, çünkü beni bu hale sen getirdin.”

O kadar alıngan ve şirindi ki, hoşuna gitmeyeceğini bildiği halde Mac güldü.

Maddie'nin gözlerinden iri damlalar süzülerek yanaklarını ıslattı. “Komik değil.”

“Biliyorum,” dedi Mac, onun gözyaşlarını öperek. Maddie bir önceki gün, düğünde, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikteyken çok mutluydu. Bu, fırtına sona erip de herkes dağılmadan Maddie'yi biraz keyiflendirebilmesi için ona bir fikir verdi.

Tam bu fikri karısıyla paylaşmak üzereyken, gece lambasının ışığı titredi ve söndü.

İkinci Bölüm

Önceki geceyle ilgili ilk ayrıntı aklına geldiğinde Grant duştaydı: hayatı boyunca yaşadığı en muhteşem oral seks. Sıcak suyun altında dikilirken, Stephanie'nin kıvrak vücudu ve maharetli dudaklarının göğsünden karnına, oradan da ereksiyonuna doğru inişi gözünde canlanınca kendini kaybetti ve bu düşünce bile saniyeler içinde tekrar sertleşmesi için yeterli oldu.

“Tanrım,” diye mırıldanırken, suçluluk duygusunu savuşturmak için gözlerini kapadı. Yatakta bunu yapmak hiçbir zaman Abby'nin keyif aldığı şeylerden biri olmamıştı, o yüzden pek sık başına gelen bir şey değildi. Öte yandan emerken, yalarken ve okşarken Stephanie'nin coşkusu çok açıktı.

Grant kontrolü ele almaya karar verdiğinde, Stephanie'nin *piercingli* dilini kamçı gibi kullandığı ateş gibi ağzının içinde hissettiklerini düşünerek inledi ve zihnini dolduran bu anıyla sarsıcı bir orgazma ulaştı. Ardından, sıcak su azal-

maya başlayana kadar soluk soluğa düşün altında bekledi ve titreyen bacaklarıyla dışarı çıktığında, bütün gücünün çekildiğini hissetti.

Asla yaşanmaması gereken bir gecenin anılarında kaybolduğu için kendinden iğrenerek kot pantolonunu ve uzun kollu gömleğini üstüne geçirdi. İşin gerçeği, çok uzun bir ara vermişti, Stephanie'ye verdiği tepkinin sebebi buydu. Bir yıldan daha uzun bir süre önce, Mac'in düğünü için eve geldiğinde, tekrar Los Angeles'a dönecek olursa Abby aralarının her şeyin sona ereceğini söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse, Grant ona inanmamıştı. O kadar uzun süredir beraberdiler ki, içinde onun olmadığı bir hayatı düşünemiyordu. Ünlü bir yapımcı için senaryo anlaşması imzalamanın eşiğinde olduğunu Abby'ye anlatmaya çalışmıştı. Aynı hikâyeyi daha önce yüzlerce kez dinlemiş olan Abby ise onu son kez uyarmıştı.

"Bu koca dünyanın her yerinde yazabilirsin, Grant," demiş, Los Angeles'tan döndükten sonra başarılı bir iş kurduğu adada onunla birlikte kalması için iri kahverengi gözleriyle yalvarırcasına ona bakmıştı.

Grant gidip yapımcıyla bizzat görüşmekten başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Ne yazık ki, orijinal senaryo dalında Oscar ödülünü aldığından beri olduğu gibi, hem işi ve hem de Abby'yi kaybetmişti.

Ondan uzak geçirdiği yıl boyunca Abby'ye sadık kalmış ve onun da kendisi gibi davrandığı yanılgısına düşmüştü. Tabii, annesinden Abby'nin tekrar biriyle çıkmaya başladı-

ğını, hatta onunla nişanlandığını duyana kadar! Başka biriyle! Grant en başından beri yanlış davranmıştı, bu konuda hiç şüphe yoktu, ama mücadele etmeden kadını kendini beğenmiş Teksaslı bir kovboy doktora kaptırmayacaktı.

Onu geri kazanmak için ne yapması gerektiği hakkında bir fikri olmasını çok isterdi. Açıkçası, *piercingli* ve hünerli diliyle Stephanie'nin görüntüsü tekrar ona zulmetmek üzere zihnine dolmaya başlarken, onunla yatarak çok büyük bir hata yaptığını düşünüyordu.

Homurdanarak yatak odasından çıktı ve bu havada ısınmasına engel olacak bir kıyafet aramaya başladı. Neyse ki Joe, Janey'nin dolabında kötü havada giyilecek bir şeyler bırakmıştı. Grant montunu giyerek Janey'nin arka bahçedeki engelli hayvanlarını ziyaret etmeye çıktı. Ürkütücü hava koşulları yüzünden çoğu, tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için dışarı çıkmayı reddetmişti ve geri döndüğünde Grant'in ortalığı berbat durumda bulma ihtimali yüksekti. Grant onları besleyip kız kardeşi yokken kaldıkları odaya götürdü.

Alman kurdu Riley bütün bu süreç boyunca, bir gece önce tam bir pislik gibi davrandığını yüzüne vurmak istemesine öfke dolu gözlerle onu süzmüştü. Bir köpek bile suçlu hissetmesini sağlıyorsa, işler gerçekten kötü demekti.

Kapıdan çıkarken, sarı renkli kötü hava pantolonunu rulo yapıp kolunun altına sıkıştırdı ve hızla babasının kamyonetine doğru koştu.

Babası hâlâ kırık kolunun ve yaralı başının iyileşmesini beklediği için, kamyoneti Grant kullanıyordu. Erkek kardeş-

leri Evan ve Adam da düğün için adada oldukları ve süresiz adada mahsur kaldıkları halde, tıpkı ergenliklerinde olduğu gibi. Grant aracın anahtarlarını özenle genç kardeşlerinden uzak tutuyordu.

Marinaya giden kısa yol boyunca devrilmiş ağaçlar, elektrik direkleri ve su basmış sokaklarla karşılaştı. Stephanie'nin restoranın arkasındaki odasına nasıl döndüğünü merak etti ve bu fırtınada onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktığı için suçluluk duydu.

Grant, kamyonetin silecekleri yağmura yetişemediğinden, yolu görebilmek için camı aralamak zorunda kaldı. Onlarca yıldır böyle fırtına görmemişlerdi. Bütün McCarthy kardeşler hâlâ evde yaşarken on gün boyunca elektriksiz kaldıklarını hatırlıyordu. Çok *uzun* on gün.

Marinaya ulaştığında gördüğü ilk şey, malzeme odasında bir şeylerle uğraşan Stephanie'nin biçimli kalçası oldu. Fırtınada dışarı çıkmaya cesaret edebilen herhangi biriyle oturup kahve içerek çene çalınacak böyle bir sabahta bu kadarı da fazlaydı.

Görünüşe bakılırsa, gerçekten yapılacak işler vardı, ama kafasında hâlâ çalan davullar varken Grant'in düşündüğü son şey buydu. Kamyonetten inip Stephanie'ye doğru yürüdü. Yağmur, hâki renkli şortunu ıslatarak içindeki koyu renkli tangasını görünür hale getirmişti. Grant, bu görüntü karşısında tepkisiz kalamayan bedenine zorlukla engel oldu. "Yardım edeyim," dedi, düşündüğünden daha sert bir tonla.

Onun birden ortaya çıkmasıyla ürken Stephanie, koca-

man açılan gözleriyle arkasına döndü. Önceki geceyle ilgili ikinci anı, o anda Grant'ın zihninde canlandı. İçine ilk kez girdiği anda da gözleri aynı şekilde açılmıştı.

“Senin derdin ne?” diye sorarken, bu fırtınada onu korumaktan uzak olan spor ceketinin koluyla yüzündeki yağmuru silmeye çalışıyordu.

“Derdim yok.” Jeneratörü kaldırmaya çalışırken sıkıldığı dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Belini kırmadan önce bırak yardım edeyim.” Çılgın gibi esen rüzgârın uğultusu yüzünden bağırarak konuşmak zorunda kalıyorlardı.

“Sen tek başına yapıyordun. Ben neden yapamayacakmışım?”

“Kımlıdatamadım bile.”

Grant döndü, jeneratörün arkasını tutarken Stephanie ön tarafı kavradı, zor da olsa jeneratörü marinanın mutfağının önündeki küçük avluya çıkarmayı başardılar.

“Benzin bidonunu getireyim,” dedi Stephanie, jeneratör yerine yerleştiğinde.

“Ben getiririm. Nerede?”

“Getirebileceğimden emin olabilirsin.”

Grant gözlerini kapadı, beyninin içindeki çekiçlerden ve bu inatçı kadından kurtulmak için dua ederek ona kadar saydı. “Sana ben getireceğim dedim. Nerede?”

“Kendin bul.” Stephanie dönüp ondan uzaklaşmaya başladığında bir kez daha ıslak kalçasını gözler önüne seriyor ve Grant'ın şaşkına dönmüş zihni onu daha önce gördüğü

çıplak biçime dönüştürüyordu. Birlikte uyandıkları son iki saatten bu yana, son iki günden beri olduğundan daha fazla sertleşmişti ve bu durum Grant'i çileden çıkarıyordu.

Benzin bidonunu aramak üzere tekrar yağmura çıktığında, *ondan* hoşlanmadığı halde neden vücudunun bu kadar güçlü tepki verdiğini merak ediyordu. Kadın huysuz, geveze ve son derece inatçıydı. Genelde, pek bakılacak bir yanı da yoktu. Saçları kirpi gibi ve dağınıktı, sıskaydı ve dilinde *pi-er-cing* vardı. Birinin dilini delmesine izin vereceğini düşünemiyordu, ama küpenin erkeklik uzvu üstünde bıraktığı duygudan hoşlanmıştı. *Kes şunu! Bunu düşünmekten vazgeç!*

Ne kadar çabalasa da, aletin üstünde yukarı ve aşağı kayan küpeli dilin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. “*Lanet olsun!*” diye haykırdı uğuldayan rüzgâra. “Onu *istemiyorum!* Abby’yi *istiyorum*. Abby’yi *seviyorum*. Artık onunla olanları *düşünmek istemiyorum!*”

Rüzgârla yaptığı sohbetin ardından kendini biraz daha iyi hissederek benzin bidonunun yerini buldu. Bidon son derece ağırdı ve sürükleyerek kulübeden dışarı çıkarmaya çalışırken ani esen rüzgâr kapıyı hızla çarparak kapadı. Tam elinin üstüne. Koluna yayılan acıyla Grant korkunç bir çığlık attı. “*Seni pislik!*”

Kapı ardına kadar açıldı. “Birader?” Yağmur ve kasvetin ortasında Mac belirdi, başını lacivert yağmurluğunun kapüşonuyla örtmüştü. “Neden çığlık atıyorsun?”

Acı içinde elini kavrayan Grant konuşmıyordu.

“Sorun nedir?” diyen Mac onu kulübenin gölgesinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ışığa doğru çekti.

“Elim,” diyebildi Grant. “Kapı.”

“Lanet olsun,” dedi Mac. “Göster bakayım.”

Grant diğer clini çekip avcundan akan kanı görünce neredeyse bayılacaktı.

Grant’i içeri taşımak için Mac kolunu ona doladı. “Sakın bayılma.”

“Hadi be,” dedi onların içeri girdiğini gören Stephanie. “Neler oluyor?”

“Anladığım kadarıyla,” diye cevap verdi Mac, “kapı elinin üstüne kapanmış.”

Stephanie yakından bir göz attı. “Dikiş atılması gerek.” Beyaz, temiz bir bez bulup Grant’in yaralı eline sarmaya başladı.

“Yavaş ol, tamam mı?” diye terslendi Grant.

Stephanie ona kaşlarını çatarak kumaşın etrafını bantladı.

“Onu götürebilir misin?” diye sordu Mac. “Diğer jeneratörü eve götürmek için gelmişim, Maddie ve Thomas’ın yanına dönmeliyim.”

“Kendim halledebilirim,” diyen Grant ayağa kalktı, ama zeminin eğildiğini hissederek yalpalamaya başladı.

“Bayılıp kafanı kırmadan önce kıcımın üstüne otur.” Mac kardeşini tekrar sandalyeye itti. “Babamın kırık kafası bu yaz için yeter de artar bile.”

“Onu götürürüm,” dedi Stephanie. “Ancak dolap ve dondurucu için jeneratörün çalıştırılması gerek.”

“Gitmeden önce ben hallederim. Günün kalan kısmında burayı kapatabiliriz. Dün geceki denetimde bütün teknelerin fırtına yüzünden bağlı olduklarını gördüm. Bugün gelen giden olmaz.”

“Tamam,” dedi Stephanie.

İkisi lojistik süreci tartışırken Grant kusmamak için kendini zor tutuyordu.

“Joe ve Janey adada mahsur kaldıklarından, düğün hediyelerini açmak üzere bu akşam geleceklerini size söyleyecektim. Özel bir tropikal fırtına partisi düzenleyeceğiz. Kaçırmayın derim.”

Grant, yarasını hatırlatmak istercesine inledi.

“Bebek gibi davranmayı kes,” dedi Stephanie. “Sadece bir sıyrık.”

Mac gülerek Grant’e sevgiyle gülümsedi. “Seni emin ellere bırakıyorum birader. Klinikte neler olduğunu haber verin.”

İşte o anda Grant klinikte dikiş atması için Abby’nin nişanlısına güvenmesi gerektiğini idrak etti. “Boşversene,” dedi. “Kliniğe gitmiyorum.”

“Yok canım,” dedi ağabeyi otoriter bir sesle. “Annemi arayıp üzerine salmamı ister misin?”

“Bunu yapamazsın.”

“Bahse girer misin? Dikiş atılması ve muhtemelen tetanos aşısı gerekiyor. Saçmalamaktan vazgeç.”

“Ben hallederim.” Grant ne olduğunu bile anlayamadan Stephanie onu tutup sandalyeden kaldırdı ve babasının kam-

yonetine doğru yürütmeye başladı. Bu kadar sıska bir hatun için fazlasıyla güçlüydü. Grant'ın şortunun ceplerinde kamyonetin anahtarlarını ararken önündeki şişliğe dokununca Grant irkildi.

“Ne tuttuğuna dikkat et, tamam mı?”

“Görmediğim bir şey değil.”

“Hatırlatmana gerek yok,” diye homurdanan Grant, bu kadar uçarı olduğu için kendini vurmak isterken Stephanie'nin yüzünden ise geldiği kadar hızlı giden bir acı dalgası geçti.

Stephanie kamyonetin kapısını öyle hızlı çarptı ki, neredeyse Grant'ın ayağını sıkıştırıyordu. Rüzgâr ve yağmur onu sürücü koltuğuna kadar takip etti.

“Beni Janey'nin evine götür. Kliniğe gitmem gerekmiyor. Evde kendime bakabilirim.”

Kamyoneti çalıştırırken Stephanie hiç konuşmadı, dikiz aynalarını ayarlayıp dikkatle marşa bastı.

“Ehliyetin var, değil mi?”

“Elbette var.”

“O halde neden seksen yaşında biri gibi kullanıyorsun?”

“Çünkü, eğer fark etmediysen, tropikal bir fırtınanın ortasındayız ve babanın kamyonetini kullanıyorum. Bir şey olmasını istemem.”

“Kamyonetlerine bir şey olmasına alışkıdır. Öyle ya da böyle, onları kullanan beş çocuğu vardı.”

“En azından ben kullanırken bir şey olmayacak. Şimdi sesini kes, dikkatimi dağıtma.”

Grant ailesinin onu işe aldığını kadına hatırlatmak istedi,

ama şimdiye kadar zaten yeterince pislik biri gibi davrandığından sessiz kalmayı tercih etti; tabii Stephanie, Janey'nin evi yerine kliniğin yoluna sapana kadar. "Dur bir dakika! Sana eve gitmek istediğimi söyledim!"

"Ben de dikiş atılması gerektiğini söyledim."

"Sen benim patronum değilsin!"

"Kaç yaşındasın sen? Üç? Bunu sana Thomas mı öğretti?" Stephanie, Mac ve Maddie'nin üç yaşındaki oğlunu kastediyordu. "Onun da düğünde babasına aynı şeyi söylediğini duydum."

Köpüren Grant, sakinleşmek için kendini zorluyordu. "Kliniğe gitmiyorum."

"Annemi arayacağım."

Grant onun yüzüne bakmak için oturduğu yerde döndü. "Cesaret edemezsin."

"Dene istersen. Linda'yı severim. Numarası bende var."

"Şeytanın tekisin."

"İstedığın kadar konuş..."

Grant daha önce hiç bu kadar saçma bir konuşma yaptığını hatırlamıyordu. Kliniğe gitmeme konusunda onunla tekrar konuşma girişiminde bulunmaya hazırlanıyordu ki, yarısı kanamaya başladı ve üstüne sarılı olan kumaşın rengini kırmızıya boyadı.

Kanamayı gören Stephanie gaza biraz daha bastı.

"Sakin ol. Otuzla gitmeye başladın."

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

Stephanie pişman olmuşçasına başını iki yana salladı. “Sana geceyi birlikte geçirmemizin kötü bir fikir olduğunu söylemişim.”

“Bunu *ne zaman* söyledin?” Grant bu konuda hiçbir şey hatırlamıyordu, ama zihninde sabah boyunca ona işkence eden sayısız görüntü kol geziyordu.

“Beraber yatmadan önce. Ondan önce gayet iyi anlaşıyorduk.”

“Bu doğru değil. Hiçbir zaman iyi anlaşmadık.”

“Dün gece kız kardeşinin yatağında çok iyi anlaşıyorduk, ama muhtemelen hatırlamıyorsun.”

“Hatırlıyorum,” diye terslendi Grant.

“Kendine kızgınsın diye benim beynimi yemen gerekmez.” Grant bu cesur çıkışa cevap vermeye hazırlanırken Stephanie bir küfür savurdu.

Aracın ön camından dışarı bakan Grant, kliniğe giden yolun üstünde yatan devrik bir ağaç gördü. “Gördün mü? Kardeşte yokmuş. Bir U dönüşü yap ve buradan gidelim.”

Daha sözlerini bitirmemişti ki, Stephanie kamyonetin etrafından dolaşıp yolcu kapısını açtı. Grant’in kolunu kavradı ve onu dışarı çekti. “Yürü.”

“Fark etmediysen söyleyeyim, yolun ortasında koca bir ağaç var.”

“Hadi ya, sahi mi?” Stephanie onun kolunu sımsıkı kavrayıp devrik ağaca doğru sürükledi. Üstündeki incecik ceket buz gibi rüzgâra ve yağmura uygun değildi. Kısa sürede dudakları morarmıştı, ama ağacın üstüne tırmanmaktan başka

areleri yoktu. ‘‘Hadi gidelim.’’

Grant itiraz etmek üzereydi ki, Stephanie onu ağaca doğru itti, Grant’ın ayakları kadının ayaklarına dolandı ve birlikte ağacın diğer yanındaki bir çamur birikintisine yuvarlandılar. Stephanie bir şekilde onun üstüne düştü, ama ikisi de çamur deryasının içindeydi.

Stephanie, Grant’ın yüzüne baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Grant kahkahanın onun yüzünü nasıl değiştirdiğini izlerken, bütün sabah yakasını bırakmayan gerilim gevşedi ve kadından o kadar da nefret etmediğini fark etti. Aslında, ondan fazlasıyla hoşlanıyor olma ihtimali çok daha yüksekti.

Vicüğü Bâkım

Laura McCarthy şiddetli rüzgâr ve yağmurun altında Sand & Surf Hotel'in önündeki kaldırımında durdu, Viktorya döneminden kalma eski binayı inceledi. Laura'nın adayı son ziyaret edişinden bu yana, biraz daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. Gri çatı padavraları aşınmış ve lekelenmiş, pencere çerçevelerinin tuzlu su yüzünden rengi atmış, badanası ise yer yer dökülmeye başlamıştı.

Sand & Surf, Beachcomber'in tam karşısında yer alıyordu ve sahipleri onu satmak için müşteri aradıklarından iki senedir kapalı duruyordu. Binanın bir cephesi kasabaya bakarken, kumsala inen ve günbatımını seyretmek için özel bir terası olan diğer cephesi Atlantik Okyanusu'nu görüyordu. Laura bankada fazladan on üç milyon doları olmasını ve onu sahiplerinin elinden almayı çok isterdi.

Bu düşünceyle, kendi kendine hafifçe güldü. Henüz küçük bir çocukken, ilk kez adaya amcasını, yengesini ve ku-

zenlerini görmeye geldiği anda otel onu cezbetmişti. Salon-
daki ikinci kahvaltılarını, verandada verilen kokteylleri ve
her yıl tekrar gelen müşterileri gözünde canlandırabiliyordu.

Boş hayaller.

Kapüşonu başından sıyrılıp içine yağmur sızmaya baş-
layınca, Laura yağmurluğuna biraz daha sıkı sarındı.

“Turistik gezi için uygun bir gün sayılmaz.”

İrkilen Laura arkasına döndüğünde, ince bir muşamba
giyen ve yüzünde alaycı bir tebessüm olan uzun boylu bir
adamlarla karşılaştı. Islak sarı saçları alnına yapışmıştı, ama
farkında gibi görünmüyordu. Bir yerden tanıdık gelse de,
Laura kim olduğunu çıkaramamıştı.

Sanki bir sır biliyormuş ve paylaşıp paylaşmayacağına
karar veremezmiş gibi, neşe dolu gri gözleriyle Laura’yı
süzdü. “Dün akşam düğündeydiniz.”

“Tanıştık mı?”

“Eğlenceden ben sorumluydum.” Elini uzattı. “Owen
Lawry.”

Laura tokalaşmak için uzandı. “Of, tabii. Evan ve siz
harikaydınız!”

“Teşekkürler. Asırlardır beraber takılmamıştık. Güzel
duyguydu.”

“Ve güzel müzikti.”

“Beğendiğinize sevindim. Gelinin arkadaşı mısınız,
yoksa damadın mı?”

“Gelinin kuzeniyim.”

“Sahi mi?” Biraz daha yakından baktı. “Siz söyledikten

sonra benzerliği görebiliyorum.”

Laura güldü. “Eminim öyledir. Janey ne kadar minyon ve canlıysa, ben de o kadar uzun ve hantalım.”

“Bu doğru değil. Unutmayın ki, dün akşam dans pistini en ön sıradan izliyordum.”

Rüzgâra ve buz gibi yağmura rağmen, Laura yüzünün ateş gibi yandığını hissetti. Adam onunla *flört* mü ediyordu? Sonra birden, kimseyle *flört* edecek hali olmadığını kendine hatırlattı. Birden ürpererek tekrar kuru ve sıcak bir yerde olmak istedi.

“Bir ismin var mı, yoksa sana Janey’nin kuzeni mi diyeyim?”

Alaycı ses tonu, üstelik hâlâ elini tutuyor olması, gerçekten *flört* ettiği konusundaki şüphelerini doğruluyordu.

“Üzgünüm,” dedi elini çekerek. “Ben Laura McCarthy.”

“Sand & Surf’ü seviyorsun, öyle mi Laura McCarthy?” diye sordu, binayı işaret ederek.

Laura’nın bakışları otele kaydı ve başıyla onayladı. “Hayal kurmak iyidir.”

“Harika bir yer.”

Kötü havadan bir an önce kurtulmak için can atmasına karşın, merak ağır bastı. “Hiç içeri girdin mi?”

“Evet, sen?”

Yaşlı, muazzam binaya dikkatle bakarken, başını hüznle iki yana salladı. “Hiç.”

“İster misin?”

Laura şaşkınlıkla içini çekti. “Şimdi mi?”

“Eğer istersen.”

Laura tereddüt etti, ilk kez dün akşam gördüğü yabancı bir adamla terk edilmiş bir otele girmek üzereydi.

“Bana kefil olması için kuzenin Evan’ı aramak istersen bunu anlarım. On yaşından beri tanışırız.” Ceptelefonunu çıkarıp Laura’ya uzattı.

Laura telefonu almaya niyetlenirken, önceki akşam kuzeniyle bu adam arasındaki benzersiz dostluğa şahit olduğunu hatırladı ve her ne kadar bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğine yemin etse de, Sand & Surf’ün içini görme isteği galip geldi.

“Sana güveniyorum,” dedi.

Adam memnuniyetle ve sempatik bir şekilde gülümsedi, ardından kendini takip etmesini işaret ederek mektup kutusuna uzandı, içini yoklayıp bir anahtar çıkardı.

Şaşıran Laura ona bakakaldı. “Anahtarın orada olduğunu nereden biliyordun?”

“Sahiplerini tanıyorum.” Kapıyı açan Owen onu içeri soktu.

Adamın yanından geçerek küf kokulu mekâna adımını atan Laura şüpheli bir bakışla onu süzdü. Otelin sahiplerini ne kadar iyi tanıdığını merak ediyordu.

Ned Saunders taksisiyle adanın çevresinde tam bir tur attıktan sonra yağmur, fırtına, kıyıda patlayan dalgalar ve devrilmiş ağaçlardan başka bir şey olmadığına karar verdi.

O gün feribot seferleri de iptal edildiği için, taksicilik tam anlamıyla ölü demekti. Hanım arkadaşıyla baş başa kalabilirdiği nadir yaz günlerinden birini geçirmemek için sebep yoktu. Bu fikir çok hoşuna gitti ve Francine'in, kızı Tiffany'nin evinin arkasındaki bir apartman dairesinde yaşadığı Sturgillerin yerine doğru yola koyuldu.

Son günlerde Tiffany'nin, kocası Jon Sturgil'le arası gergindi ve Francine sık sık kızları Ashleigh'e dadılık yapmak zorunda kalıyordu. Zavallı Francine kızının evlilik sorunları yüzünden hayli sıkıntı yaşıyordu, ama Ned'in onlar aralarındaki sorunu çözene kadar gelip yanında kalması için onu ikna etmesine imkân yoktu.

Aslında, bunca zamandır bir kez öpüşmek dışında onu başka bir şeye ikna etmesi mümkün olmamıştı. Belki de eski bir yaz aşkını tekrar alevlendirebileceğini sanarak kendini kandırıyordu. Yaklaşık otuz yıl önce ilk kez çıkmaya başladıklarında, bekârlığa veda partisi için arkadaşlarıyla adaya gelen ve onun gözüne girmeyi başaran tatlı dilli Bobby Chester'la kendisine veda bile etmeden çekip gitmişti. Evliliklerinin üstünden iki yıl geçtikten ve iki kız çocuk sahibi olduktan sonra Bobby feribota atlayıp arkasına bile bakmadan adayı terk etmişti. Ned'in bildiği kadarıyla, bir daha Bob'dan haber alan olmamıştı.

Genç dostu Luke Haris, eski aşkı Sydney Donovan'la yıllar sonra bir araya gelip Ned'in aklına aynı fikri sokana kadar, aptalca bir gururla Francine'den uzak durmuştu. Ancak Luke, kendisi gibi budala bir ihtiyar değildi. Hayır,

sevdiği kadına istediği her şeyi sunabilecek genç ve yakışıklı bir adamdı.

“Saçmalamayı bırak,” diye homurdandı Ned. “Ona sunacak pek çok şeyin var. Sayısız odası olan güzel bir ev. Yahu, bu kahrolası adada bir sürü evin var. Hangisini isterse onu seçebilir.”

Tiffany’ye giden yola saptı, evinin önünden geçerken bir kez olsun ortalık sakın görüldüğü için şükretti. Francine’in merdivenlerinin dibine park ettikten sonra yağmurluğunun kapüşonunu çekerek fırtınaya daldı. Basamakları tırmanıp kapıyı çaldığında, onu görmek üzere olduğu için kalbi küt küt atıyordu.

Saçları bir havluya sarılı, üstünde sabahlığıyla kapıyı açan Francine onu görünce yutkundu. “Seni Tiffany sandım!”

Ned onun hazırlıksız yakalandığı için korktuğunun farkındaydı, ama saçları yüzüne dökülmediğinde ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeden edemedi. Yazın Beachcomber’da çalışmak için adaya gelen ve feribottan iner inmez Ned’in dikkatini çekerek valizlerine yardım etmek için koştugu gencecik kızın yüzü gözünde canlandı. Francine rahatsız olduğunu açıkça belli etse de, Ned içeri girdi.

İri göğüslerini sabahlığıyla örtmek için kaldırdığı eli hafifçe titriyordu, ama Ned bunu hemen fark etti. Bir sebepten bu durum hoşuna gitti ve ona biraz daha yaklaştı.

Francine sırtı duvara yapışana kadar geri çekildi. “Ne... ne yapıyorsun?”

Ned onun yüzünü okşamak için elini uzattı. “Doğru dü-

rüst merhaba demeye çalışıyorum.” Uzanıp dudaklarıyla dudaklarına dokundu. “Öp beni, Francine.” Bütün yetişkin hayatı boyunca sahip olduğu sakalını onun uğruna kesmiş ve onu ilk kez öptüğünde battığını söylediği bıyıklarını düzeltirmişti. Tanrım, arada bir saçını taraması bile onun yüzündendi.

Francine ağzını kapatıp dudaklarını büzünce Ned güldü.

Yeşil gözlerin üstündeki kaşlar çatıldı. “Komik olan nedir?”

“Sen.” Diğer elini kaldırıp daha iyi bir öpücük, çok daha iyi bir öpücük pozisyonu almak için Francine’in yüzünü kavradı. “Mmm, bu daha iyi.” Ned geri çekildiğinde onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu, gözlerininse kocaman açıldığını gördü. Üstelik komik bir biçimde soluk alıyordu. Belki şansını zorlamak gibi olacaktı, ama Ned onu bir kez daha öptü.

Bu kez, Francine’in elini saçlarının arasında hissetti.

Cesaretlenen Ned başını eğerek onu biraz daha kendine doğru çekti. “Hatırlıyor musun?” diye sordu dikkatini kadının boynunda yoğunlaştırarak. “Yıllar önce neler yaptığımızı?”

“Hayır.”

Kıkırdayan Ned, ellerini onun kalçalarına koydu ve boynunu öpmeye hazırlandı. “Evet, hatırlıyorsun. Beni kandıramazsın.” Bobby gelip her şeyi mahvettiğinde, beraber olma-ya yeni başlamışlardı.

Francine elini Ned’in göğsüne koyarak onu durdurdu. “Lütfen yapma.”

Onun gözlerinde biriken yaşları gören Ned şaşırdı. “Of tatlım, sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Ned’in etrafından dolaşıp omzunun üstünden konuştu. “Giyinmeye gidiyorum.”

“Umarım benim yüzümden değildir, çünkü bu halin daha çok hoşuma gidiyor.”

Francine hızla uzaklaştı, ama Ned onun yanaklarının nasıl kızardığını fark etmişti.

Onun yüreğinin çevresine ördüğü duvarlar karşısında şaşkına dönen Ned, beklemek için bir koltuğa çöktü. Francine on beş dakika sonra hazırlanmış ve kızıl saçları hâlâ nemli olsa da, biraz toparlanmış olarak geri döndü. Ned’in hâlâ orada olduğunu görmekten hoşnut olmadığı ise çok açıktı.

“Neler oluyor, Francine?”

“Ne demek istiyorsun?” Francine kahve yapmak istedi, ama elektriğin kesik olduğunu hatırlayınca kahve makinesini öyle bir itti ki tepesinden sular döküldü.

Oturamayacak kadar huzursuz olan Ned kalkıp onun yanına gitti, arkasından uzanıp hâlâ titreyen ellerini tuttu. “Her ne ise çaresini buluruz, ama önce bana seni bu kadar geren şeyin ne olduğunu söylemelisin.”

“Sana hiçbir şey olmadığını söyledim.” Francine iterek Ned’i uzaklaştırdı ve kahve makinesinden dökülenleri temizlemeye başladı.

“Otuz küsur yıl önce yaptığım gibi gitmemi ve seni yalnız bırakmamı ister misin?”

“Hayır,” dedi Francine yumuşak bir sesle.

Elini onun omzuna koyan Ned, Francine’i döndürüp yüzüne bakmaya zorladı. “Bana neler olduğunu söyle. Neden sana dokunmamı ya da öpmemi istemiyorsun? Hoşuna gittiğini biliyorum.”

Francine’in gözlerinden, her biri ok gibi Ned’in yüreğine saplanan yaşlar dökülmeye başladı.

Ned onun gözyaşlarını sildi, gözlerinin seviyesine gelmek için dizlerini büktü. “Benimle konuşur musun? Lütfen?”

Francine konuşmak istiyordu. Ned bunu görebiliyordu, ama canını sıkan her ne ise bunu paylaşmak yerine altdudağını kemirerek başını iki yana salladı.

“Francine, tatlım... beni şuracıkta öldürüyorsun.”

“Üzgünüm. Belki artık görüşmesek daha iyi olur.”

Ned’in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Muhtemelen en iyisi bu.”

Ona bakmaya devam eden Ned doğru dürüst düşünemiyordu. Tekrar bir araya geldikleri son birkaç hafta, hayatının en mutlu anlarıydı. Bitmiş olamazdı. Olamazdı. “En iyisi bu değil. Bunu nasıl söylersin?”

Francine’in gözlerinden tekrar süzölmeye başlayan yaşlar, bitmesini onun da Ned kadar istemediğini gösteriyordu, ama Ned yalvarmayacaktı. Kapıya doğru yürürken attığı her adım bir öncekinden daha çok acı veriyordu. Eli kapı kolunda Francine’e döndü, “Fikrini değiştirirsen, nerede olduğunu biliyorsun.”

Sarhoş gibi merdivenlerden aşağı inip arabasına bindi.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

uzun süre candan bakarak kıpırdamadan oturdu. Sonunda marşı basarak yola koyuldu.

Onun gidişini dinleyen Francine en yakın sandalyeye çöktü ve kalan gözyaşlarının akmasına izin verdi. Gitmesine izin vermek, hiç kuşkusuz bugüne kadar yaptığı en zor şeydi, ama onu kandırmaya ya da yanıltmaya devam edemezdi. Bunu daha önce yapmıştı ve kesinlikle ikinci kez yıkılmasına sebep olmayacaktı. Zaten olmaması gerektiği kadar uzatmışlardı.

Bu kendi hatasıydı. Sanki otuz yıl önce ona karşı daima nazik ve iyi olan bu delikanlıyı tek söz etmeden terk eden kendisi değilmiş gibi, Ned birdenbire kapısında belirip onu yemeğe davet ettiğinde nasıl da sevinmişti.

İlerde durum daha karmaşık bir hal almadan bu işi şimdiden bitirmek daha iyiydi. Doğru olanı yaptığını bilmek acısını hafifletmiyordu. Yapayalnız geçen bunca yıldan sonra, tekrar Ned’le bir araya gelmek inanılmazdı. Ve eğlenceliydi. Ve heyecanlı. Bundan sonra dışarıda akşam yemekleri, kalyalıklarda günbatımı ve ailece pikniklerin olmayacağını kavradığında omuzları çöktü.

Tiffany kapıdan başını uzattığında ne kadar süredir orada oturduğunu bilmiyordu. Kızı koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve incecik dansçı vücudu her zamanki gibi enerji saçıyordu.

“Hey, Ned burada mıydı?” Tiffany içeri girerek annesi-

nin ağladığını görünce birden durdu. “Neler oluyor?”

Francine kızının endişeli bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı. “Sana sormam gereken bir şey var.”

“Elbette. Nedir?”

Yüzündeki yaşları silen Francine devam etti. “Yaklaşık iki ay önce, bana babanı bulmaya çalıştığını söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Tiffany’nin mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bana bu konuda bir şey duymak istemediğini söyledin.”

“Söyledim. İstemiyorum. Yine de merak ettim... onu buldun mu?”

“Hayır, ama kız kardeşi Marion’a ulaştım.”

Francine soluğunu tuttu. Hayatta görmek isteyeceği son kişi Bobby Chester’dı, ama hâlâ onunla evli olduğu gerçeğini düşününce, nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. “Onunla konuştun mu?”

Tiffany başını iki yana salladı. “Numarasını buldum, ama bu konuda ne hissettiğini biliyorum ve Maddie onun adını bile duymak istemiyor.” Omzunu silkti. “Kimseyi üzmem istemiyorum. O yüzden boşverdim.” Evine doğru bir göz atıp ekledi, “Ayrıca şu anda başımda yeterince dert var, yenisine ihtiyacım yok.”

“Seni bu kadar mutsuz görmek beni çok üzüyor.”

“Jim evden ayrılıyor,” dedi Tiffany ruhsuz bir tonda.

“Çok üzüldüm tatlım.”

“Olacağı uzun zamandır belliydi.”

“Yine de... yapabileceğim bir şey olursa.”

“Teşekkürler. Ashleigh’in yanına dönmeliyim. Jim yakında gider.”

“Sonra görüşürüz.”

Francine peşinden koştuğunda Tiffany kapıya ulaşmıştı. “Tiff?”

Son basamakta duran Tiffany annesine bakmak için döndü.

“Marion’un numarasını bildiğini söylemiştin.”

“Ne olmuş?”

“Sanırım almak istiyorum.”

Tiffany’nin ifadesini okuyabilmek zordu. “Emin misin?”

Francine, Ned’i ve daha önce ilişkilerini bitirdiğinde onu ne kadar perişan ettiğini düşündü. “Eminim.”

Dörtüncü Bölüm

Stephanie ve Grant, çamur içinde ve soğuktan titreyerek bir süre yürüdüler ve kliniğe ulaştılar. Stephanie, Grant'ın tanıdığı en çetrefil adam olduğuna karar vermişti. Bir dakika önce bütün huysuzluğuyla onu uzaklaştırırken, bir dakika sonra yüzünde büyülenmiş bir ifade ve pantolonunda azımsanmayacak bir şişkinlikle altında uzanıp yatabiliyordu.

Hangisinin gerçek olduğuna nasıl inanmalıydı? Hâlâ eski sevgilisini istediğini açıkça ifade eden Grant'e mi, yoksa önceki gece kendisiyle çılgın gibi sevişen ve çamur birikintisinin ortasında vücuduna dayanan ereksiyonu yalan söylemiyorsa tekrar istediği çok belli olan Grant'e mi?

Aklı başına geldiği anda Grant kendini Stephanie'den ayırdı, kalkmasına yardım etti ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürdü.

Zeki bir kadının kesinlikle ona bulaşmaması gerekirdi. Onun kalbinin hâlâ başkası için attığı belliydi ve şu anda ken-

disinin en son ihtiyacı olan şey hayatında yeni bir karmasaydı. Kesinlikle sapmayı düşünmediği planları vardı. Yaz mevsimini adada geçirdikten sonra Providence'a geri dönecek ve hayatındaki en önemli şey üstünde çalışmaya başlayacaktı. Bu planın içinde Grant McCarthy'nin getireceği sorunlara yer yoktu.

Ona hızlıca bir göz attığında, *keşke bu kadar seksi olmasaydı*, diye düşündü. Stephanie bütün gün hiç sıkılmadan onun dalgalı ve gür simsiyah saçlarını, parlak mavi gözlerini, çıkık elmacıkkemiklerini, erotik duygular uyandıran dudaklarını ve tapılası vücudunu seyredebilirdi. Çamura bulanarak kafa derisine yapışmış ıslak saçlarıyla bile, daha ilk görüşte Stephanie'yi kendine çeken kalite ve zarafetini korumayı başarıyordu. Keşke bu kadar baş belası olmasaydı ve başkasını deli gibi sevmeseydi.

Kendine karşı dürüst olması gerekirse, senaryosunu yazdığı *Süleyman'ın Şarkısı* adlı filmdeki şaşırtıcı sözleriyle Grant'in çok uzun zaman önce onun kanına girdiğini itiraf edebilirdi. Onu Akademi Ödülü'nü aldığı törende izlemiş ve yakışıklı yüzü, mütevazı nüktedanlığı ve hayallerinin peşinden gitmesi için ona destek veren ailesine teşekkür ettiği dokunaklı konuşması Stephanie'yi büyülemişti.

Stephanie, Grant'in açıkça ifade ettiği gibi her koşulda arkasında duran ebeveynleri olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu düşünmüştü. Aynı ebeveynlerin geçtiğimiz kış Providence'da çalıştığı bir restoranda karşısına çıkması ve sohbetlerinin ertesi yaz McCarthy'lerin Marinasın'da iş tek-

lifine kadar uzaması ise büyük bir sürpriz olmuştu.

Şehirdeki sürekli işini beş aylığına Gansett için bırakmak kuşkusuz kumardı, ama değişiklik ona iyi gelmişti ve önerilen para inanılır gibi değildi. Gansett'te çalıştığı sürede kazanacağı parayı Providence'da bir yılda kazanabiliyordu ve marinada bedava kalabiliyordu. Bununla beraber, Kolomb Günü'nde eve geri döndüğünde kendisini bekleyen şeylerin belirsizliği içine dert oluyordu, ama yine de bir yolunu bulacaktı. Her zaman olduğu gibi.

Kliniğin otoparkına ulaştıklarında Grant'ın tereddüt ettiğini fark etti. Stephanie, onun en son isteyeceği şeyin eline dikiş attırmak için eski sevgilisinin yeni nişanlısına güvenmek olduğunu biliyordu, ancak veteriner Potter dışında kasabadaki tek Doktor Cal'di ve Grant'ın fazla seçeneği yoktu.

“İçeri gir, dikiş attır ve çeneni kapalı tut,” dedi Stephanie.

“Başka ne yapabilirim ki?”

Stephanie bakışlarıyla onu utandırdı. “Baban hastaneyken onunla Abby konusuna girmemeni söylediğimi hatırlıyor musun? O zaman beni dinledin mi? Hayır. Abby'ye kızarak burnundan solumak ve artık başkasıyla beraber olduğu için ne kadar kıskandığını göstermek zorundaydım.”

Stephanie'nin tahmin ettiği gibi, bu sözler Grant'ı çıldırttı. Aslında, onun damarına basmanın neden bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordu, ama öyleydi.

“Ne halt etmemi isterdin? Hayatımın aşkının çekip gitmesine hiç mücadele etmeden seyirci mi kalacaktım?”

Stephanie kendi anlamsız kıskançlık patlamasıyla mücadele ederek sakin ve mantıklı konuşmaya çalıştı. İçlerinden biri bunu yapmak zorundaydı. “Hayatının aşkıyla henüz karşılaşmamış olabileceğin hiç aklına geldi mi?”

Grant aniden durdu, onun yüzüne bakmak için hızla arkasına döndü. Aksi gibi, öfke onu daha da çekici yapıyordu. Hayat hiç adil değildi. “Bunu söylemen büyük küstahlık. Beni tanımıyorsun bile.”

Kesinlikle haklıydı. Stephanie içinden çenesini kapatarak kendi işine bakmasını tekrarlıyordu, ama ağzı beyninden gelen mesajı alana kadar tekrar konuşmaya başladı. “Onunla on yıl geçirdin, hangi sebeple? Beş yıl boyunca evlenme tek-lif etmedin. Bu ne anlama geliyor?”

“Bana geri zekâlı olduğumu söylemene ihtiyacım yok. Zaten biliyorum.”

Rüzgâr şiddetle estiği halde Stephanie bir türlü ondan ayrılıp gidemiyordu. “Geri zekâlı olduğunu hiç söylemedim.”

“Her neyse. Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Köşeye sıkışan Stephanie ıslak asfalta baktı. “Maddie ve kız kardeşin konuşurlarken duydum.”

“Harika, demek onlar da geri zekâlı olduğumu düşünüyorlar. Tahmin ediyordum.”

“Asla ‘geri zekâlı’ sözcüğü geçmedi.”

“Buradan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum,” diye söylendi Grant. “Herkes benim yerime düşünüp işime burnunu sokuyor.”

“Ah tabii, harika ebeveynleri, muhteşem bir evi ve başarılı bir işi olan zavallı sen! Senin için her şeyi göze alacak kardeşlerinden ve arkadaşlarından söz etmiyorum bile. Gerçekten çok can sıkıcı olmalı.” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Stephanie onları geri alabilmeyi diledi. *Onun* hakkında konuştukları halde, fazlasıyla *kendisi* hakkında gevezelik etmişti.

“Stephanie, dinle. Söylemek istediğim...”

Stephanie elini kaldırıp onu susturdu. *Merhamet*, ondan ya da başkasından bekleyeceği son şeydi. “Unut gitsin. Abby’nin ardından ağıt yakmaya devam et. Aslında, eğer onu geri almaya gerçekten bu kadar kararlıysan, sana yardım edeyim. Senin yöntemlerin içler acısı. İki hafta önce budalalığın ötesine geçtin.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Her şeyden önce, ona ağlamaklı fino köpekleri gibi bakmaktan vazgeçmelisin. İzlemek mide bulandırıyor, üstelik Abby farkında bile değil.”

“Öyle bir şey yapmıyordum!”

“Hadi be, işte düğündeki halin.” Stephanie onun zavallı görüntüsünü taklit etti.

“Gerçekten bu kadar gülünç görünüyorsam, beni hemen vur!”

“Bu civarda silah bulabileceğim bir yer var mı?”

“Gerçekten canımı sıkmaya başlıyorsun.”

Stephanie, onun sabah uyanıp yanında çıplak olarak yatışını gördüğü andan itibaren canını sıkmaya başladığını dü-

şünüyordu. Ayrıca, Janey'nin yatak odasından sessizce sıvı-şırken uyanık olduğunu da biliyordu. "Cal'e nasıl baktığını da görmelisin, bağırsaklarını deşip köpekbalıklarına yedirmek ister gibi." Kaşlarını çatarak Cal'den nefret ediyorum yüzünü taklit etmeye çalıştı. Hakkını verebildiğinden emin değildi, ama elinden geleni yaptı.

Grant başını iki yana salladı. "Deli saçması."

"Sana hiçbir şey yapmadı."

"Onu benden çaldı!"

"Hayret bir şey, Grant. Hâlâ ortaokulda mısın? Kadın otuz yaşını geçmiş. *Çalınmış* filan değil. *Onu* tercih etmiş."

"O burada olduğu ve ben olmadığım için."

"Eğer düşündüğün buysa, durum tahmin ettiğimden de kötü." Stephanie duraksadı, sözcükleri dikkatli seçmeye çalışıyordu. Onun gözünü açmak için yardım etmeye çalışsa da, kasıtlı olarak incitmek istemezdi. "Geri döneli neredeyse bir ay oldu ve Abby fikrini değiştirmede. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Anlaşılan, Grant'ın buna verecek düzgün bir cevabı yoktu. Kliniğin ana kapısında durup ona döndü. "Getirdiğin için teşekkürler," dedi kısaca. "Gerisini ben hallederim."

"Dikişleri görene kadar gitmeyeceğim."

"Dadıya ihtiyacım yok."

"O konuda hemfikir değiliz."

"Tam bir baş belası olduğunu biliyor muydun?"

"Sanırım bunu daha önce bir yerden duymuştum." Onun yanından geçip kliniğin otomatik kapısını çalıştırdı. Tam

içeri girdiklerinde Abby'nin hızla koridordan geldiğini gördüler. Aman ne güzel!

“Neler oluyor?” diye sordu Grant. Stephanie'ye duyduğu bütün öfke, Abby'ye karşı ilgiye dönüşmüştü.

“Eve gidip Cal'in valizini toplamam gerekiyor. Annesinin Teksas'ta kalp krizi geçirdiğini bildiren bir telefon geldi.”

“Bugün hiçbir yere gidemez.”

Abby'nin iri kahverengi gözleri yaşlarla doldu. “Balıkçı arkadaşlarından biri onu anakaraya ulaştırmaya çalışacak. Ona bunun çılgınlık olduğunu anlatmaya çalıştım, ama dinlemek bile istemiyor.” Bakışları Grant'in elinde sarılı olan kanlı bez parçasına kaydı. “Ne oldu?”

“Marinada kapı elimin üstüne kapandı. Sanırım birkaç dikiş gerekiyor.”

“Cal çıkmak üzere, ama stajyer hemşire Victoria yapacaktır.”

Stephanie, Cal'e muayene olmak zorunda kalmayacağı için Grant'in rahatladığını hissedebiliyordu.

Koridorda bezgin ve perişan görünen Dr. Cal belirdi. Onu görür görmez Abby, Grant'ten uzaklaştı ve bütün ilgisini çılgına dönmüş nişanlısına yöneltti. Ona sarılarak kapıya doğru yürümesine yardım etti. Uzun boyu ve sarı saçlarıyla zinde bir görüntüsü olan Cal, Abby'nin kucığında erimiş gibiydi.

“Şey, Cal,” dedi Grant tereddütle. “Annemi duyduğuma üzüldüm.”

“Teşekkürler,” diyen Cal'in dikkati dağılmıştı ve endişeli olduğu açıktı.

Her şeye rağmen, Stephanie onunla gurur duyduğunu hissetti.

“Yaptığım en akıllıca iş olmadığını biliyorum,” dedi Cal koyu bir Teksas aksanıyla, “ama fırtına günlerce sürebilirmiş. Babam ise annemin günlerinin sayılı olabileceğini söylüyor. Bekleyemem.”

Stephanie uzanıp Cal’ın kolunu sıktı. “Annene ve senin güvenliğine dua edeceğiz.”

“Hepinize teşekkürler.” Abby’ye döndü. “Gidelim bebeğim. Steve’le yarım saat sonra rıhtımda buluşacağız.” Kolunu Abby’ye dolayan Cal kapıya yöneldi.

Abby arkasına bile bakmadı.

Stephanie, Grant’ın bakışlarının eski kız arkadaşına kitlendiğini gördü. “Bu iyiydi,” dedi.

Gözden kaybolmak üzere olan çiftten sonunda gözlerini ayırabilen Grant ona döndü. “Ne iyiydi?”

“Bugün tekneyle açılmak konusunda onu uyarman.”

Grant omuz silkti. “Düşündüğünün aksine, onun ölmesini istemem. Sadece Abby’nin hayatından çıkmasını istiyorum. Belki Teksas’a döndüğünde nereye ait olduğunu fark eder ve her şey sona erer.”

Stephanie umutsuzca başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi anlamıyorum?”

Bekleme salonuna bir hemşire girdi. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Dikişe ihtiyacı var,” dedi Stephanie. *Aynı zamanda lo-*

*botomiye** diye geçirdi içinden, ama bunu söylemedi.

“Sizi muayene odasına alıp ne yapabileceğimize bakalım,” diyen hemşire eliyle kendisini izlemelerini işaret etti.

Stephanie onu dürtene kadar Grant tereddüt etti.

“Baş belası,” diye söylendi dişlerinin arasından.

“Süt çocuğu,” diye karşılık verdi Stephanie. İnsanı deli ediyordu, ama adamda şeytan tüyü vardı ve sağduyusuna kulak verip hemen oradan uzaklaşacağına, Stephanie onun peşinden muayene odasının yolunu tuttu.

*Beynin önünde bulunan beyaz maddenin kesilerek talamusunu ön lobdan ayırma işlemini içeren, psikolojik bir hastalığı tedavi etmek amacıyla nadiren yapılan bir beyin ameliyatı. (e.n.)

Başına Baktım

Başka nereye gideceğini bilemeyen Ned, en iyi arkadaşının evine doğru yol aldı. “Koca Mac” McCarthy, kırık bir kol ve ciddi beyin sarsıntısıyla atlattığı marinadaki kazadan sonra hâlâ nekahet dönemindeydi.

Mac herkesin umduğu kadar hızlı toparlanamamıştı. Doktor Cal, kafa yaralanmalarının iyileşme sürecinin zorlu olduğunu, beyin yaralanmasına bağlı travmayı atlarmaya çalışırken hastanın kişiliğinde değişiklik gözlemlenebileceğini belirtmişti. Ned arkadaşı için endişeleniyordu ve bütün aile bireylerinin de en az kendisi kadar üzgün olduğunu biliyordu.

O kadar uzun süredir arkadaşlıklar ki, Ned yaşlı adamın olmadığı bir hayat düşünemiyordu. Marinadaki o gün... Tekne kullanmaktan aciz sarhoş adamın beceriksizliği yüzünden iskeleden düşen Koca Mac’ın hafızasına kazınan görüntüsü Ned’i ve bu dehşete şahit olan herkesi yiyip bitiriyordu.

Koca Mac'ın oğlu Mac babasının arkasından suya dalmış, Luke Harris ayak bileğini sakatlama pahasına tekneye atlayarak sonunda adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Olayı düşünmek bile Ned'in tüylerini ürpertiyordu. Olay yaşandığından beri her gün Koca Mac'i görmeye gidiyordu ve arkadaşı tersanede ki 'iş' gününe başlamadan önce sabahları marinada yaptıkları kahve, çörek ve günlük geyik muhabbetinden oluşan yaşantısına dönene kadar ziyaretlerini sürdürecekti.

Koca Mac küçük kızını evlendirecek kadar kendini toparlayınca hepsi rahatlamıştı. Belki düşün onun iyileşme sürecinde bir dönüm noktası olabilirdi. Hepsi umutluydu.

Ned "Beyaz Saray"a çıkan yola saptı ve motoru susturdu. Francine'le yaşananlardan sonra muhabbet için uygun olmayabilirdi, ama arkadaşını ziyaret etmeden günü bitiremezdi.

Kapıya yürürken yağmur ve rüzgâr ona saldırıyordu. Linda'nın kıymetli evi konusunda ne kadar titiz olduğunu bildiğinden, sundurmanın altında ayaklarını yere vurup fazlalık suları silkeledi, sonra zili çalıp beklemeye başladı.

Kapıyı açan Linda onu görünce gülümsedi. "Selam Ned. İçeri gel." Ned'in girmesi için kapıyı tuttu ve yanağından öperek her zamanki gibi onu utandırdı. Beş çocuk büyütmek bu minyon kadının güzelliğinden hiçbir şey götürmemişti. Sarışındı, mavi gözlüydü, zorlu ve hoşgörüsüz olabiliyordu, ama Ned'i ailenin bir üyesi olarak kabullenmişti ve Ned onu bu yüzden seviyordu.

“Bu ne sadakat,” dedi Linda paltosunu alırken. “Tropikal bir fırtınanın ortasında bile.”

Ned omuz silkti. “Onun da benim için yapmayacağı bir şey değil. Bugün nasıl?”

“Oğlanların evde olmasının tadını çıkarıyor, ama düğünden beri biraz melankolik.”

“Küçük kızını verdiği için muhtemelen kafasını kırmandan da öyle olurdu.”

“Hiç şüphe yok. Oturma odasında, hadi git.”

Ned mutfığa yönelmişken durdu ve tekrar Linda’ya döndü. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Eğer bir kadın artık seni görmek istemediğini söylüyorsa, ama bunu söylerken iki gözü iki çeşme ağlıyorsa, bunun anlamı nedir?”

“Of Ned! Of, hayır! Ne oldu?”

“Keşke bilsem. Bugüne kadar her şey çok iyi gidiyordu. Benden bir şeyler sakladığımı hissediyorum, ama ne olduğunu biliyorsam şeytan çarpsın.”

“Belki onu biraz rahat bırakman ve seni özlemesini sağlaman gerekiyordur. Dönüp dolaşıp gelecektir. Dün gece Mac’e onun sana nasıl âşık bir kadın gibi baktığını söylüyordum.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?”

Linda uzanıp Ned’e sımsıkı sarıldı. “Evet, eminim. Sabırlı ol. Halletmesi gereken neyse izin ver. Geri dönecektir.”

“Umarım haklısındır.”

“Haklı olmadığımı hiç gördün mü?”

Ned başını arkaya atarak güldü. “Kırk yıldır bir kere bile görmedim.”

“İşte bu kadar,” dedi Linda, kendini beğenmiş bir tebesümle. “Gel, kalan düğün pastasından biraz yerken arkadaşınla gevezelik et. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Şimdiden öyle.” Ned, Linda’nın alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Sağ ol kadın.”

“Lafı bile olmaz dostum.”

Linda’yla bu kısa sohbetin ardından kendini biraz hafiflemiş hissedenden Ned, düğünden kalma çiçeklerle dolu mutfağa giderken ona eşlik etti ve gururla köylü kadınlar gibi gaz ocağının üstünde pişirdiğini söylediği kahveden bir fincan kabul etti.

Ned kahvesini alarak Koca Mac’ın yetişkin oğulları Evan ve Adam’ın güreşini seyrettiği oturma odasına geçti. Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Bahse girmek için hâlâ vaktin var,” dedi Koca Mac.

“Paramı Adam’a yatırıyorum,” dedi Ned. Dört erkek McCarthy kardeşin en küçüğü aynı zamanda en kavgacılarıydı. İki kardeşin de yüzü kıpkırmızıydı ve yerde mücadeleyi sürdürürken ter içinde kalmışlardı.

“Hain,” diye homurdandı Evan.

“Bir gün büyüyeceklerine olan inancımı kaybetmedim,” dedi Koca Mac.

“Hayal kurmaya devam et,” diye karşılık verdi eski dostu. “Şimdiye kadar olmadıysa, bundan sonra zaten olmayacaktır.”

“Açık veriyorsun, Adam,” dedi Koca Mac.

Ned arkadaşının tekrar olan bitenlerle ilgilenmeye başlamasına sevinmişti. Çocuklarının yanında olması daima moralini yükseltirdi.

“Benim yanımda hiç kimse yok mu?” diye sordu Evan, kardeşi üstünlüğü ele geçirince.

“Ben varım hayatım,” dedi Linda kapı aralığından. Sabırla onları izliyordu. “Fakat bir şey kıracak olursanız, ikinizin de derisini yüzerim.”

Ned kahkahaya boğuldu. Bu kabadayı aileyi bütün kalbiyle seviyordu. Geceyi Grant’le geçiren Stephanie’yi arabasına aldığını arkadaşına anlatmak istese de, McCarthy kardeşler hakkında bugüne kadar hiç dedikodu yapmamıştı ve şimdi başlayacak değildi. Yıllardır, beşinin de sayısız sırrını saklamış ve her birinin en sevdiği amcası olmayı başarmıştı.

“Hepiniz büyük günü atlatabildiniz mi?” diye sordu Koca Mac’e.

“Sanırım. Küçük kızım çok mutlu görünüyordu, değil mi?”

“Kesinlikle öyle, üstelik inanılmaz güzeldi. Müthiş bir gündü.”

“Fırtına yüzünden adada mahsur kaldıkları için herkes Mac ve Maddie’nin evinde toplanacak ve düğün hediyeleri açılacak. Umarım gelebilirsin.”

“Orada olacağım.” Ned’in aklına birden Francine’in de büyük ihtimalle orada olacağı geldi. “Kesinlikle kaçırمام.”

Koca Mac'e bir göz attı, yorgun görünüyordu ve yaraların etkisi henüz geçmemişti. Arkadaşının eski haline dönüp döneceğini merak eden Ned'in içi korkuyla doldu, bunun olduğunu görmeye kararlıydı. "Eğer arabayla gidip kendin görmek istersen, muazzam dalgalar sahili dövüyor."

"Belki bir süre sonra."

"Elbette. Ne zaman istersen."

Laura McCarthy âşık olmuştu. Owen onu Sand & Surf'ün üç katına da çıkarmış, binayı benzersiz kılan köşe bucak her yeri gezdirmiş, bir zamanlar oteli dolduran konuklar ve onlarca yıl işletmesini üstlenen aile hakkında öyküler anlatmıştı.

"Onlar hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Laura, lobiye uzanan basamakları inerken.

"Söyledim ya... Onları tanıyorum."

"Nereden tanıyorsun?"

"Onlar benim büyükbabam ve büyükannem."

Kulaklarına inanamayan Laura ona bakakaldı. "Neden söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedi Owen keyifle sırıtarak. Onu şaşırtmaktan keyif aldığı belliydi.

"Anlaşılan burada çok zaman geçirmişsin."

"Çocukluğum boyunca, okul kapandığı günden itibaren tekrar açılana kadar her yaz."

Kendi çocukluğunda kuzenleriyle bu adada sayısız yaz

tatili geçiren Laura onunla hiç karşılaşmadığına inanamıyordu. “Yılın kalan kısmında nerede yaşıyordun?”

“Orada, burada, her yerde.”

Bu belirsiz cevap Laura’yı sinirlendirdi. Esrarengiz görünebilmek için ölçüyü kaçıırıyordu. Kızgınlığını belli etmiş olmalı ki, Owen gülmeye başladı.

“Babam hava kuvvetlerinde ordu komutanıdır. Kelimenin tam anlamıyla her yerde yaşadık. Sahip olduğum tek gerçek yuva burasıydı, sabit kalan tek yer. Annem de burada büyümüş.”

“Yani adadayken burada mı kalıyorsun?”

“Öyle. Bizimkiler birkaç odayı temizlemesi ve davetsiz misafirlere engel olması için bir bekçi tuttular.”

“Kemirgenler gibi mi?” Laura huzursuzca lobiye göz gezdirdi.

“Hem onlar hem de benim gibi burayı evi zanneden işgalciler.”

“Burada mı yaşıyorlar?”

“Büyükbabam artık burayı işletemeyeceğine karar verdiğinde birkaç kişi yer değiştirmek zorunda kaldı.”

“Büyükbaban ve büyükannen şimdi neredeler?”

“Florida. Otele hayran olan birinin çıkıp ellerinden almasını hayal ederek yaşıyorlar.”

“Neden sen yapmıyorsun?”

Owen kahkahalarla güldü. “Çünkü o zaman aynı yerde iki haftadan daha uzun yaşamak zorunda kalırım. Benim köklerim yok.”

“Öyleyse nerede yaşıyorsun?”

“Orada. Burada.”

“Her yerde,” diye onun adına bitiren Laura yine öfkeyle kaşlarını çatı. “Kaçamak cevap veriyorsun.”

“Pek sayılmaz. Nerede sahne işi çıkarsa, oradayım. Tek ihtiyacım karavanım, gitarım ve gün aşırı değiştirebileceğim kot pantolonlarım. Bana yetiyor.”

“Boş gezenin boş kalfası bir hayat için, şey, nasıl desem, *yaşlanmıyor musun?*”

“Yaşlanmak mı?” diye itiraz etti Owen. “Otuzüç yaşındayım.”

“Elbette. Ne zaman büyüyüp gerçek bir iş sahibi olacaksın?” Owen’ın yakışıklı yüzünden bir öfke ya da kırgınlık dalgası geçti ve Laura bu kadar patavatsız olduğu için pişman oldu. “Üzgünüm. Üstüme vazife değil.”

“Bunu çok sık duyuyorum: *gerçek* bir iş sahibi olmam gerektiğini.” Normalde tasasız çıkan sesi sertleşmişti. “Kömik olan ne biliyor musun? Üniversiteye gidip evlenen, banliyölerde çoluk çocuğa karışıp ev almak için banka kredisi çekerek kendini boyunduruğa sokan birçok arkadaşımdan daha çok param var. Çoğundan daha mutlu olduğuma da bahse girerim. Ayrıca eminim tansiyonum hepsinden daha düşüktür.”

“Bana ya da başkasına meramını anlatmak zorunda değilsin. Başkalarının tercihlerini eleştirmek gibi bir niyetim kesinlikle yok.”

“Sen kötü tercihler mi, prenses?”

Laura öfkeyle ona bakmaya kalkınca aynı alaycı göz-

lerle karşılaştı. “Neden bana öyle dedin?” Onu babası prenses diye çağırırdı ve bunu başkasından duymak Laura’yı tedirgin etmişti.

Owen omuz silkti. “Soylu bir havan var.”

Keşke bilseydi. “Hayır, yok.”

“Madem öyle diyorsun. Soruma cevap vermedin?”

Laura onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmak istedi, ama rol yapmayı hiç beceremezdi. “Çuvalladığım birkaç konu oldu. Özellikle son zamanlarda.”

“Şey, eğer toparlanmaya çalışıyorsan doğru yere geldin. Gansett insanlara enerji verip canlandırmasıyla meşhurdur.”

“Öyle mi?”

Owen başıyla onayladı. “Bir süre buralarda takılmak isteyebilirsin.”

“Neden?”

“Çünkü dün gece McCarthy’ler Kolomb Günü’ne kadar marinadaki Tiki Barda çalmamı istediler. Aynı yerde tam altı hafta.” Abartarak omuzlarını silkti. “Sen de buralarda olursan daha cazip hale gelir.”

Laura şüpheli gözlerle ona baktı. “Öyle diyorsan. Gezi için teşekkürler.”

Owen ön kapıya kadar ona eşlik etti. “Benim için zevkti. Umarım yakında tekrar görüşürüz.”

Ne cevap vereceğini bilemeyen Laura, amcasının evine yürümek üzere yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirip fermuarını çekti. Hayatı altüst olduğundan beri, yaşadığı en keyifli anlardan biri Owen’la geçirdiği bir saatti.

Owen ona düşünmesi gereken çok şey vermişti.

Fırtına olmasa bile Grant, Mac'in evindeki toplantıdan kaytarmayı düşünebilirdi. Karanlık bir evde tek başına uzun süre oturunca düşünecek çok zaman oluyordu, o yüzden marinanın yolunu tuttu. Önceden, bu tür beklenmedik boş zamanları senaryo yazmak için kullanırdı, ama son zamanlarda doğru sözcükler bir araya gelmiyordu. Yine de, umudunu kesmemişti, hayatının öylesine önemli bir parçası haline gelmişlerdi ki yoklukları kahrediciydi.

Sözcüklerin geri dönüp dönmeyeceği konusuna çok fazla kafa yorarsa, geride kalanları da kaybedebilirdi. Onu özel kılan sözcüklerdi. Ona, başka insanlarda olmayan bir şey bahşetmişlerdi. Onlar olmadan bir hiçti, bu düşünceyle içini anlamsız bir panik duygusu kapladı. Düşünmemek en iyisiydi.

Arabasını sürerken, jeneratöre yakıt dolduracağını, tekneleri kontrol edeceğini ve marinanın fırtınadaki durumuna göz atacağını kendine tekrarlardı, ama içten içe Stephanie'ye göz atmak istediğini biliyordu. Terk edilmiş marinanın karanlığında onun yalnız olduğunu bilmek, garip bir şekilde Grant'i rahatsız ediyordu.

Stephanie'nin gerçek bir baş belası olduğuna şüphe yoktu, ama annesi Grant'i düzgün yetiştirmişti. Kadının Grant'in ailesi ve arkadaşlarıyla hoş vakit geçirme şansı varken burada yalnız olduğu için suçluluk duymasını gerektire-

cek bir şey yoktu. Mac ikisini birden davet etmiş olsa da. Grant onun partiye tek başına gidemeyeceğinden emindi.

Ana binanın önüne park edip kapüşonunu başına geçirdi ve rıhtıma doğru hızla yürümeye başladı. Kalan birkaç tekne dalgalarla batıp çıkıyordu, ama hepsi sıkıca bağlıydı. Grant rüzgâra dönerek geri yürümeye başladı. Yüzüne çarpan yağmur damlaları neredeyse canını yakıyordu, anahtarıyla ana binanın kapısını açtı, antrede silkelenip yağmur damlalarını üzerinden attı.

Üstünden hâlâ sular damlayarak restorana girdiğinde Stephanie'nin geniş alanı aydınlatmaya çalışan pilli bir fener eşliğinde bir tomar kâğıda gömüldüğünü gördü. Uğuldayan rüzgâr eski ahşap binadan çatırtı ve gıcırta sesleri gelmesine sebep oluyordu. Grant çatıyı kısa süre önce aktardığı için Mac'e şükretti, en azından içerisi kuruydu.

Uğultu ve gıcırtilara rağmen, Stephanie tamamen yaptığı işe odaklanmıştı. Grant, dağ gibi kâğıt yığının arkasında küçücük kalan kadının ne kadar savunmasız görüldüğünü düşünmeden edemedi. Başını bir elinin avcuna yaslamıştı, okurken kıpırdayan dudakları tuhaf bir biçimde çekiciydi. Uzun ve zarif boynu tekrar bir önceki gecenin anılarını canlandırdı. Boynunun yumuşacık tenine öpücükler kondururken, kadın zevkle inliyordu.

Bu anıya eşlik eden görüntülere vücudu tepki vermeden önce Grant genzini temizleyerek salona girdi.

Stephanie irkilerek ona baktı, biraz korktuğu belliydi. Bu ne anlama geliyordu?

“Selam.” Stephanie önündeki kâğıtları toparlamaya çalışırken öyle hızlı ayağa kalktı ki, sandalyesi arkaya devrildi. “Burada ne işin var?”

“Mac’in evindeki partiye gelmek isteyeceğini düşündüm.”

“Ya. Şey.” Bakışları önündeki desteye kaydı. “Burada yapılacak işlerim var.”

“Neymiş onlar?”

Kâğıtlarla Grant’in arasına girmek ister gibi yavaşça yer değiştirdi. “Hiç. Biraz iş.”

Aralarındaki kısa mesafeyi aşıp Stephanie’nin omzunun üstünden bakınca gördüğü bir tür resmi evrak Grant’i şaşırttı. “Başın dertte mi?”

“Hayır! Tabii ki değil. Bir şey yok.” Eliyle Grant’i göğsünden iterek uzaklaştırmaya çalıştı. “Seni ilgilendirmez.”

Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmediği halde, Grant gülmekten kendini alamadı. “Karşılaştığımız günden beri burnunu benim işlerime sokan biri için komik olmuyor mu?”

“Senin, yardımına ihtiyacın vardı. Benim yok. Yani senin yardımına.”

Bir sandalye alıp etrafında döndüren Grant ata biner gibi oturdu. “İzninle buna ben karar vereyim.”

“Ne yapıyorsun? Öylece pat diye...”

Grant bir kaşını kaldırdı. “Kendi yerim gibi oturamaz mıyım?” Sarf ettiği sözlerden kısmen utandı, çünkü bu kozu kullanmak onun tarzı değildi, ama söylediğini geri almaya-

cak kadar da gururluydu. Kabul etmek gerekirse, Stephanie'ye bu konuda önceden borcu vardı.

Grant'ın sözlerinin ardından Stephanie'nin bütün ciddiyeti kayboldu, omuzları çöktü. Grant, kadın istemediğini açıkça belli ettiği halde kendini onun işlerine burnunu sokan bir pislik gibi hissetti, çünkü tanıdığı Stephanie'nin omuzları çökmezdi.

“Lütfen Grant. Rahat bırak. Bir arkadaş olarak rica ediyorum.”

“Yani şimdi arkadaş mı olduk?” Tıraşı gelmiş sakalını sıvazladı. “Öyle mi?”

“Dün gece olanlardan sonra, kendimi sürtük gibi görmektense seni arkadaş gibi görmeyi tercih ederim.”

Grant onun kendisini bu sözcükle ifade etmesine üzül-müştü. “Seviştik sadece. Büyütecek bir şey yok. İnsanlar bunu her zaman yapar.”

“Ben değil.”

Bu iki kısa sözcüğü söyleme biçiminin iletği büyük bir yalnızlık, Grant'ın dokunulmasından hoşlanmadığı yerlerine dokundu. O yerler Abby'ye aitti ve bunu hatırlasa iyi olurdu. “Peki, bütün bunların anlamı ne?”

“Bu konuda konuşmak istemediğimi söylemiştim.”

“Ben de sana Abby hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim. Beni dinledin mi? Hayır.”

“Bu farklı.”

“Benim yerime seninle ilgili olduğu için mi?”

Öfkeyle ona bakan Stephanie derin bir iç çekti. “Çok

sinir bozucusun.”

“Sen de öyle.” Onu bu kadar zorladığı için bir anlamda kötü hissediyordu, ama o Grant’ın işine karışabiliyorsa, Grant neden onun işine karışamayacaktı? Umursadığından değil, ama nedense onu kışkırtmaktan keyif alıyordu.

“İlla bilmen gerekiyorsa, bir araştırma yapıyorum.”

“Ne tür bir araştırma?”

“Bir şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için yapılan tür.”

İşte o zaman Grant onun kendisiyle dalga geçtiğini ve uzlaşmak gibi bir niyeti olmadığını anladı. Uzanıp masadaki evraktan birini kaptı. En üst satırda “Charles Grandcamp’e karşı olanlar” yazıyordu. Bu isim bir yerden tanıdıktı, ama nereden olduğunu çıkaramadı.

“Onu bana ver!” Stephanie kâğıt parçasını kaparak göğsüne bastırdı.

Grant onun anlamlı gözlerinde biriken yaşları görünce donup kaldı. “Stephanie...” Amacı sadece kendisine yaptıklarını aynen iade etmek olsa da, onu bu kadar sıkıştırdığı için kendini rezil bir yaratık gibi hissediyordu. “Çok üzgünüm.”

Çok iyi becerdiği katır gibi inatçı ifadesiyle çenesini kasan Stephanie bakışlarını ondan kaçırırdı.

“Sadece dalga geçiyordum. Seni üzmem istemedim.” Çizmeyi aştığı için kendine lânet ederek uzandı, çenesini tutarak onu yüzüne bakmaya zorladı. “Üzgünüm, tamam mı?”

Stephanie omuz silkerek onu uzaklaştırdı, kâğıt parçasını destenin içine geri koydu.

“Anlat bana,” dedi Grant, neden önemsedığını merak ederek.

Stephanie başını iki yana salladı. “Yapamam.” Sesindeki çaresizlik her zamanki saygısızlığından o kadar uzaktı ki, Grant biraz daha üzüldü.

“Belki yardımcı olabilirim.”

Stephanie acı bir kahkaha attı. Bu kahkaha, çamur birikintisinin içindeyken attığından o kadar farklıydı ki, ikisinde de yanında olmasa Grant bu sesin başkasından çıktığını düşünebilirdi.

“Hiç kimse yardım edemez...”

“Pekâlâ!” Sesi ruhunun derinliklerinden gelir gibiydi, arkasına döndüğünde Grant onun gözlerinde daha önce hiç görmediği vahşi bir öfke, korku ve acı gördü. “Madem o kadar merak ediyorsun, söyleyeyim. Charles Grandchamp benim üvey babam. Sefil hayatım boyunca bana iyi davranan, beni seven ve umursayan tek insan. Bil bakalım şimdi nerede?” Grant bir tahminde bulunmadan önce, Stephanie kendi sorusuna cevap verdi. “Hapiste. Çocuk kaçırma ve taciz suçuyla ömür boyu yatacak ve şartlı tahliye şansı yok.” Göğsü sıkıştı ve gözyaşları özgürce yanaklarından süzölmeye başladı.

Bu çıkışla olduğı yere mihlanan Grant, onun söylediklerini hazmetmeye çalışırken kıpırdıyamıyordu. “Kimi çıkarıp taciz etti?”

Fısıltı gibi, “Beni,” dediğinde, uğultu ve gıcırtiların arasında Grant onu zorlukla duydu.

Altıncı Bölüm

Grant az önce kalktığı sandalyeye tekrar çöktü, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Tabii kaçırma olmaması dışında,” diye devam etti Stephanie. “Ayrıca, sevgi ve şefkat dışında bana bir kere bile dokunmamıştır. Beni zalim, uyuşturucu bağımlısı annemden uzaklaştırarak hayatımı kurtardı ve bedelini, işlemediği bir suç yüzünden on dört yıl yatarak ödedi.”

“Seni kaçırmadıysa ya da taciz etmediyse, neden hapse girdi?”

“Şey, teknik olarak kaçırdı, ama on dört yaşında bir kızın, annesi tekrar uçuşa geçip onu eşek sudan gelene kadar dövsün diye beklemek yerine, hatta bir daha annesini görmemek pahasına, isteyerek onunla gideceğine hiç kimse inanmadı. Aslında beni döven annemdi. Vücudumdaki yaraların bedelini o ödedi.”

“Tanıklık yapmana izin vermediler mi?”

“Evet, ama savcı onu kötü göstermek için söylediğim her sözcüğü çarpıttı ve jüri onlara inandı. Bütün hayatımı davanın yeniden açılması için mücadeleye adadım. Kazandığım her kuruş avukatlara gidiyor.” Masanın üstünde yığılı evraka baktı. “Muhtemelen hukuk fakültesinden mezun olacak kadar çok şey öğrendim.”

“Bu durumun cuma günleri izin yapmanla bir ilgisi var mı?” Stephanie, yaz aylarında marinanın en yoğun günlerinden biri olduğu halde, her cuma aksatmadan anakaraya gidiyordu. Birlikte çalışmaya başladıkları hafta Grant’e cuma günleri çalışmayacağını ve bunun pazarlığa açık olmadığını açıkça ifade etmişti.

Stephanie başıyla onayladı. “Cezaevinde ziyaret günü.”

“Çok üzgünüm Stephanie. Hiçbir fikrim yoktu. Pislğin tekiyim...”

“Sorun değil. Alışmaya başlıyorum.”

Şaşırان Grant ona baktığında dolgun dudaklarındaki tebessümü gördü. Birden ona dokunmak için karşı konulmaz bir istek duydu. Stephanie’nin yoğun üzüntüsü karşısında Abby’yi tekrar kazanabilmek için yaptığı bütün planlar uçup gitmişti. “Gel buraya.”

Grant elini uzatınca Stephanie irkildi. “Ne?”

“Buraya gel.”

“Neden?”

Grant sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. “Dediğimi yap.”

Gözlerini deviren Stephanie ona doğru bir adım attı.

“Biraz daha yaklaş.”

Küçük bir adım daha.

Grant uzandı, elini yakalayıp kendine doğru çekince tam düşündüğü gibi Stephanie’nin dengesi bozuldu. Onu yakalayan Grant kollarıyla kavrayarak kucağına oturttu.

“Ne yapıyorsun?” Dehşete düşmüş görünen Stephanie debelenerek ona zorluk çıkarıyordu.

“Bunu yapıyorum,” diyen Grant kollarını iyice sıkı.

“Grant...”

“Hiç çeneni kapamaz mısın?”

“Gerçekten. Bunu yapmaya...”

Grant dudaklarıyla onun kısacık saçlarına dokundu, kadını misk kokusunu içine çekti. “Kapa çeneni.”

Stephanie’nin sakinleşerek kendini kucağına bırakması ve başını omzuna yaslaması bir dakika sürdü.

“İşte, çok mu zormuş?”

“Evet.”

Grant gülümsemeden edemedi. “Bunca zamandır tek başına mı mücadele ediyorsun?”

“Başka kimse yok.”

“Biliyor musun,” dedi çekinerek, “bir yazar olarak, çok iyi bir araştırmacıyım.” Başını kaldıran Stephanie onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

“Dur, bırak bitireyim.” Stephanie gevşemedi, ama kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti. Bu kadarı bile küçük bir zafer sayılırdı. “Sadece yardım edebileceğimi söylemeye çalışıyorum. Çok uzun zamandır aynı şeyle uğraşıyorsun, belki ka-

çırdığın bir şeyler görebilirim.”

“Buna gerek yok.”

“Gerek olmadığını biliyorum, ama arkadaş olduğumuzu söylememiş miydin? Arkadaşlar birbirine yardım etmez mi?”

“Teklifin için minnettarım. Gerçekten. Fakat seni ilgilendirmez.” Bu kez ondan kurtulmak istediğinde Grant onu bıraktı. Stephanie kalktı, masanın üstündeki kâğıtlarını düzgün gruplar halinde toplamaya başladı.

Grant tek söz etmeden onu izledi, ama içten içe köpürüyordu. Anlattıklarını dinledikten sonra nasıl ona yardım etmeden durabilirdi? Stephanie onun yardımını istemediğini söylemişti, ama bu kendi araştırmasını yapmasına engel değildi.

“Ağabeylerinin yanında olmak istiyorsundur,” dedi Stephanie. Yol açtığı duygusal fırtınanın ardından Grant’ın gitmesini istediği çok açıktı.

“Eğer sen de benimle gelirsen.” Acı dolu geçmişini değiştikten sonra onu burada tek başına bırakmaya niyeti yoktu.

“Bu akşam parti havasında değilim.”

Grant ayaklarını karşısındaki sandalyeye kaldırıp biraz daha yerleşti. “O halde burada çorba filan ısıtırız.”

Ellerini beline koyan Stephanie kuşku dolu gözlerle ona baktı. “Cal yanında değilken Abby’yle konuşmak için bulunmaz bir fırsat kaçırıyorsun.”

Son yarım saat içinde Abby’yle konuşmanın cazibesini yitirdiğini fark eden Grant omuz silkti. “Cal bir süre burada olmayacak. Başka fırsatlar olacaktır.”

Stephanie umutsuzca ellerini havaya kaldırdı. “İşte bu yüzden sürekli gözetim altında olman gerekiyor. Ne yaptığının farkında değilsin!”

Eski huysuzluğunun geri gelmeye başladığını gören Grant rahatladı ve işittiği azarı yorumsuz kabullendi. Aksine, zoraki de olsa sırtıarak bu raundu kazandığını hissetmesini sağladı. Yüzündeki o harap, yıkılmış ifadeyi silmek için her şeyi yapmaya hazırды.

Öfkeyle ona bakan Stephanie devam etti. “Birlikte gitmek istemenin tek sebebi onu kıskandırmak için beni kullanmak.”

“Yani sen yok musun? Bu konuda bana yardımcı olmak istediğini sanıyordum.”

“Mümkün olan her türlü yardıma ihtiyacın var.”

“O zaman gelsen iyi edersin. Gözetim altında olmadan, tek başıma kim bilir başıma ne işler açarım.”

Stephanie homurdanmaya başladığında Grant onu ikna ettiğini anlamıştı. Masa üstündeki evrakı toparlayıp ayaklarını vurarak mutfaktan çıktı ve yaşadığı odaya geçti. Daha önce giydiğı incecik ceketle geri döndüğünde Grant küfretmemek için kendini zor tuttu ve kendi montunu çıkarmak için ayağı kalktı. “Bunu giy.”

“Neden? O senin.”

“Aslında Joe’nun ve üstündeki o şey bu havada seni koruramaz.”

“Seni ne koruyacak?”

“Ofisten babamın paltolarından birini alırım.”

Stephanie çekinerek montu aldı. “Senin düşünceli yanına alışık değilim.”

“Niyetine girersem son derece sevimli olabilirim,” dedi. İstemedenden de olsa Stephanie onu memnun etmişti. Grant’e haddini bildirmenin bir yolunu buluyordu. Grant daha çok onun dikkatini çekmeye çalışan, askıntı kadınlara alışık, ama yetişkin hayatı boyunca “tek kadınlı” bir erkek olmayı tercih etmişti. Stephanie’yle dalaşmak –tamamen keyifsiz olmasa da– onun için tamamen yeni bir şeydi.

“Bildiğim iyi oldu. Abby’ye bu yanını daha fazla, ağlak suratlı ezik yanını daha az gösterebilirsin. Tabii fikrimi sorarsan.”

Memnuniyet yerini bir anda tekrar sinire bıraktı. “Sormam, ama teşekkürler.” Merdivenlere doğru giderken ona sürtünerek yanında geçti, babasına ait olan ve şimdi Mac’le Luke’un kullandığı ikinci kattaki ofise çıktı. Karanlıkta, askıda asılı olan çeşitli giysileri eliyle yokladı ve sonunda kötü havaya uygun bir tane bularak aşağı indi.

Stephanie’nin giydiği sarı mont üstüne o kadar büyüktü ki, olduğundan daha da narin görünmesine sebep olmuştu.

“Hazır mısın?” diye sordu Grant kabaca.

Stephanie masadaki lambayı söndürdü, ortalık karanlığa gömüldü. “Hazırım,” diyerek Grant’e doğru ilerlerken tökezledi.

Grant uzandı, onu tutmayı başarak düşmesine engel oldu.

Stephanie’nin Grant’in pazıları üstüne kapanan parmak-

ları kasıklarına bir şehvet sinyali gönderdi.

Grant inlememek için az kalsın boğulacaktı. *Neden* bu kadın yanına her yaklaştığında vücudu anında tepki veriyordu?

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Stephanie onun yanından geçerken.

Grant onu izledi, kapıyı kilitledi ve arabada yanındaki koltuğa yerleşmeden önce kendini hemen hemen kontrol altına almayı başarmıştı.

Mac’lerin evine giderken, Stephanie yol boyunca kendine lanet edip durdu. Nasıl Grant’e tatsız öyküsünün tamamını anlatacak kadar budala olabilirdi? Daha önce kimseye anlatmamıştı, neden şimdiye kadar kendini en çok çileden çıkaran adama içini dökmüştü? Belki artık yükü tek başına kaldırmakta zorlandığı içindi, başkasıyla paylaşmak bir an için de olsa iyi hissetmesini sağlamıştı.

Yaz mevsiminin sonu yaklaşırken, davanın yeniden görülmesini sağlaması için Charlie’nin avukatına ödemesi gereken on bin doların bin doları hâlâ eksikti, ama bir çaresine bakacaktı.

Tek umutları yeni bir duruşmaydı ve son tuttukları avukat bu konuda kendinden çok emindi. Gerçi bunu daha önce de duymuşlardı, o yüzden fazla ümitlenmek istemiyorlardı. Özellikle adadaki muhteşem yaz mevsimi boyunca, umutsuz görünen böyle bir vakanın ortasında Stephanie’nin gerekli parayı nasıl toparlayacağını merak ettiği anlar oluyordu, ama

Charlie işlemediği bir suçtan parmaklıkların arkasındayken mücadelesini sürdürecekti. O hapiste çürürken, kendisinin adadaki olağanüstü günbatımlarının tadını çıkarmaya ne hakkı vardı?

Hapishane hayatı Charlie'nin sevimli, nazik ruhunu katı, acımasız birine dönüştürmüştü. Stephanie'yi bir kâbustan kurtarmaya çalışmanın bedelini ödemeye devam ettiği sürece kendisi de asla huzur bulmayacaktı.

"Pek suskunsun," dedi Grant. Tok sesi kamyonetin içindeki sessiz kozayı delmişti.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Zifiri karanlık olduğu halde, Stephanie çekici profiline bakmak için ona döndü. Güçlü bir çene, mükemmel orantıda bir burun, gür saçlar, yumuşacık dudaklar... "Charlie'den hiç kimseye söz etmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Rahatlayarak derin bir soluk aldı. "Güzel. Teşekkürler."

"Bak Stephanie..."

"Lütfen. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Yardım etmek istediğin için minnettarım, ama gerçekten yapabileceğin bir şey yok."

"Sadece, bir arkadaşına ihtiyacın olursa buradayım diyecektim."

Zifiri karanlık birden gözlerine hücum eden yaşları gizlediği için şükran duydu. O kadar uzun bir süredir bununla tek başına yaşıyordu ki, Grant teklifinin ne anlama geldiğini

tahmin edemezdi. Sonra onun başkasına âşık olduğunu ve bütün düşüncesinin onu tekrar kazanmak olduğunu hatırladı. Başkasıyla beraber olmak isteyen bir adama güvenmek belaya davetiye çıkarmaktan farksızdı ve başında zaten yeterince bela vardı.

“Hiç böyle bir karanlık görmemiştin,” dedi, gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kapatarak. Yağmur biraz hızını kesmişti, ama yine de silecekler çalışmadan görüş yoktu.

“İnanılmaz, değil mi?” Konu değiştiği için rahatlamış gibiydi. “Bu anormal karanlık, çocukluğumda on gün elektriksiz kaldığımız günlerden kalma en canlı hatıra.”

“Bu akşam Abby’nin dikkatini çekmek için ne gibi bir planın var?”

“Onu yalnız yakalayabilirsem, konuşmayı düşünüyorum.”

Stephanie dudak büktü, tekrar tanıdık zeminde buluştukları için rahatlamıştı.

“Ne?”

“Kadınlar hakkında bu kadar bilgisizken, aşk üstüne o kadar güzel bir senaryoyu nasıl yazdığını anlayamıyorum.”

“Kadınlar hakkında bilgisiz *değilim*.”

“Senin için ne anlama geliyor, spor mu?”

“Benim durumum... kısıtlıydı diyelim. Hepsi bu.”

Stephanie’nin ağzı açık kaldı. “Yani sadece Abby mi, anlarsın ya...”

Altındaki koltuğun gıcırtısı Grant’in huzursuzca kıpırdandığına işaret ediyordu. “Dün geceye kadar.”

“Daha neler! Sadece *o* ve *ben* mi? Hepsi *bu* mu?

“Ne olmuş yani? Liseden beri onunla beraberim.”

Aralarında olanlara rağmen Abby’den söz ederken hâlâ sürüyormuş gibi söz etmesi, henüz onunla ilişkisini bitirmeye hazır olmadığını gösteriyordu. “Sana kötü haber vermek istemezdim, ama artık onunla *beraber* değilsin.”

“Hatırlattığın için teşekkürler. Gerçekten işe yaradı.”

“Şu ana kadar onunla konuşma çabaların işe yaramadı, bu akşam daha şanslı olacağını nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü Cal kızıışmış köpek gibi etrafında dolaşmayacak.”

Stephanie’nin engel olamadığı kahkaha küçük mekânı çınlattı. “Sen gerçekten berbat durumdasın, bunu biliyor muydun?”

“Daha önce söylemiştin. Sık sık.”

“Gördüğüm kadarıyla, denize düşen yılanı sarılıyor.” Kaburgalarının arasındaki sızı, Stephanie’ye yanlış bir şey yapmak üzere olduğunu haber veriyordu. “Onu Cal’le gördüğünde hissettiğin kadar kıskandırmayı başarmalısın.”

“Bunu nasıl yapacağımı söyler misin?”

“Biliyorsun.”

“Neyi biliyorum?”

Stephanie soruyu havada asılı bıraktı.

Çok geçmeden Grant’in ortalığı çınlatan kahkahası, bu gerçeküstü gidişatın dışında kalmaya niyetli olduğu halde Stephanie’nin duygularını incitti. Bu rezil fikri onunla daha fazla beraber olmak için ortaya atmadığına kendini inandır-

mak istiyordu. Tabii ki öyle bir şey yoktu. Bu saçma bir girişim olurdu ve saçmalıklarla işi olmadığı için gurur duyardı. Yani Grant McCarthy ile tanışmaya kadar.

“Yani *resmen*, onu kıskandırmak için seni kullanmamı mı öneriyorsun?”

Sesinin kayıtsız çıkması için büyük çaba harcadı. “Daha iyi bir fikrin var mı ya da daha uygun bir adayın?”

“Aslında hayır.”

“Bana daha sonra teşekkür edersin.”

“Dur bakalım, henüz hiçbir şey *yapmadın*.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye soran Stephanie uzanıp imalı bir şekilde elini bacağı boyunca gezdirdi.

Hızla derin bir soluk alan Grant elini durdurmak için aniden hamle edince ikisi de irkildi. Stephanie haşlanmış gibi elini geri kaçırdığında iki şeyin farkına varmıştı: İlki, ona karşı ilgisizmiş gibi davranmasına karşın Grant onu istiyordu ve ikincisi, kendisi de onu istiyordu.

Yedinci Bölüm

Mac’ın evine ulaştıklarında bahçe arabalarla dolmuştu. Grant bakışlarıyla Abby’nin arabasını araştırdı ve Joe’nun şirket aracıyla annesinin sarı VW kaplumbağasının arasında sıkışmış olduğunu gördü. “İşte orada.”

“Janey’nin nedimelerinden biri olacağını biliyordun. Diğeri kimdi? Adını hiç öğrenemedim.”

“Kuzenimiz Laura. İki ay önce o da evlendi.”

“Kafanda ne var canavar?”

“Ne bileyim, sanırım biraz kayıtsız takılacağım.”

“Kayıtsız. Tamam. Bunun anlamı nedir, yani birlikte gibi mi yapacağız, takılıyor gibi mi yapacağız, yoksa birbirimiz için tutuşuyor gibi mi yapacağız? Hangisini tercih edersin?”

Sözlerinin üstünde yarattığı etki yüzünden Grant zorlukla yutkundu. Neden rahatsız edici ses tonu bile onu tahrik ediyordu? Bir terslik vardı. Bu kadın kadar sinirine dokunan

birine karşı vücudunun böyle tepki vermesinin başka açıklaması yoktu.

“İkincisi. Takılıyor gibi.”

“Bunun içine birbirimize dokunmak, inceden flört etmek ya da bunu ima etmek giriyor mu?”

“Yüzünü bile göremiyorum ve benimle dalga geçtiğini düşünüyorum.”

“Geçmiyorum! Sadece koşulları anlamaya çalışıyorum.”

Grant sinirle içini çekti. Onunla tanıştığı güne kadar hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu.

“*Inceden flört ve inceden dokunmak. Kesinlikle abartmadan. Dün gece olanlardan söz etmek yok.*”

Stephanie kamyonetin kapısını açtı, içeriye ışık doldu. “Endişelenme. İçeri girip ailene ya da arkadaşlarına beni uçurduğunu yumurtlayacak değilim.”

Grant onun kolunu kavrayıp inmesine engel oldu. “Doğru mu?”

Stephanie’nin anlamlı gözlerinin üstündeki kaşlar çatıldı. “Ne doğru mu?”

“Seni uçurdum mu?”

Stephanie kahkahalara boğuldu. “O kadar abartmıyorum, ama kötü değildi.”

Grant yüzünü buruşturdu, “Vay be, açıkça söylediğin için teşekkürler. Biraz sarhoştum, anlarsın ya, daha iyisini yapabilirim.”

Yüzünden paniğe benzer bir ifade geçen Stephanie hızla

kolunu çekerek kamyonetten aşağı indi.

Grant de inerek aracın önünde onun karşısına çıktı.
“Demek istediğim sadece...”

“Ne?”

“Eğer dün gece senden istifade etmişsem ya da öyle gibi görünmüşsem, anlarsın ya, yani... namussuzca, özür dilerim. Son zamanlarda aklım başımda değil ve isteyeceğim son şey yanımda başkalarını da sürüklemek.”

“Tek taraflı olmaz beyefendi, ikimiz de sorumluyuz, o yüzden kendine yüklenmekten vazgeç. Dediğim gibi, kötü değildi.”

Neden bu küçük cin gibi kız bir an onu delicesine tahrik ederken, bir dakika sonra öfkeden deliye döndürebiliyordu? Terasa uzanan arka merdivenin basamaklarını çıkarken bu soruya kafa yorması gerektiğini düşünüyordu. Evin içini aydınlatan mum ışıkları, bir tropikal fırtına partisi için fazlasıyla yumuşak ve sıcak bir ortam oluşturunuyordu.

Grant terasın kapısını açarak Stephanie'nin önden girmesi için eliyle işaret etti. Son gelenler ikisi olduğu için, Abby dahil herkes selamlamak üzere onlara döndü. Yalnız gelmediğini Abby'nin etmesiyle Grant'in keyfi yerine geldi. Güzel. Değişikliğin nasıl bir şey olduğunu görmesi iyiydi. Ağabeyleriyle ve kız kardeşiyle selamlaşırken eliyle hafifçe Stephanie'nin sırtına dokununca onun muzip bakışlarına maruz kaldı.

Ned, Maddie'nin annesi Francine, kız kardeşi Tiffany ve yeğeni Ashleigh de oradaydı. Joe ve Janey'yle konuşan

Mac'ın arkadaşı Gansett Adası Emniyet Amiri Blaine Taylor'ın hâlâ üniformalı olması uzun bir gün olduğunu gösteriyordu. Grant'ın kuzeni Laura, Abby'yle birlikte düğün hediyelerinden oluşan yığını düzenlemeye çalışırken, Owen Lawry gitarını Evan'inkiyle senkronize bir şekilde akort etmeye çalışıyordu.

Grant ebeveynleriyle konuşup kocaman salonun ortasındaki kanepeye yerleştirilen Maddie'yi ziyaret ederken, Stephanie olabildiğince ona yakın durmaya çaba gösterdi.

"Nasılsın?" diye sordu Grant eğilip yengesinin yanağına bir öpücük kondururken.

"Şişko, kafese tıklmış ve huysuz."

"Eyvah, kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Ağabeyin beni çıldırtıyor," dedi Maddie, dedikoducu bir fısıltıyla. Gözü salonun diğer ucunda oğulları Thomas'la ilgilenen Mac'e kaydı.

"Yine ne yaptı?"

"Bütün gün fırtına ve iptal olan feribot seferleri yüzünden terör estirdi. Ben hamileyken burada mahsur kalmaktan hoşlanmıyor, bir şeylerin ters gideceğinden endişeleniyor."

Grant, Stephanie'yle göz göze geldi.

"Ne?" diye sordu Maddie.

"Hiçbir şey," dedi Grant.

Yengesi onun kolunu tuttu. "Bildığınız bir şey mi var?"

Onun bu kadar güçlü kavramasına şaşırان Grant, bakışlarını Maddie'ye çevirdiğinde karamel renkli iri gözlerin kendisine dikildiğini gördü. "Cal bugün adadan ayrıldı. An-

nesi Teksas'ta kalp krizi geçirmiş."

"Aman Tanrım! Abby'nin yalnız geldiğini görünce nerede olduğunu merak etmiştim. Sakın Mac'e Cal'in gittiğini söylemeyin, yoksa o da kalp krizi geçirir." Sert bakışları Grant'i telaşa düşürdü. "Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Söylemem," dedi Grant, "ama birisinin söylemesi muhtemel."

"*Aman Tanrım, Aman Tanrım!*" Maddie'nin gözleri biraz daha büyüdü ve boştaki elini kocaman karnına koydu.

"Maddie," dedi Grant, onun benzinin sarardığını görünce endişelenmişti.

"Sadece tuhaf bir sancı." Derin bir nefes aldı. "Bir şey yok."

Grant kendisi kadar endişeli görünen Stephanie'ye baktı.

"Kendini strese sokmamalısın," dedi Grant. "Zaten o yüzden yatağa düştün."

"Mac adada doktor olmadığını öğrenirse..." Zorlukla yutkundu. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Bütün gün berbat durumdaydı."

"Yapabileceğin en iyi şey sakinleşip endişelenmemeye çalışmak."

Maddie başıyla onayladı. "Evet, haklısın. Fakat yine de... belki Mac'e kulak verip hamileliğin kalan kısmını ankarada geçirmeliydim. Eğer bebeğe bir şey olursa..."

Grant onunla göz hizasına gelebilmek için çömeldi. "Hiçbir şey olmayacak. Derin bir nefes al ve sakinleş." Bunu

yapması için bekledi. “Bir kez daha. Sakin ol. Günün sözcüğü bu.”

Maddie ikinci kez nefesini bıraktıktan sonra Grant’ın uzattığı elini tuttu. “Teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz.” Uzanıp Maddie’nin alnını öptü. “Oradaki benim yeğenim. İkinize de bir şey olmasına izin vermiyiz. Söz.”

Maddie başıyla onayladı, bakışları hâlâ donuk olsa da biraz daha rahatlamış görünüyordu.

“Sana yiyecek ya da içecek bir şey getirmemi ister misin?”

“Biraz su iyi olur.”

“Hemen geliyor.”

Stephanie mutfığa giden Grant’i izledi ve o Maddie’nin suyunu hazırlarken kendine buzdolabından bir gazoz aldı. “Ona karşı çok iyiydin. Gerçekten iyi.”

Bu beklenmedik iltifat karşısında şaşırان Grant ona baktı. “Belki kadınlar konusunda bütünüyle ahmak değilimdir.”

“Yo, hayır, öylesin. Ancak görüldüğü kadarıyla yengelerine karşı iyisin.”

“Bir erkeğin seninle hiç şansı yok,” diyen Grant, istemese de onun söylediklerinden memnun olmuştu.

Stephanie omuz silkti. “Sadece gördüğümü söylüyorum.”

Abby içeri girdi, onları görünce durdu. “Şey, selam.”

Stephanie suyu Grant’ın elinden aldı. “Şunu Maddie’ye götüreyim.”

“Şey, hmm, teşekkürler.” Mutfaktan salonda toplananlar görünse de, Abby ve Grant sonunda baş başa kalmışlardı. “Cal’in anakaraya ulaştığını varsayıyorum?”

“Evet,” dedi Abby, kendine bir kadeh beyaz şarap alarak. *Chardonnay*, diye hatırlıyordu Grant. Abby’nin favorisi. Minyondur, uzun siyah saçları ve güzel kıvrımları vardı. Ne zaman ona baksa, iri kahverengi gözleri sevgiyle yumuşardı. Onun kendisine artık hayranlıkla bakmadığını fark etmek Grant’in hazmetmesi gereken bir diğer kayıptı. “Esaslı bir yolculuk olmuştur.”

“Böyle bir günde sanırım öyle olmuştur.”

“Bir araba kiraladı ve onunla son konuştuğumda, buradan New York’a havalimanları kapalı olduğu için bir uçuş bulabilmek umuduyla Pennsylvania’daydı.”

Grant onun söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu, ama başı dönüyordu.

Ona söylemek istediği ve zorunda hissettiği çok şey vardı. Nereden başlamalıydı? Genzini temizledi. “Bana bir iyilik yap ve Mac’e Cal’in adada olmadığını söyleme. Cal buradayken bile, Maddie’nin hamileliği yüzünden buraları altüst ediyordu. Cal’in gittiğini bilmezse hepimiz için –özellikle Maddie için– çok iyi olur.”

“Aramızda kalsın.” Şarabından bir yudum aldı. “Stephanie ve sen, ha?”

Grant aniden bir yumruk yemiş gibi oldu. “Ne? Sadece arkadaşız.”

“Hı hı.”

“Düşündüğün gibi değil.”

“Kesinlikle beni ilgilendirmez.”

“Elbette ilgilendirir!”

Abby’nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Neden ilgilendiriyor?”

“Sen ve ben... biz...”

“Bitti Grant.” Bunu yumuşak bir sesle söylemişti. Sanki tekrar yüksek sesle söylerse, acı verecek gibi bir hali vardı. “Hayatına devam ettiğini görmek beni sevindirdi. İkimizin de yapması gereken bu. Geriye dönüp baktığımda, bunu çok daha önce yapmış olmalıydık diye düşünüyorum.”

“Hayır.” Grant başını iki yana salladı. “Bu doğru değil.”

Abby ona doğru bir adım atıp elini koluna koydu. “Doğru. Ben, senden biraz daha önce anladım, ama sen de başa-racaksın.”

Daha önce hiç bilmediği bir umutsuzluk Grant’in omuzlarına çöktü. Abby’nin yüzünü avuçlarının arasına alıp kendisine bakmaya zorladı. “Yaşadıklarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi nasıl çekip gidebilirsin?”

“Of Grant,” dedi Abby içini çekerek, “aslında dediğin gibi olmadı. Senin için ne kadar acı çektiğimi keşke bilseydin. Fakat daha iyisini buldum, belki sen de öyle. Eskiye dönmeyi dileyerek her şeyi berbat etme. Bunun hiçbir anlamı yok.”

Grant söylediklerine verecek bir cevap bulmaya çalışırken mutfağa Luke Harris geldi. Marinada geçirdiği kaza yüzünden hâlâ koltuk değnekleriyle yürüyordu. “Ah, böldüğüm için özür dilerim.”

“Bölmedin,” dedi Abby, hüzünle Grant’e gülümseyerek.
“İşimiz bitti.”

“Abby...”

Abby sanki onu duymamış gibi, kararlı adımlarla uzaklaştı.

“Aşağılık herif,” diye söylendi Grant.

“Üzgünüm ahbap,” dedi Luke.

“Kendini yorma.”

“Hiç şans yok mu?”

Grant başını iki yana salladı.

“Ne yapabilirim?”

Grant bakışlarını kaldırdığında eski dostunun endişeyle onu izlediğini gördü. “Anlaşılan hiçbir şey.”

“Bunu söylemek istemezdim, ama...”

“Dert etme. Her yerden duyuyorum.”

“O halde derdine dert katmayayım. Sadece merak etmiştim...”

“Neyi?”

“Düğünde Stephanie’yle çok iyi vakit geçiriyor gibiydiniz. Aranızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm.”

Stephanie’yle aralarında olanlar hakkında konuşmaya hazır değildi, en eski dostlarından biriyle bile. “Belki.”

“Muhteşem bir kız.”

Luke’un bu açık sözlü ifadesiyle şaşırان Grant’in gözleri içeri giden Stephanie’yi aradı. Janey ve Maddie’yle konuşup gülüşüyordu ve rahatlayıp tırnaklarını içeri çektiğinde oldukça hoş olduğunu itiraf etmeliydi. Fakat muhteşemi?

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle. Ayrıca çok iyi bir kız gibi görünüyor. Bizimle çalışmaya geldiği ilk günden beri öyle düşünüyorum. *Son derece sevimli ve yardımsever.*”

Grant tuhaf bir yaratık görmüş gibi Luke’a baktı. “Aynı kadından mı söz ediyoruz? Marina restoranı çalıştıran Stephanie’den? Sevimli ve yardımsever?”

Luke güldü. “Hepimiz öyle düşünüyoruz. Fark etmediysen söyleyeyim, babana deli gibi âşık.” Luke, Grant’in dikkatini babasına sarılmakta olan sevimli, yardımsever Stephanie’ye çekmek için, açtığı bira şişesini o yöne eğdi.

“Şey, bu ilginç işte. Bana karşı son derece kaba ve acımasız.”

“Hadi ama,” dedi Luke dudak bükerek. “Kızın içinde zerre kadar kötülük yok.”

Grant, Stephanie’nin annesiyle kucaklaşmasını izledi. “Onu benim kadar tanımazsın.”

Luke dalga geçerek bir kaşını kaldırdı. “Bu doğru mu?”

“Bu arada, o koltuk değnekleriyle hâlâ ne işin var?” diye sordu Grant. Konuyu bir an önce değiştirmek istiyordu.

Luke’un tebessümü silindi, kaşlarını çatı. “Keşke bilsem. Hiç üstüne basamıyorum. Cal bağlarda kopuk olabileceğini söyledi. MR çektiirmek için yarın anakaraya gidecektim, ama fırtına yüzünden suya düştü.”

“Deme yahu, çok üzücü. Umarım ciddi bir şey değildir.”

“Bence de. Topallamaktan gına geldi.”

Luke'u arayan kız arkadaşı Sydney Donovan mutfağa girdi. Uzun kızıl saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı. "Selam Grant," dedi, yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Nasılsın?"

"Harika," dedi Grant. Abby'yle konuştuktan sonra berbat hissettiğini söylemenin kimseye bir faydası yoktu.

Sydney kolunu Luke'un beline doladı. "Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben hallederim," dedi Luke, tarzı olmayan bir sertlikle.

Sydney onun huysuzluğunu umursamadı. "Halledebileceğini biliyorum, ama ben daha kolay hallederim."

Luke, Syd'in alına bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm bebeğim. Acısını senden çıkarmak istememiştim."

"Sorun değil," dedi Syd, sevgi dolu bir tebessümle. "Ben hallederim."

Onları seyreden Grant'in içi özlemle doldu, bakışları o anda kahkahayla gülerken başını arkaya atan ve boynunun seksi kıvrımını ortaya çıkaran Stephanie'ye kaydı. Zihninden geçen şehvet dalgası kafasını daha da karıştırdı. Her şeyi halledebileceğini düşünmüştü, ama şimdi baktığında aslında hiçbir şeyi halledemediğini gayet açık görebiliyordu.

Sekizinci Bölüm

Kuzenin ve yeni evlendiği eşinin düğün hediyelerini açmasını izlemek Laura için gerçek bir eziyetti. Çok mutluydular ve Joe muhteşem gelinine deli gibi âşıktı. Kendisini eşine adanmış bir kocaya sahip olduğu için Janey acaba ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı?

Son hediye de açılıp çılgınlıklar atıldıktan sonra Laura artık oradan sıvışabilirdi. Neyse ki içerisi çok kalabalıktı, hiç kimse onun veranda kapısını yavaşça açarak dışarı süzülmesini fark etmedi. Dışarı çıkar çıkmaz Laura derin derin serin havayı soludu. Yağmur o an için kesilmişti, ama rüzgâr esmeye ve sahille ev arasındaki geniş çayırdaki uğuldamaya devam ediyordu.

Nedime olarak görevini yerine getirerek ve içi parçalanırsa da dışarıdan belli etmeyerek Janey'nin düğününü başarıyla atlatmıştı, ama şu anda yeni evlileri seyretmek... Bu kadar fazla gelmişti.

Joe'yla mutluluğu sonuna kadar hak eden Janey için çok seviniyordu. Yanlış adamla geçirdiği on üç yıldan sonra, Joe onun ayaklarını yerden kesmiş ve yıllardır onu uzaktan nasıl sevdiğini görmesine izin vermişti. Ardından, Janey'nin en büyük hayalinin veterinerlik okuluna gitmek olduğunu öğrenince, onunla birlikte Ohio'ya gidebilmek için bütün hayatını baştan düzenlemişti. Sevimli kuzeni iyi adamlardan birine denk gelmişti ve Laura onun adına çok mutluydu.

Keşke kendisi için de aynı şeyi söyleyebilseydi.

“Burası soğuk değil mi?”

Duyduğu tok sesle irkilen Laura, döndüğünde Owen Lawry'nin ceketini çıkararak ona uzattığını gördü. Üşüdü-ğünü bile fark etmeyecek kadar uyuşmuştu. Ceket üstüne aldığı anda Owen'ın sıcak, erkeksi kokusu onu sarmaladı. Bu ince davranışla Laura'nın boğazına bir yumru düğümlendi, ama böylesi mutlu bir ortamda kendi çaresizliğini örtbas etmeye kararlı olduğundan kendini toparladı. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Daha önce yaptığı gibi, onunla göz seviyesine gelmek için Owen eğildi. Evin içinden gelen ışık verandayı hafifçe aydınlatıyor, karanlığın içinde onun yüz hatlarını görmesini sağlıyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştı.”

“Nedense sana inanmıyorum.”

Bu sezgiye hazırlıklı olmayan Laura cekete biraz daha sarındı.

“Senin de yeni evlendiğini duydum.”

Owen'ın her zamanki meraklı ses tonu yüzünden Laura

yüzünü buruşturdu.

“Anlaşılan eşin düğüne gelemedi.”

Boşver! Er ya da geç sonunda herkes öğrenecekti. “Düğüne gelememekten ötesi var.”

Owen’ın yüzündeki şaşkınlığı görmek için yeterli ışık vardı. “Tekrar söyler misin?”

“Mayıs ayında evlendik,” dedi, hayatının en güzel gününü hatırladığında yüreği sızlayarak. “Providence’da büyük, harika bir düğün yaptık. Haziranda, sanki günlerdir uyumamış gibi görünen iki nedimem bana geldi. İçlerinden biri internette hizmet veren çöpçatanlık sitelerinden birinde onun fotoğrafına rastlamış ve gizlice profilini araştırmış. Artık evli olduğunu söyleyeceğini umuyormuş, ama öyle olmamış.”

“Yok artık.”

“Gerçekten. Buluşmaya karar vermişler ve arkadaşım gelip gelmeyeceğini anlamak için restorana gitmiş. Kocam, tanışmak için orada kendisini bekliyormuş. Arkadaşım görünmeden ortadan yok olmuş.” Laura yaşadığı kâbusu daha amcasına, yengesine ya da kuzenlerine bile söyleyecek cesareti bulamadığı halde, tamamen yabancı biriyle paylaştığına inanamıyordu. Ona anlatmanın akrabalarına anlatmaktan daha kolay olduğuna kuşku yoktu. “Evime geldiklerinde korkunç bir şeyler olduğunu hissetmiştim, ama tahmin edemezdim... Hiç şüphelenmemiştim...”

“Neden şüphelenesin ki?”

Laura omuz silkti, rüzgâr omuz hizasındaki saçlarını savururken uzanıp verandanın korkuluğuna tutundu. “Sonra-

dan. bazı şeyleri geç anladığımı, aslında işaretler olduğunu fark ettim. Muhtemelen çok mutlu olduğum için bunları görmezden geldim. Tam üç yıl flört etmiştik ve sonunda istediğim her şeye kavuşmuştum. En azından öyle olduğunu sanıyordum.”

Owen rahatlatmak için elini onun omzuna koydu. “Sen yanlış bir şey yapmadın, prenses. Sana sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu anlayamayacak kadar aptalmış.”

“Bunu söylemen çok hoş, ama beni tanımıyorsun bile. Eli maşalı, acuze bir eş olmadığımı nereden biliyorsun?”

Owen hafifçe gülümsedi. “Olmadığını tahmin ediyorum.” Bir kaşını çapkınca havaya kaldırdı. “Öyle miydin?”

“İkinci ayı çıkarabilseydik, olabilirdim.”

“Genellikle sorunlar o zaman başlar.”

“Tecrübe mi konuşuyor?”

Owen’ın yüzü dehşetle çarpıldı. “Tövbeler olsun. Duyduğum kadarıyla söylüyorum, hepsi bu.”

“Yaa,” dedi Laura, adamın onu neşelendirmeye çalışması hoşuna gitmişti. “Anlıyorum. Dedikodular. Duyduğun her şeye inanır mısın?”

“Pek sayılmaz. Başına böyle berbat bir şey geldiği için üzüldüm. Kimse böyle davranılmayı hak etmiyor.”

“Bu konuda haklısın.”

“Madem olacaktı, hiç değilse araya çocuklar girmeden olmuş.”

“Öyle.” Laura içinin öldüğünü hissederek gözlerini karanlığa dikti. “Bunun için şükrediyorum.”

“Moralini düzeltecek bir haberim var,” dedi Owen, çabalama-
madan sergilediği baştan çıkarıcı tebessümüyle.

“Neymiş o?”

“Bugün öğleden sonra büyükannemle konuştum ve ona
birlikte yaptığımız turdan söz ettim. Bir iş düşünüp düşün-
meyeceğini sordu.”

Meraklanan Laura, kollarını kavuşturup cekete biraz
daha sarındı. “Ne tür bir iş?”

“Sand & Surf’ü işletmek.”

Laura soluğunu tuttu. “Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiym, büyükannem de öyle. Mekânı ne kadar
çok sevdiğini, içini gördüğünde nasıl heyecanlandığını an-
lattım ve bana, seninle dualarının kabul olduğunu söyledi.
Bu arada, dolaysız alıntı yapıyorum.”

Dili tutulan Laura ona bakakalmıştı. “Fakat ben otel iş-
letmeciliği hakkında hiçbir şey bilmem ki! Tarih eğitimi
aldım.”

“Beachcomber’i işleten Libby’yle konuştum. Başlan-
gıçta memnuniyetle yardımcı olacağını söyledi. Son birkaç
yıldır kapalı olduğu için, emektar kızıma biraz bakım ge-
reliyor, ama önümüzdeki sezona hazırlamak için önünde
koca bir kış var.”

Laura sersemlemişti. “Sen gerçekten ciddisin.”

“Herhangi bir konuda olabilecek en ciddi halini.”

“Vay canına. Ben sadece... vay canına.”

Owen gülerken Laura’nın bir tutam saçını çekti. “Bu akşam
karar vermek zorunda değilsin, prenses. Birkaç gün düşün.”

Laura kendisine sunulan bu imkândan sonra başka bir şeyi nasıl düşünebileceğini merak etti. “Bunu kabul edersem, senin ne çıkarın var?”

“Büyükbabam ve büyükannemin huzurlu olduğunu bilmekten başka hiçbir şey. Benim için çok önemliler.”

Evan kapıdan kafasını uzattı. “Hey sen. Çalmak istiyor musun?”

“Hemen geliyorum.”

“Güzel.”

Owen tekrar Laura’ya döndü. “Demek bu konuyu düşüneceksin?”

“Düşüneceğim. Teklif için teşekkürler.”

“Ne demek. Karar verirsen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Hey, ceketin.”

Owen onun ceketini çıkarmasına engel oldu. “Benden çok senin ihtiyacın var.”

“Hmm, sana söylediklerim hakkında kimseye bir şey söyleme. Henüz aileme anlatmadım. Sadece utanç verici ve aşağılayıcı olduğundan değil, kendi zırvalarımın Janey’nin düğününün tadını kaçırmak istemedim.”

Owen uzanıp alnına bir öpücük kondurunca Laura afalladı. “Benden duymayacaklar.”

Başıyla onaylayan Laura, bir yabancıнын gösterdiği bu nezaket karşısında duygulanarak altdudağını ısırdı.

“Özel bir isteğin var mı?”

Şaşırان Laura ona baktı. “Ne gibi?”

“Bir şarkı,” dedi Owen anlayışlı bir tebessümle.

Laura tereddütsüz cevap verdi. “James Taylor’dan herhangi bir parça.”

“Tamamdır, prenses.”

Owen verandayı terk etti, Laura onun hazırlık yaparken Evan’la konuştuğunu duydu. İki gitardan yükselen mükemmel uyumlu melodiyle salona sessizlik çöktü. “You’ve Got a Friend”in giriş notalarını duyan Laura’nın yüzüne elinde olmadan kocaman bir tebessüm yayıldı.

Geniş salonun diğer ucunda torunlarıyla oynayan Francine’i gördükçe Ned’in içi acıyordu. Owen ve Evan müzikleriyle konukları eğlendirmeye çalışırken, Ned gözünü ondan ve bebeklerden alamıyordu.

Francine sanki izlendiğini anlamış gibi ansızın Ned’e döndü ve gözlerini ona dikti.

Ned etkiyi vücudunun bütün hücrelerinde hissetti. Ona karşı hâlâ, Gansett’e ilk geldiği gün feribottan inerken yeşil gözlerini gördüğü an verdiği tepkiyi veriyordu. Başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu, ama bunu yapamıyordu.

Normalde yanına gidip bebeklerle oynar, partinin tadını çıkarırdı. Normalde Francine kulağına özlü sözler fısıldar. Ned istemese de onu güldürürdü.

O sırada küçük Ashleigh büyükannesinin bir tutanı saçma yapıştı, Francine kurtulmaya çalışırken gözlerini Ned’den ayırdı.

Bu küçük bağlantının kopmasıyla Ned'in içinde bir şeyler öldü. Oturmaya devam ederek müzikten keyif alıyormuş gibi yapmak, beraber her şey çok güzel olabileceksen kendisini uzaklaştırdığını umursamazmış gibi davranmak için elinden gelen çabayı gösterdi. Otuz yıl öncesinde Bobby Chester ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar olduğu gibi her şey mükemmel olabilirdi.

Birasını yudumlayıp Evan ve Owen'ın müziğiyle ilgilieniyormuş gibi yaparken, Ned Francine'in her hareketini gözlüyordu. Böylece Mac'in Thomas'ı kucaklayarak annesini öpmeye götürdüğünü ve sonra yatması için yukarı çıkardığını, ardından Tiffany'nin gelerek büyükannesine iyi geceler öpücüğü veren Ashleigh'i aldığını görebilmişti. Eve gitmek için ayrılmadan önce Ashleigh'in teyzesini öpmesi için Maddie'nin yattığı kanepenin önünde durdular.

Tek başına oturan Francine, ellerini nereye koyacağını bilemezmiş gibi kucağında oynatıp duruyordu. Ned onun ayağa kalkıp kendisine doğru yürümeye başladığını görünce kalbi tuhaf bir şekilde atmaya ve elleri terlemeye başladı. Başını kaldırıp ona bakmak için önüne kadar gelip durmasını bekledi.

"Kafanda bir şey mi var bebek?" Kayıtsız ses tonundan gayet memnundu.

"Ben, şey, demek istediğim..."

Ned uzanıp parmaklarını onunkilere kenetledi. "Ne söyleyeceksen, söyle gitsin. Kendini daha iyi hissedersin."

"Bazı şeyler var... halletmem gereken."

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Francine altdudağını ısırp başını iki yana salladı.

Ned, onu dışarı sürükleyip canını sıkın her neyse söylemesi için zorlamak istedi, ama bunun yerine elini sıkıp sonra bırakmakla yetindi. “Yapabileceğim bir şey olursa, beni nerede bulacağın biliyorsun.”

“Üzgünüm... çünkü...”

“Hiçbir şey için üzülme. Halletmen gereken neyse git hallet ve sonra gel beni bul. Huysuz, inatçı bir keçi olma ve daha önce söylediklerin yüzünden artık seni istemeyeceğimi düşünme. Seni daima isteyeceğim.”

Gözeri yaşlarla dolan Francine bakışlarını kaçırdı. “Senin için hiçbir zaman yeterince iyi değildim.”

“Şimdi de beni gıcık etmeye çalışıyorsun bebek.”

Francine zoraki de olsa gülümsedi. “Anladığın için teşekkürler.”

Ned ona hiçbir şey anlamadığını söylemek istedi, ama sesini çıkarmadı. Onun yerine sadece başıyla onayladı, çünkü çenesini tutabileceğine dair kendisine güvenmiyordu. Maddie onun dikkatini çekmek için el salladı ve sonra annesini işaret etti. “Anlaşılan kızın seni görmek istiyor.”

Francine dönüp Maddie’ye baktı. “Gidip durumuna bak-sam iyi olacak.”

“Ben seni tutmayayım.”

“Geri döneceğim, Ned.”

“Bekleyeceğim, bebek.”

Francine onun alnını öpmek için eğildiğinde Ned kalbi-

nin duracağını sandı. Onun uzaklaşmasını izlerken, zihnini meşgul eden şeyin ayrılıklarına sebep olmayacağına dair umut doluydu.

Maddie akşam boyunca sancıları görmezden gelmiş ve yalancı doğum ağrıları olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Son üç ayda herkesin başına gelirdi. Oysa vakit ilerledikçe artık gerçeği inkâr edemeyecek duruma gelmişti. Karnında giderek artan gerginlik, şiddeti giderek artan düzenli sancılar, büyüyen ıkınma ihtiyacı... Doğumu iki ay erken başlamıştı ve yavaş ilerleyen tropikal bir fırtınanın ortasında, doktorsuz bir adada mahsur kalmıştı.

İlk yaşadığı erken doğum korkusundan sonra, inatla adada kalmaya devam etmekten duyduğu pişmanlıkla ağlamak istiyordu. Nasıl bebeği ve kendini riske atacak kadar düşüncesiz olabilmişti? Neden Mac'i dinleyip bebek doğana kadar Joe'nun anakaradaki evine taşınmayı kabul etmemişti?

"Artık hiçbirinin önemi yok budala," diye kendi kendine fısıldadı, nefesini kesen ve ter içinde kalmasına yol açan şiddetli bir sancı dalgasının ardından. Gözleriyle odayı taradı ve hâlâ yukarda Thomas'la olan Mac'i görmediği için sevindi. O geri dönmeden önce bir plan yapmalıydı.

Jancy'nin dikkatini çekmeye çalıştı, ama görüncesi kuzeni Laura ve kocası Joe'yla derin bir sohbete dalmıştı. Annesi Ned'le özel bir görüşme yapıyordu ve Tiffany Ashleigh'i yatırmak için eve dönmüştü.

“Her şey yolunda mı?”

Maddie başını kaldırdığında kanepenin yanında duran Stephanie’yi gördü.

“Ben, şey...” yeni bir sancı sözünü ve ciğerlerindeki soluğu kesti.

Stephanie kanepenin yanına çömeldi. “Sorun nedir? Yüzün kireç gibi.”

“Galiba doğuruyorum,” diye fısıldadı Maddie.

“Aman Tanrım!”

Maddie diğer kadının koluna yapıştı. “Lütfen, Mac geri dönmeden önce Abby’ye, Victoria’yı bulmasını söyle. Kendisi Cal’in ebe hemşiresidir. Abby nerede olduğunu biliyor dur. Acele etmesini söyle.”

Gözleri kocaman açılan Stephanie panik içinde uzaklaşırken Maddie, Thomas’ı doğurmadan önce öğrendiği nefes egzersizlerini uygulamaya başladı. Oğlunun doğumu kolay ve sorunsuz olmuştu. Bu sefer de öyle olmaması için bir sebep yoktu. Bundan emindi. Bebek erken geliyor olabilirdi, ama iyiydi.

Yeni bir sancı dalgasıyla ıkınma ihtiyacını bastırmaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu. Abby ona doğru yaklaşıırken, suyu geldi ve Maddie’nin her ihtimale karşı kanepenin üstüne serdiği battaniyeyi sırlıslıkla etti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Maddie. “*Aman Tanrım.*”

Dokuzuncu Bölüm

Mac, Thomas'ın "büyük boy" yatağına yatmasına yardım etti ve her akşam olduğu gibi battaniyesini sımsıkı üstüne örttü.

"Unutma, tuvaletin gelmediği sürece yataktan çıkmak yok," diye tembih etti Mac. Thomas beşiğinden ayrıldığından beri, sayısız geceler yataklarında davetsiz misafirle uyanmışlardı ve onun kendi yatağında uyuması için çaba gösteriyorlardı.

"Peki Dada." Sarılmak için tombul kollarını uzattı. Mac onun kucağında adeta eridi. Boynuna kondurduğu öpücüklerle Thomas keyif çığlıkları atarken. Mac aile kurmaya niyetinin olmadığı bekârlık günlerini hatırlamaya çalışıyordu.

Thomas'ın annesini bisikletinden düşürdüğü kaza, başına gelen en güzel şeydi. Artık Thomas ve annesinin olmadığı bir hayat düşünemiyordu. Küçük ailesine yakında katılacak yeni üyeyle Mac'in mutluluğu tam olacaktı.

“Seni seviyorum, ufaklık,” dedi, Thomas’a son bir gü-rültülü öpücük kondurarak.

“Ben de seni, Dada.”

Yorgunluktan Thomas bebek gibi konuşmaya başla-mıştı, mavi gözlerini artık zorlukla açıyordu. “Sabah görü-şürüz.” Mac kapı aralığından Thomas’ın yan dönerek parmağını ağzına sokmasını seyretti. Bir dakikaya kalmadan uykuya dalardı. Sabah yediye kadar da öyle kalmasını umu-yordu, ama bunun hayal olduğunu biliyordu. Oğlu erken kal-kanlardandı ve Mac, özellikle Maddie yatağa çakıldığından beri, kendi biyolojik saatini Thomas’a ayarlamıştı.

Bir an önce onu kontrol edebilmek için basamaklara yö-neldi, eğer kalkacak olursa Thomas’ı engellemesi için kapıyı kapadı ve müziğin susup herkesin kanepenin etrafında top-landığını fark edince birden durdu.

Bir sorun olduğunu hisseden Mac, aşağı inse neler olup bittiğini öğreneceği halde, duyacaklarından korktuğu için ayakları kıpırdamıyordu. Kız kardeşi yukarı baktı, onu gö-rünce inmesi için işaret etti. Bu işaretteki telaş ve yüzündeki ifade Mac’in neredeyse kalbini durduracaktı.

“Maddie.” Titreyen bacaklarıyla basamaklardan aşağı koştu. grup onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. Mad-die’nin solgun yüzüne ve korkuyla büyümüş karamel rengi gözlerine baktığı anda, en korkunç kâbusunun gerçekleş-meye başladığını anladı. Yanında dizleri üstüne çöküp onun elini tuttu.

“Üzgünüm,” dedi Maddie gözlerinden yaşlar süzülerek.

“Seni dinlemeliydim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Maddie’nin keskin çılgılığı Mac’in korkuyla titreyerek elini bırakmasına ve iyice gerilmiş karnına dokunmasına sebep oldu.

Janey, Mac’in omuzunu sıktı. “Doğum yapıyor, Mac. Birkaç dakika önce suyu geldi.”

“Cal’i çağırın oldu mu? Ona ihtiyacımız var!” Hızla dönerek Abby’ye baktı. “Onu aradın mı?”

Abby yere bakıyordu. “O... şey...”

“Adada değil,” dedi Joe. “Annesi kalp krizi geçirdiği için Teksas’a gitmek üzere bugün erken saatlerde ayrıldı.”

Joe’nun sözlerini duyan Mac’in zihni boşaldı. Cal partije gelmeyince Mac, onun çalıştığını düşünmüştü. Tanrım... doktor yoktu. Tropikal fırtına vardı ve adada mahsurdular. Son birkaç haftadır aşırı çalışan beyninin ürettiği en berbat senaryolardan bile daha kötü durumdaydılar.

“Victoria, ebe hemşire yola çıktı,” dedi Abby. “Her an burada olabilir.”

“Herkesin eve gitme zamanı,” diyen Linda idareyi ele aldı. “Yeni bir haber olursa hepinize bildireceğiz.” Sessiz ve itaatkâr grup kapiya yöneldi.

“Janey!” Maddie yeni bir kasılmanın arasında soluk soluğaydı. “Lütfen. Kal.”

“Bir yere gitmiyorum, hayatım,” diyen Janey, sırlıklam olmuş saçlarını Maddie’nin alnından geri itti.

Mac’in ağabeyleri desteklerini ifade ederek evden ay-

rıldılar. Linda kaldığı için Evan'dan babasını eve bırakmasını istedi. İhtiyaç olması ihtimaline karşı Joe'nun da kalmak istediğini duydu.

"Torunum doğana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdı Koca Mac. Haftalardır sesi ilk kez kendisi gibi çıkıyordu. "Her şey yolunda, evlat," dedi, eğilip Mac'in omuzlarını tutarak. "Karın genç ve güçlü, her şey yolunda."

Babasının güven veren sözlerine umutsuzca sarılsa da, Mac'in yüreği korkuyla deli gibi çarpıyordu ve gözleri Madie'ye kilitlenmişti.

"Mac..." Maddie'nin sesi gergin ve solukları düzensizdi. "Sana ihtiyacım var."

Bu iki küçük sözcük şok etkisi yaratarak onu içinde bulunduğu sarhoşluktan çıkardı. Bir fırtınanın ortasında adada mahsur kalmaları, doktorun gitmesi ya da Maddie'nin onu dinlememesi önemsizdi. Şu anda tek önemli şey Maddie'nin ona ihtiyacı olmasıydı ve onu yüzüstü bırakmayacaktı.

"Buradayım bebeğim," dedi.

"Çok üzgünüm," dedi soluk soluğa. "Seni dinlemeliydim. Haklıydın."

"Şu anda önemi yok." Maddie'nin yüzüne ve boynuna öpücükler kondurdu. "Bunu atlatacağız. Söz."

"Bebek. Eğer..."

Mac kendi telaşını göstermemeye çalıştı. "Kızımız gayet iyi."

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Mac gülümsemek için kendini zorladı. "Çünkü ancak

bir kadın durumu bu kadar dramatize edebilir.”

Tanıdığı Maddie böyle cinsiyetçi bir ifade karşısında anında cevabı yapıştırırdı, ama doğum anındaki Maddie ancak acıyla yüzünü buruşturabilirdi. “İkinkim istiyorum.”

“Henüz değil canım.” Mac bu soğukkanlılığın nereden geldiğini bilmiyordu. “Victoria’yı bekle.” Yardımının yolda olduğuna dair bir işaret görmek umuduyla etrafına baktı.

“Geliyor,” dedi Janey. “Onu yukarı taşıyıp üstündeki ıslak giysilerden kurtaralım.”

Yapacak bir şeyler çıktığı için minnettar olan Mac kollarını karısının altına kaydırıp onu kucakladı.

Maddie ellerini Mac’in ensesinde birleştirip başını omzuna yasladı.

Sahip olduğu her şeyi kollarında tutan Mac, onu yukarı çıkarırken karısının ve bebeğin bu badireyi güven içinde atlatması için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Stephanie bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında Grant’le birlikte babasının kamyonetine koştu. İkisi de ıslandığı halde Grant kapıyı onun için tutup kamyonetin arkasından dolaştı.

Sürücü koltuğuna geçip direksiyonu kavrayan Grant zorlukla soluk alıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Stephanie, uzun süren sessizliğin ardından.

“Maddie’yi bıraktığımız için... tuhaf hissediyorum.

Tanrım. Steph, ona bir şey olursa Mac ne yapar?"

Takma ismini kullanması ve ağabeyiyle yengesi için endişelenmesi Stephanie'nin yüreğini yumuşattı. Onunla bu saçma beraberliği sürdürmenin doğru olmadığına dair bütün sebepleri bir kenara iterek uzandı, avcundaki dikişlere özen göstererek elini iki eli arasına aldı. "Onu çok iyi tanıımıyorum, ama Maddie güçlü ve azimli birine benziyor."

"Bunca günün arasında adada bugün doktor yok." Stephanie onun ürperdiğini hissetti. "Mac korkudan ölüyor olmalı."

"Eminim Maddie'yle ilgilenmeye odaklanmıştı. Her şey sona erip herkesin iyi olduğunu görünce korkudan ölecek yeterince vakti olacak."

"Kalmak isterdim, ama annemle babam orada, Janey ve Joe da..."

"En çok ihtiyaç duyacakları kişiler yanlarında. Orada ayak bağı olup endişelerini artırmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

"Doğru." Derin bir soluk aldı. "Evlenip çocuk yapanlar deli olmalı."

Stephanie güldü. "Hem de zırdeli."

"Beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim," diyen Grant arabayı çalıştırmak üzere elini çekti.

"Sorun değil." Onun sıcaklığı olmadan elleri üşümeye başlamıştı.

Farların solgun ışığında Grant'in dikkatini yaprak, çalı çırpı ve başka döküntülerle kaplanmış yola vermeye çalıştı-

ğını görebiliyordu. Direksiyonu sıkmaktan parmak boğumlarının rengi atmıştı. “Kasırğa tekrar toplanıyor gibi.”

“Evet,” diyen Stephanie, marinanın karanlığında tek başına geçireceği uzun geceyi düşünerek altdudağını ısırdı. Karanlıktan ve karanlıkta yalnız kalmaktan hoşlanmazdı. Sadece bir gece, elektrik yakında gelecekti.

Grant marinaya uzanan yollardaki virajları dikkatle alıyordu. Üç kola ayrılan bir sapağa geldiklerinde, marinaya gitmek için sola sapacağına kamyoneti sağa döndürdü. Ardından tam dönüşle kasabaya doğru ilerlemeye başladı.

“Şey, alo,” dedi Stephanie. “Beni indirmeyi unuttun.”

“Hayır unutmadım.”

Stephanie’nin midesi kasıldı. “Nereye gidiyoruz?”

“Janey’ye. Elektriksiz fırtınalı bir gecede seni tek başına marinada bırakamam.”

Neden, ama neden bunu duyduğunda yüreği mutluluktan dans etmeye başlamıştı? Grant neredeyse Linda McCarthy’nin yetiştirdiği bir beyefendi gibi davranıyordu. Bu davranışın hiçbir özel *anlamı* yoktu ve Stephanie bunu gayet iyi biliyordu. Grant hâlâ onu fark edemeyecek kadar Abby’nin arkasından ağıt yakmakla meşguldü.

“Sorun değil. Orada kalmayı dert etmiyorum.” Bir arada kaldıkları, özellikle baş başa kaldıkları sürenin uzaması. Grant’in hâlâ başkasına âşık olduğunu düşündüğünde Stephanie’nin işini zorlaştırmaktan başka işe yaramıyordu.

“Ben dert ediyorum.”

Stephanie bağırıp çağırarak, onunla ilgilenmeye başla-

dığı için Grant'i suçlamak istedi, ama ters tepebilecek bu davranışı sergileyecek cesareti bulamadı. Grant, Abby'yi istiyor olabilirdi, ama şu anda, bu gece, tamamen ona aitti. Grant, Stephanie'nin daha önce söylediklerinden etkilenmiş, onu rahatlatmaya çalışarak yardım teklif etmişti. Onunla ilgilenmeye başlamış olabilir miydi?

Gülünç olma. Aptal gibi aşk ve dostluğu birbirine karıştırma. Janey'nin küçük evine yaklaştıkça Stephanie daha çok geriliyordu. Evde sadece bir yatak vardı. İkinci oda Janey'nin hayvanları için yataklarla doluydu ve salondaysa iki kişilik koltuklardan başka bir şey yoktu. Grant nerede uymayı düşünüyordu? Herhalde bir kez daha kendisiyle değil.

Kalp atışları hızlandı, avuçları terlemeye başladı. Havadaki soğuğa rağmen tepeden tırnağa ateş basmıştı. Adanın her köşesine yayılan karanlık, tanıştığı günden beri ağzını kurutup midesine kramplar sokan adamla baş başa kaldığı gerçeğini vurgulayarak yalnızlık duygusunu artırıyordu.

Son geceyi Grant'le aynı yatakta geçirdikten sonra, onu eskisinden daha fazla istiyordu. Birlikte yaşadıkları her an bütün ayrıntılarıyla hatırlıyor, Grant'in hatırlamamasıysa onu olmaması gerektiği kadar rahatsız ediyordu.

Ne kadar uğraşsa da, aklına her şeyi tekrar yoluna sokacak etkileyici bir söz gelmiyordu. Yaşayan, soluk alan bir varlık gibi aralarında asılı duran sessizliği bozmak için her ne olursa olsun bir şeyler düşünmeye çalışmanın gerginliği onu öldürüyordu.

Onu beraberinde eve götürmek istemesi ne anlama ge-

liyordu. Gerçekten onun için endişeleniyor muydu, yoksa bir önceki gecenin tekrarını mı istiyordu? Eğer öyleyse, kendisi istiyor muydu? İsyen eden sinirlerini yatıştırmak için derin bir soluk aldı. Hâlâ eski kız arkadaşı için yanıp tutuşan bir adama bulaşmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu bilse de, ona karşı duyduğu yoğun ilginin karşılığını bir gün alacağını umut etmekten kendini alamıyordu.

İçinde bulunduğu durumu düşünmekten beyni patlamak üzereyken Grant, Janey'nin evine giden yola saptı. Eve vardıklarında rahatlamış olması gerekirken, Stephanie kıpırdayamıyordu bile.

Grant arabadan atlayıp onun tarafına dolanarak sorunu çözdü. Kapıyı açtığında içeri dolan yağmur ve rüzgâr onu birden harekete geçmek zorunda bıraktı. Grant, Stephanie'nin kapüşonunu başına geçirdi ve elini uzattı. "Hadi gel!"

Vücudundaki her hücre onu Grant'e çeken güce karşı koymaya çalıştığı halde, Stephanie kendisini çekerek eve yönlendiren adamı uysalca takip etti. İçerde Grant, Stephanie'nin üstündeki ıslak montu alıp biraz beklemesini söyledi. İçinde titreşip duran gerginlikle ellerini bir kenetleyip bir ayıran Stephanie onun ne diyeceğini ya da ne yapacağını beklemeye koyuldu.

Grant kibriti çaktığında, Stephanie çıkan sestene ve zifiri karanlığı yırtan ani parlamadan ürktü. Grant eğilip kibriti söminedeki odunları tutuşturmak için kullandı, küçük oda yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Harika.

"Böylesi karanlıktan daha iyi," dedi ona dönen Grant.

Grant'in şömine ışığındaki görüntüsü –zayıf ve uzun boylu, ama bütünüyle kaslı– Stephanie'nin az kalsın soluğunu kesecekti. Utanç, keder ve arzu karışımı duygularla yüzüne ateş bastı. En çok da arzu. Dudaklarını yalayarak bir önceki gecenin anılarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, ama karşısındaki vücudun hantal kazağı ve ıslak kotunu çıkardığında nasıl görüneceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

Daha önce bu kadar mükemmel güzellikte bir erkek hiç tanımamıştı ve eğer dün geceyi tekrarlamak isterse nasıl karşı koyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Janey, Maddie'yi temizleyip yeni bir gecelik giydiren Mac'e yardım etti. Yatağa havlu ve battaniyeler serip Maddie'yi yatırdılar. Kasılmalar yedi dakikada bir geliyor ve giderek yoğunlaşıyordu. Janey, ağabeyinin yaşadığı paniği gizlemek için nasıl büyük bir çaba sarf ettiğinin farkındaydı. Kendi elleri bile her zamankinden fazla titrediğine göre, Mac ve Maddie'nin nasıl hissettiğini düşünmek bile istemiyordu.

"Bir saniye aşağı inmem gerek, hemen döneceğim," dedi Janey.

"Bak bakalım Victoria nerede kalmış," diyen Mac, nemli bir havluyla kasılma sonrası Maddie'nin alnını siliyordu.

"Bakarım."

Janey hızla basamakları inip Joe'ya mutfığa gelmesini

işaret etti.

“Nasıl?” diye sordu Joe.

“Pek iyi değil. Çok sancısı var ve giderek hızlanıyor.”

“Tanrım.” Gerginlikten Joe’nun çenesi seğiriyordu.

“Çok erken... bebek...”

“Sana bir şey söylemek istiyorum.”

Bunu duyan Joe tekrar Janey’ye döndü. “Ne?”

“Düğünden bir gün önce David beni aradı.” Janey, yataktaki başka bir kadınla yakalayana kadar on üç yıl beraber olduğu eski nişanlısından söz ediyordu. David’le evlenmek için kararlaştırdıkları günde Joe’yla evlenmişti.

Joe’nun yüzü şaşkınlıkla durgunlaştı. “Peki...”

“Evlendiğimizi biliyordu, iyi dileklerini iletmek istemiş.”

“Neden bana bir şey söylemedin?”

“Çünkü önemi yoktu. İki dakikalık bir konuşmaydı.”

“Telefona cevap vermene şaşırdım,” dedi Joe. Canının sıkıldığını belli etmemeye çalışsa da, başaramıyordu.

Joe’nun sarkan dudaklarını öpmek için Janey parmak uçlarında yükseldi. “Cevap verdim, çünkü tanımadığım sabit bir hattan aradı.” Kocasının gönlünü biraz almış gibiydi.

“Neden şimdi bunu söylüyorsun?”

“Burada olduğu için. Annesini ziyaret etmek için birkaç günlüğüne adaya gelmiş. Onu aramak istiyorum, Maddie’ye yardım edebilir.”

“Hemen ara,” dedi Joe tereddütsüz.

“Emin misin?”

“Elbette eminim. Kahrolası bir doktora ihtiyacımız var ve David kahrolası bir doktor. Onu hemen buraya getir.”

Janey gülümsedi, kalbinin kime ait olduğunu hatırlatmak için onu tekrar öptü. “Onu yumruklamayacağına söz veriyor musun?” diye sordu. David’in sadakatsizliğine Joe’nun verdiği tepkiden söz ediyordu.

“Düzgün davranıp beni kışkırtacak bir şey söylemez ve yapmazsa.”

“Kışkırtmanın içine neler giriyor?” diye sordu Janey dalga geçen bir ses tonuyla. “Acaba ‘merhaba’ demek buna dahil mi?” Nişanlısı tarafından aldatılan Janey’nin mutsuzluğunu gören Joe’ya, David’in üstüne yürümesi için bu kadarı yetmişti.

Joe kaşlarını çatarak ona baktı. “Hemen onu ara Bayan C. ve barışma bahanesiyle seks yapmak için beni kışkırtmaktan vazgeç.”

Onun öfkeli yüz ifadesine gülen Janey ceptelefonunu çıkardı. “Neden gidip bir ihtiyacı var mı diye Mac’e bakmıyorsun?”

“Böyle iyi,” diye Joe kollarını kavuşturarak inatçı bir ifadeyle ona baktı. “Burada kalacağım.”

Janey gözlerini devirdi. Normalde ılımlı olan kocası, David Lawrence’ın adı geçince kıskanç bir budalaya dönüşüyordu. “Alo David, ben Janey.”

“Neden numarası hâlâ hızlı aramada?” diye fısıldadı Joe.

Janey eliyle Joe’nun göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı.

“Janey,” dedi David, onu sesini duyduğu için şaşırmıştı.
“Balayında olman gerektiğini düşünmüştüm.”

“Fırtına yüzünden ertelendi. Senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama...”

“Ne gerekiyor?”

“Görümcem Maddie doğum yapıyor ve Cal Maitland adada değil. Ebe hemşire Victoria yolda, ama bebek... iki ay erken geliyor. Bir doktora ihtiyacımız var, David.”

“Neredesin?”

Janey, Sweet Meadow Yolu’ndaki Mac’in ev adresini verdi.

“Birkaç dakika sonra orada olurum.”

Onuncu Bölüm

“Janey’nin hayvanlarıyla ilgilenmem gerek.” dedi Grant, yatak odalarına uzanan koridora bakarak.

“Yardım edebilir miyim?”

Grant bu teklife şaşırdı, “Hmm, şey, eğer istiyorsan.” El fenerini alıp onu geceyi beraber geçirdikleri yatak odasına doğru yönlendirdi. Grant kapıyı açınca bir pati sürüsü koşarak onları karşıladı.

“Yo,” dedi Stephanie hızla derin bir soluk alarak. “Onlar... ne... of.”

“Onların hepsinin özel bakıma ihtiyacı var.”

Stephanie dizlerinin üstüne çökünce tüylü yaratıklar ona sürtünmeye başladı. “

“Bizi tanıtır,” diyen Stephanie deri rahatsızlığı olan Jack Russel cinsi Pixie’yi kucaklayarak omzunun üstünden Grant’e baktı. “İsimlerini biliyorsun, değil mi?”

“Hepsinin ismini, özel ihtiyaçlarını ve teker teker bütün

ilaçlarını ezberlemesem kız kardeşim bir hafta onları bana emanet eder mi sanıyorsun?”

“Sizin anneniz özel mi?” diye küçük bir kız sesiyle Pixie’ye sarılan Stephanie bir kez daha Grant’ın erkekliğini harekete geçirdi. Bir kez daha.

“O Pixie, şunlar Dexter, Sam, Muttley ve Riley.”

Pixie çenesini yalarken Stephanie kıkırdadı.

Bir Cocker Spaniel türü olan Dexter bacaklarına süründü.

“Tanrım, Grant. Kulaklarına bak!” Stephanie’nin gözleri yaşlarla parlıyordu. “Bunu ona biri mi yapmış?”

Grant yere çömelince beyaz tüy yumağı Sam kucağına zıpladı. “Janey onun kulaklarını nasıl kaybettiğinden emin değil. Hayvanı bulduğunda kulakları yokmuş.”

Stephanie, Dexter’ın burnunu öptü. “Zavallı bebeğim. Canını yaktıkları için çok üzıldüm.”

Onun merhametinden etkilenen Grant, odayı biraz daha iyi aydınlatmak için el fenerini yaktı.

Stephanie kahverengi siyah karışımı kuyruksuz melezi okşamak için uzandı, ama hayvan ondan ürktü.

Grant birden Stephanie’nin karşılaştıkları gün aynı şeyi yaptığını hatırladı. Marinadaki kazadan sonra babasının tedavi gördüğü kliniğin dışında bekliyorlardı. Stephanie o kadar üzgündü ki, Grant onu rahatlamak istemiş, ama elini omzuna koyduğunda kadın geri çekilmişti. Şu ana kadar Grant bu ayrıntıyı tamamen unutmuştu.

Annesinin onu dövdüğünü duyduktan sonra, en azından

bunun sebebini anlamıştı. Stephanie'nin, kızına şefkat göstereceğine onu döven bir annenin elindeki savunmasız çocuk olduğunu düşününce Grant'ın içi öfkeyle kabardı ve kişisel olarak bir daha onu hiç kimsenin incitmeyeceğine garanti vermek istedi.

“Ona vuracağımı sanıyor,” dedi Stephanie yumuşak bir sesle.

“Yabancılarla alışması biraz zaman alıyor.”

Stephanie elini uzatarak Muttley'nin ona yaklaşması için yüreklendirmeye çalıştı.

Köpek temkinli bir adım attı. Sonra bir tane daha.

Stephanie, hayvan kendini rahat hissedene kadar hiç kıpırdamadan bekledi.

Muttley sonunda uzanan eline burnuyla dokununca, yüzünden bir zafer ifadesi geçti.

Bu küçük zaferden duyduğu mutluluğu seyreden Grant, içinde bir şeylerin kıpırdayarak bazı olasılıklara yer açtığını hissetti. Bu derin düşüncelerin ait oldukları yerde kalmaları için umutsuzca çabalayarak elini Muttley'ye uzattı. Zero, Grant'ın avcundaki yaraya odaklanıp üstünü saran bandajı yalamaya başladı. Grant elini çekmeye teşebbüs ettiğinde Stephanie ona engel oldu.

“Bırak seninle ilgilensin.” Stephanie'nin koluna dokunan elinin sıcaklığıyla, Grant ince tişörtünün altındaki teninin yanacağını sandı. “Ona vurmayacağın konusunda sana güvendiğini göstermeye çalışıyor.”

Onun bu anlayışlı tavrı karşısında duygulanan Grant,

Stephanie Muttley'nin sırtını ve kulaklarını kaşıırken onu seyretti.

"Köpekteki bakterilerin açık yaralara iyi geldiğinden emin misin?" diye sordu.

"Ağzı seninkinden daha temizdir."

"Şey, ağzını nerelere soktuğunu gördüm."

"Sen de ağzını onun soktuğu yerlere sokabilsen, muhtemelen bu evden dışarı çıkamazsın."

Ağzının ulaşamayacağı yerlerde gezdiğini düşünmesi bile Grant'in sertleşmesine yetti. Binlerce değilse bile, saçları kirpi gibi olmayan tanıdığı yüzlerce kadın varken vücudu neden bu çokbilmiş, didişken kadına anında tepki veriyordu? "Çok hoş bir görüş. Teşekkür ederim."

Grant'in kibirli ses tonu Stephanie'yi güldürürken, Grant müstehcen yorumunun kendini ne hale getirdiğini görmesini engellediği için loş ışığa teşekkür etti.

"Onun adı neydi?" diye soran Stephanie, uzaktan diğerlerinin birbiriyle kucaklaşmasını izleyen Alman kurdunu işaret ediyordu.

"O Riley. Patron odur."

Köşeden üç bacaklı bir kedi fırlayıp kendini kapıdan dışarı attı.

"Oha," dedi, ödü patlayan Stephanie.

"O Trio'ydu," dedi Grant.

"Riley'nin nesi var?"

"Arka bacakları yok."

Stephanie inledi. "Düşünmek bile istemiyorum..."

“Biliyorum.”

Stephanie okşamak için gözleri görmeyen tüy yumağı Sam’i kucığına aldı. “Kız kardeşinin onlarla ilgilenmesi ne kadar güzel.”

“Çocukluğundan beri sokak hayvanlarını sahiplenir.” Grant onun siyah tişörtüne baktı. “Sam’in beyaz tüyleri her yerini kaplamış.”

Stephanie’nin gözleri kapalı, dudakları hafif aralıktı. “Sorun değil.”

Grant midesine yumruk gibi inen yeni bir şehvet dalgasını belli etmemeye çalıştı. “Bugün onları dışarı çıkarabileceğimi sanmıyorum. Fırtınadan hoşlanmıyorlar.”

“Tabii hoşlanmıyorlar.” Stephanie, Sam’i öptü ve diğerlerinin yanma bıraktı. “Hadi çocuklar. Dışarı çıkıyoruz.”

Grant şaşkınlıkla onun hayvanları yatak odasının kapısından dışarı çıkarmasını izledi. Sanki onu ezelden beri tanıyorlarmış gibi peşine düşmüşlerdi. Grant, Stephanie’nin de kötü muameleye maruz kalmış bir can yoldaşı olduğunu hayvanların anlayıp anlamadığını merak etti.

Arkasını havaya kaldıran Riley yürümeye başladı. Grant’i keskin bakışlarla süzmek için durdu.

“Biliyorum dostum. O özel biri. Endişelenme, farkındayım.”

Rahatlamış görünen Riley arka kapıya yöneldi.

Grant, oturduğu sandalyeyi birisi altından çekmiş gibi hissediyordu. Dengesi tamamen bozulmuştu ve sonra birden, hayvanlarla geçinmeyi bilen ve zor bir geçmişi olan bu genç

kadının dengesini bulmasını sağlayabilecek tek kişi olabileceği düşüncesiyle sarsıldı.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı halde, Stephanie hayvanların her biri tuvalet ihtiyacını giderene kadar dışarıda bekledi, sonra arka kapıdan içeri girip ıslak montunu çıkardı ve kuruması için askıya astı. Hayvanlar uysalca kendi odalarına girdiler ve muhtemelen fırtınadan uzaklaştıkları için rahatlayarak yataklarına uzandılar.

Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçiren Stephanie dikkatle karanlık koridorda oynayan gölgelere baktı. Salonunda yanan şöminenin titrek alevi, evin zifiri karanlık olmasını engelleyen tek ışıkta.

Stephanie'nin annesiyle beraber kaldığı apartman dairelerinden anılar canlandı. Annesi faturayı ödemediği için yine elektriği kesmişlerdi. Tıpkı bu akşam olduğu gibi, yağmurlu ve fırtınalı bir havaydı. Yaklaşık altı yaşındaydı ve uğuldayan rüzgâr ödünü patlatıyordu.

Annesi o akşam uzun süre evde yoktu. Saatlerce. Karanlığın, fırtınanın ve yalnızlığın saf korkusunu ve orada tek başına ölüp ölmeyeceğini merak ettiğini hâlâ hatırlıyordu.

“Stephanie?”

Grant'in sesiyle irkildi. Bu anı neden canlanmıştı? Yıllardır o gece aklına gelmemiştir.

“İyi misin?”

“Evet, tabii. Marinaya dönsem iyi olacak.”

“Deli gibi fırtınanın ortasında seni o kocaman ve karanlık binada tek başına düşünmek bile istemiyorum.”

“Neden?” Sözcük ağzından çıktığı anda Stephanie uzanıp onu almak istedi.

Sorunun Grant’i de şaşırttığı belliydi. “Ne demek neden?”

Stephanie genzini temizleyip onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı. “Demek istediğim orada yalnızsam bundan sana ne? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

Damarına basılan Grant önce tavana sonra tekrar Stephanie’ye baktı. Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim.”

“Bütün yaptığımız kavga etmek.”

“Bütün yaptığımız bu değil.”

Üstü kapalı da olsa önceki geceyi ima eden bu ifadeyle Stephanie’nin her yerine ateş bastı. Grant’in ansızın Abby’den vazgeçerek kendisiyle ilgilendiğini düşünecek kadar saf olmasa da, Stephanie hâlâ hayatı boyunca tanıdığı en ilginç –ve çekici– erkeğin Grant olduğunu düşünüyordu.

“Peki, tam olarak nerede uyuyacağım?” diye sordu, özellikle vurgulayarak.

“Yatağı alabilirsin. Ben kanepelerden birinde yatarım.”

“Onlar en fazla bir buçuk metredir. Senin bir seksen küsur olduğun ortada.”

“Üç,” dedi Grant hafifçe sırtarak. Onun uyku organizasyonu yüzünden duyduğu huzursuzluktan eğlenmişe benziyordu.

Stephanie güçlükle yutkundu. “Küçücük kanepede uyuyamazsın.”

Grant omuz silkti. “Çaresine bakarım.”

Elinde hâlâ feneri tutan Grant, bir kez daha Stephanie’yi onun çırılçıplak hissetmesine sebep olan bakışlarla süzdü. Sanki kıyafetlerinin ardında bütün sırlarını görebiliyor ve kahkahalarla gülüyordu. Hayır, bu düşüncesinde haksızdı. Grant kaba değildi. Bazen budala olabiliyordu, ama asla kaba değildi.

“Gidip ateşin başında biraz oturalım.” Eliyle Stephanie’ye kendini izlemesini işaret etti ve kanepelerden birine yayıldı. “Seni bilmem, ama ben donuyorum.”

“Ben de üşüdüm.” Bütün gün beraberken başa çıkmayı başardığı halde Stephanie neden şimdi gergin olduğunu bilmiyordu. Belki artık sırlarını öğrendiği içindi ve duydukları yüzünden ona farklı davranıyor gibiydi. Fakat nasıl? Onu delirten bu “içe bakışa” bir son vermek amacıyla diğer kanepeye oturdu ve dikkati kendi üstünden uzaklaştıracak tek soruyu sordu. “Abby’yle nasıl gitti?”

“İyi.”

Stephanie ayrıntıya girip girmeyeceğini merak ederek bekledi.

Grant eliyle rengi atmış kotunun paçasını sıvazladı. “Güzel bir konuşma yaptık. Galiba artık onunla aramızda bir şey kalmadığını anlamaya başladım.”

“Üzgünüm.”

Grant delici mavi gözlerini ona dikti. “Öyle mi?”

Doğrudan gelen bu soruyla afallayan Stephanie de ona baktı. “Ben, şey...”

“Bana doğruyu söyle. Abby’yle ayrıldığımız için ger-

çekten üzgün müsün?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Önce ben sordum.”

Stephanie'nin ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona doğruyu, Abby'yle nihayet resmen ayrıldıkları için sevindiğini söylemek akıllıca olur muydu? Yoksa geçici teselli sağlamaya niyeti olmadığını mı söylemeliydi? Bu durum, onunla biraz daha yakınlaşmak için bir fırsat mıydı? Yoksa onu bir arkadaştan daha öte sevdiğini itiraf ederek yüzüstü bırakılmayı göze mi almalıydı?

Tüm bunların ötesinde, neden, başka hiçbir erkekle işi yokken neden onunla “daha fazlası” için kafa yoruyordu? Başında yeterince dert vardı.

“Fazla düşünecek bir şey yok,” dedi Grant. “Cevabı evet ya da hayır olan bir soru. Abby'yle ayrıldığımız için gerçekten üzgün müsün?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bu soru, cevabı evet ya da hayır olan bir soru *sayılmaz*.” Stephanie'nin şu anda destek için sert bir içkiye ihtiyacı vardı. “Asıl önemli olan. Abby'yle ayrıldığımız için *sen* üzgün müsün?”

“Elbette üzgünüm. Güzel bir şeye sahiptim, ama elimden kaçırana kadar bunu fark edemeyecek kadar budala ve bencildim.”

“Bence...” Stephanie üstüne vazife olmayan konulara girmeden sustu.

“Ne?”

Stephanie başını iki yana salladı.

“Hadi söyle Steph. Benimle ilgili aklından geçen her şeyi söyledin.”

Hayır, söylemedim, diye düşündü. Normal bir şeymiş gibi ona takma adıyla hitap etmesinden bir kez daha etkilenmişti. “Demek istediğim... senin için ‘doğru’ kişi Abby olsaydı, onun mutsuzluğunu fark etmez miydin?”

“Muhtemelen,” dedi Grant, yüzünde tatsız bir ifadeyle. “Los Angeles’ta beş sene benimle yaşadıktan sonra eşyalarını toplayıp buraya geri dönecek kadar mutsuz olması beni rahatsız ediyor, üstelik gidene kadar *anlayamadım* bile. Uyanıp gerçekten gittiğini idrak etmek için bir sene daha geçti, ama artık Cal’le nişanlanmıştı bile.”

“Onu bu kadar incittiğin için rahatsız oluyorsun.”

“Kesinlikle doğru, çok rahatsız ediyor. Onu ve ilişkimizi çantada keklik gördüm. Kendimi düşünmekten vazgeçtiğimde, her zamanki gibi hâlâ beni bekliyor olacağını sandım. Geçen sene aklım başıma geldiğinde, artık beni beklemiyordu.”

“Bence artık yapman gereken şey yaşadıklarından ders çıkarıp yoluna devam etmek. Bu konuda sana fazla seçenek bırakmamış.”

Bakışlarını Stephanie’ye kaydırmadan önce Grant uzun süre kavuşturduğu ellerini seyretti. “Soruma hâlâ cevap vermedin.”

“Hangisine?”

“Abby’yle ayrılmama neden üzülmedin?”

“Ha, o soru mu?”

“Evet, o soru.” Seksi dudağının kenarındaki hınzır gü-lücük Stephanie’yi zor durumda bırakmaktan keyif aldığını gösteriyordu. “Malum, herkes ikimizin beraber olduğunu sa-nıyor.”

Stephanie neredeyse boğulacağını sandı. “Herkes kim?”

“Erkek kardeşlerim, Luke, Ned, Abby... Dün akşam partiye birlikte gidip dans etmemiz hakkında hepsi fikrini söyledi.”

“İstediğin buydu, değil mi? Abby’yi kıskandırmak?”

“Pek umurundaymış gibi görünmüyordu. Aslında, senin bana uygun olduğunu düşünüyormuş.”

“Ah, şimdi anladım. Artık kız arkadaşının sana geri dön-meyeceği resmen belgelendiğine göre, boşluğu doldurmak için birine ihtiyacın var.”

Grant’ın yüzündeki neşeli ifade birden öyle karardı ki, Stephanie ürktü. “Ne düşündüğünü önemsememin sebebi *bu değil*.”

Grant öfkelenince gerildiğinden Stephanie üzülüyordu. Birilerinin öfkeyle ona el kaldırmasının üstünden yıllar geç-mişti, ama yine de üstündeki etkisi hâlâ büyüktü.

Stephanie’nin dehşetini fark eden Grant oturduğu yerde doğruldu, öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine yaslayıp dikkatle ona bakmaya başladı. “Az önce seni korkuttum mu?”

Sezgisi de en az yakınlığı kadar Stephanie’yi sinir etti. “Saçmalama,” dedi kibirle. “Senden korkmuyorum.” Kork-

maktan ziyade dehşete düştüğünü söylemeye gerek duymadı.

“Bence korkuyorsun.”

“Kendini dev aynasında görme, McCarthy.”

Grant oturduğu yerden Stephanie’nin oturduğu kanepeye o kadar seri geçti ki, Stephanie hazırlıksız yakalandı. “Benden korkma, Stephanie. Öfkeyle asla sana el kaldırmam. Başkasının yaptığını bilmek bile beni öldürüyor.”

Şefkatle söylenen sözler ve erkeksi kokusu Stephanie’nin aklını başından aldı ve kalbi bütün hızıyla çarpmaya başladı. Ciğerlerine hava doldurmak için çaba gösteriyordu. “Ne yapıyorsun?” Kendi ağzından çılgılık gibi çıkan sözler Stephanie’yi kızdırdı. Hiç kimse şimdiye kadar onu böyle etkilememişti. Asla.

“Ne düşündüğüne neden önem verdiğimi sana göstereyim.” Grant uzandı, onun elini tutup ereksiyonuna bastıracağı anda Stephanie şaşkınlıktan donakaldı. “Dün gecenin görüntüleri sürekli aklımda ve o yüzden bütün gün bu durumla başa çıkmaya çalıştım. Ne zaman yakınımaya gelsen, sertleşiyorum. Ne zaman beni azarlasan, sertleşiyorum. Ne zaman bana akıl vermeye kalksan, sertleşiyorum. Ne bileyim, bana baktığında bile sertleşiyorum.”

Grant’in bu açık yürekliliği karşısında dili tutulan, tahrik olan ve aynı zamanda kafası karışıp canı sıkılan Stephanie ona bakakaldı.

“Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmedi.”

“Ya. Gelmedi mi?”

Grant başını iki yana salladı. “Beni ciddi anlamda ra-

hatsız etmeye başladı.”

Stephanie elini kurtarmaya çalıştı, ama Grant onu biraz daha sıkı tuttu. “On beş yaşında biri kadar bile kendini kontrol edemiyorsan, bu benim suçum değil.”

“Kesinlikle senin suçun.”

Stephanie kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. “*Nasıl* benim suçum oluyor?”

“Sabah giyinmeni seyrettiğimden beri, düşündüğüm tek şey seni tekrar soymak.”

“Beni seyrettiğini biliyordum.”

Grant’ın aleti Stephanie’nin eli altında biraz daha büyüdü. “O yüzden mi giyinmeyi gördüğüm en baştan çıkarıcı ritüel haline getirdin?” Boşta kalan elini kot pantolonunun üstüne koyunca, Stephanie’nin vücut ısısı daha da yükselmeye başladı.

Stephanie gözlerini kaçırın ilk kişi olmak istemiyordu, dudaklarını yaladı ve Grant’ın ilgisi ağzına kayınca zafer hanesine bir çentik attı. “Senin boşluğunu dolduracak kız olmak istemiyorum, Grant.”

Grant tekrar onun gözlerinin içine baktı. “Ben ise gözlerini ondan kaçırmayan kişi hakkında hiçbir fikri olmayan bir budala olmak istemiyorum.”

“Kavga etmekten başka bir şey yapmadığımız halde bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünürsün?”

“Şu anda kavga etmiyoruz.”

Tamam, kavga eden Stephanie’ydi. Bir sonraki nefesini almamak için ne kadar direniyorsa, kendisini bu adama

eken mıknaııs etkisiyle de o kadar kavga ediyordu. Belki Şimdiye kadar yaptığı en aptalca Şey buydu. Daha sona ermeden pişman olacağından emindi, ama Şu anda, Őurada, onu her Şeyden çok istiyordu. Cesaretini toplamak için derin bir soluk aldı, Grant'ın yüzünü okşamak üzere elini kaldırdı.

Ya kafası karıŐtıđından ya da tutkudan Grant'ın gözleri karardı, aralarında neler olup bittiği hakkında onun da bir fikri yoktu ve bunu bilmek Stephanie'yi rahatlatıyordu.

“Steph...”

Stephanie'nin eli Grant'ın ensesine doğru kayarak onu pecek kadar kendisine yaklaştırdı. Bir nceki gece öpüşmekten daha fazlasını yaptıkları halde, sanki her Şeyi ilk kez yapıyorlarmıŐ gibi hissediyordu. İki si de ne yaptıklarının tamamen farkında olduğundan, bu öpücük bazı Şeylerin baŐlangıcı olabilirdi.

“Emin misin?” diye fısıldadı Grant.

Stephanie başını iki yana salladı. Grant söz konusu olduğunda hiçbir Şeyden emin değildi.

Grant insanı günaha sokacak dudaklarıyla sırtıttı. “Al benden de o kadar.” Sonra başını hafifçe eğdi, Stephanie'nin dudaklarına hafif, iddiasız, ama içinde Şimşekler aktırıp daha fazlası için yalvartacak bir öpücük kondurdu. Verdiği tepki o kadar güçlüydü ki, Stephanie ortamı sakinleŐtirmek için bulduğu tek çareye baŐvurdu. “Bu akşam kanepede uymak zorunda kalmamak için mi bu baştan çıkarma senaryosunu uyduruyorsun?”

Grant başını arkaya atarak bir kahkaha koyuverdi ve

Stephanie'nin elinin altındaki sertliği iyice gerilerek nabız gibi atmaya başladı. "Küstah ağzını kapatmanın tek bir yolunu biliyorum." Stephanie'nin aklını başından alan yeni bir öpücük için uzandığında, gözleri hâlâ neşeyle parlıyordu. "Aç ağzını," dedi, diliyle boydan boya altdudağının izini sürerken.

Stephanie parmaklarını Grant'in ipeksi saçlarının arasına sokarken, dilinin darbelerine izin vermek için ağzını açtı. Grant inledi, Stephanie elini kurtararak bütün ateşiyle göbeğini ereksiyonuna bastırdı. Grant'in elleri artık her yerdeydi. Kazağın altındaki vücudun sutyensiz olduğunu keşfedince bir kez daha inledi.

Grant öpüşmeyi bırakıp şömine ateşinin ışığında Stephanie'nin gözlerine baktı. "Dün gecenin tekrarını istiyorum," dedi alnına, yanaklarına ve burnuna birer öpücük kondurarak. "Bu kez bütün ayrıntıları hatırlamak istiyorum." Konuşurken kanepeden kalktı, masayı itip Stephanie'nin önünde diz çöktü. Ellerini kalçasına koyarak onu kenara çekti ve bacaklarının arasına yerleşti. Kazağını sıyırdı, uzanıp titreyen karnını öpmeye başladı.

Stephanie gözlerini kapadı ve karşı konulmaz duygulara teslim oldu. Uzun süredir kendisi için bir şey yapmamıştı ve bu kez onunla mükemmel bir gece geçirmeye kararlıydı. Gerçeklerle ertesi gün tekrar yüzleşebilirdi.

Grant onun kot pantolonunun düğmelerine uzandı, Stephanie niyetinin ne olduğunu anlayamadan üstünden sıyırdı. Yumuşacık dudakları bacaklarından dizlerine ve oradan uy-

luklarına doğru ilerlemeye başladı. Grant onu öpmekten başka bir şey yapmadığı halde, bütün vücudu alevler içinde yanıyordu.

“Grant, bekle...”

“Şışt. rahatla. Sorun yok.” Grant diliyle külodunun üstünde gezerken Stephanie başını arkasındaki yastığa bıraktı. Dilinin birkaç maharetli darbesiyle Grant onu zirvenin sınırına getirmişti. Birden üstündeki kumaş parçasını kenara iterek zonklayan klitorisine odaklanınca, Stephanie çığlık atarak tepeden tırnağa hissettiği bir orgazm yaşadı.

“Mmm,” dedi Grant, “ateş gibi yanıyor.” Parmaklarıyla ıslak yerlerinde dolaşarak onunla oynamaya ve işkence etmeye devam etti, sonra iki parmağını birden içeri bastırdı.

Grant boşta kalan eliyle Stephanie’nin kazağını başından çıkarıp aldı ve küçük, güzel göğüslerini açığa çıkardı. Karnındaki dövme dikkatini çekince öperek oraya doğru ilerlemeye başladı. Neydi bu... Winnie the Pooh? Dış görünüşü ne kadar sert olsa da, Pooh dövmesi Stephanie’nin özünde nasıl biri olduğunu çok iyi anlatıyordu. Sonsuz bir çelişkiler yumağıydı, sürekli tavır sergilese de üvey babası hakkında konuşurken gösterdiği sevgi Grant’i derinden etkilemişti. Onu büyülüyor ve daha önce hiç kimsenin başaramadığı kadar tahrir ediyordu.

Dudaklarını ayı resmine bastırırken Stephanie’nin onu seyrettiğini fark etti ve, “Beni şaşırtıyorsun,” dedi.

“Pooh sevdiğim için mi?”

“Diğer şeylerin yanında.” Onun kadınsı, misk kokusuyla başı dönerek yukarılara doğru öpmeye devam etti. Gözlerini gözlerinden ayırmadan kabarmış göğüs ucunu ağzına alırken parmakları yavaşça içinde kaymayı sürdürüyordu. O kadar ıslak ve sıkıydı ki, aletini bir an önce içine gömmek isterken kendine engel olmaya çalışmak acı veriyordu.

Stephanie parmaklarını onun saçları arasından geçirdi, göğüslerini biraz daha gerdi ve soluk soluğa başını arkaya atarak Grant’ın ağzıyla uçlarını çekiştirmesine karşılık verdi. “Grant.”

“Söyle tatlım?” Tepkileri Grant’ın hoşuna gidiyordu.

“Seni istiyorum. Hemen şimdi.” Grant’ın gömleğini tutup çekti, hareketleri sakar, beceriksiz ve inanılmaz kıskırtıcıydı.

Grant soyunmak için ondan uzaklaştı, üstündekileri sıyırdı ve titreyen elleriyle cüzdanından bir prezervatif çıkardı.

“O şey ne kadar eski?” diye sordu Stephanie kaşlarını çatarak.

Grant güldü ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kucakladı. “Yepyeni ve seni düşünerek alındı.”

Stephanie’nin gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. “Ne zaman?”

“Takma kafana,” diyen Grant köpek oyuncaklarının üstünden atlayarak onu yatak odasına taşıırken, büzdüğü dudaklarını öptü.

“Bilmek istiyorum.”

Grant içini çekerek onu yatağa bıraktı. Konuşmasını engellemek için üstüne çıkarak ateşli bir öpücük vermeye çalıştı, ama Stephanie ondan uzaklaştı. Grant başını onun omzuna yaslayınca, vücuduna sürtünen gergin göğüs uçları tekrar ilgi odağı oldu.

“Bugün her yer kapalıydı,” dedi Stephanie.

Grant hayal kırıklığıyla inledi. “Bir hafta önce aldım, tamam mı?”

Stephanie’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Grant uzanıp onun elini kavradı ve ereksiyonuna bastırdı. “Seninle ilgili sorunum bugün başlamadı, ya da dün.”

“Ya.”

Lanet olsun, çok hoş ve çekiciydi, üstelik bu itiraf karşısında şaşırıp kalmıştı. “Peki senin için aldığım bu prezervatifi boşa mı harcayacağız?”

Stephanie boşta kalan eliyle onu kendine yaklaştırıp öperken aletini tam istediği yere yönlendirdi.

Bu kadarı Grant için yeterliydi. Kalçasını gevşeterek tek hareketle Stephanie’nin içine girdi. Tanrım sınıksıydı, sınıksıydı ve baştan çıkarıcıydı.

Stephanie hızla soluk alarak dudaklarını onun dudaklarından ayırdı.

“Acıyor mu?”

“Hayır.” Sırtına kenetlediği elleriyle harekete geçmesi için onu teşvik ediyordu.

Stephanie bacaklarını kalçasının etrafına sardığında Grant kendini kaybetmek üzereydi. “Dün gecedен bile daha

iyi,” diye fısıldadı içine doğru bir hamle daha yaparak. “Bunun mümkün olacağını sanmazdım.”

“Dün geceyi hatırlamıyorsun.”

Grant güldü. “İnan bana hayatım, hatırlıyorum.” Grant, Stephanie’yle sarmaş dolaş olurken, onunla başlayan ve sona eren uzun günün bir noktasında, Stephanie’nin bir yolunu bulup kalbine giden yolu keşfettiğini fark etti.

Mesanesi onu uyandırana kadar Stephanie ölü gibi uyudu. Karanlıkta titreyerek yatağa geri döndüğünde Grant, uzanıp onu kendine çekince şaşırdı.

Grant onu kucakladı, kendi sıcaklığıyla içten dışa ısıttı. Stephanie yüzünü onun yumuşacık göğüs kıllarına gömerken onunla uyumaya çok çabuk alışabileceğini düşünüyordu.

“Janey’den mesaj aldım,” dedi Grant uykulu bir sesle. “Eski nişanlısı doktordu. Anlaşılan adadaymış ve Janey, Maddie’ye yardım etmesi için onu çağırmış.”

“Vay be. Başkasıyla evlendiği günün ertesinde tuhaf bir durum olmalı.”

“Biraz,” dedi Grant kıkırdarak. “Yine de, Maddie ve bebeğinin doktor kontrolünde olduğunu bilmek çok rahatlatıcı.”

“Öyle.”

“Janey hayli sıkıntılı olduğunu söyledi. Maddie’nin çok sancısı varmış ve Mac endişeden aklını kaybetmek üzereymiş.”

“Ne kadar ürkütücü olduğunu düşünemiyorum bile. Eğer bir gün doğurursam...”

“Ne?” Grant sesi yumuşaktı, yumuşacıktı.

“Hiç.” Stephanie’nin yüzü alev alev yanıyordu. Onunla bu tür şeyler konuşmak nereden aklına gelmişti?

“Söyle.”

Stephanie içini çekti. “Paranın satın alabileceği bütün ilaçların yakınında, çok büyük bir hastanede olmak isterim.”

Bu sözler Grant’i güldürdü. “Çocuk istiyor musun?”

“Bilmiyorum. Bir gün. Belki.” Karanlığa şükrederek dudaklarını ısırdı. “Ya sen?”

“Bir gün. Belki.”

Stephanie gülümsedi. “Bu kadar başarılı bir yazarın kendi sözcüklerini bulabileceğini sanırdım.”

“O kadar başarılı değilim.”

“Sana Akademi Ödülü’nden söz etmemi ister misin?”

“Hayır, lütfen.”

Meraklanan Stephanie onun devamını getirmesini bekledi. Grant’i göremediği halde tavana baktığını tahmin edebiliyordu. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, sonunda Stephanie pes etmek üzereydi.

“Uzun süredir hiçbir şey yazmadım.”

Grant’in sesindeki acı Stephanie’nin yüreğini sızlattı. “Neden?”

Grant tatsız bir sesle uzun uzun güldü. “Keşke bilsem.”

Sormak istemiyordu, gerçekten istemiyordu. “Acaba... Abby’yle yaşadıkların yüzünden olabilir mi?”

“Belki.” Stephanie onun parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğini duyabiliyordu. “Sana söylemek istediğim bir şey var. Saçma gelebilir ve çıldırdığımı düşünebilirsin.”

“Zaten öyle olduğunu düşünüyorum.”

Grant güldü, gerilim biraz azalmıştı.

“Nedir o?” diye sordu Stephanie.

“Yazarken, işler yolunda gidiyorsa, her şey en üst düzeydedir, anlatabiliyor muyum?”

“Pek sayılmaz, ama oldukça heyecan verdiğini tahmin edebiliyorum.”

“Evet, kesinlikle. Heyecan verici. Doğru bir ifade. Bir şey, bir fikir, bir karakter ya da bir öykü beni kavrıdığında, vücudumda bir elektrik akımı dolaşmaya başlar. İşte o zaman gerçekten bir şeyler yakaladığımı anlarım.”

Stephanie onun daha önce başkasına anlatmadığı kendisiyle ilgili bir yanını paylaştığını düşündü. Yanılıyor olabilirdi, ama karanlığın ortasında istediği şeye inanma özgürlüğü vardı.

“Ne zaman böyle bir şey olsa, ne zaman bir öykü hakkında o heyecanı duysam, ardından iyi bir şeyler geleceğini anlarım.”

“Gerçekten harika.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Sesi o kadar sevimli ve şüpheli çıkıyordu ki, Stephanie gülümsedi. “Evet, öyle.”

“Bugün bana Charlie’den söz ettiğinde, ikinizin yaşamak zorunda kaldıklarını, hissettim Stephanie. O heyecanı hissettim.”

Stephanie sanki elektrik çarpmış gibi hareketsiz kaldı.

Onunla yatağa girdiğinden beri deli gibi çarpan kalbi neredeyse durmak üzereydi. “Yo... yapamazsın.”

“Biliyorum. Sırrın bende saklı. Güvende. Söz veriyorum.”

Stephanie soluk alamıyordu.

Grant ona biraz daha sıkı sarıldı. “Üzgünüm. Hiçbir şey söylememeliydim. O kadar uzun süredir bu heyecanı hissetmiyordum ki, artık tamamen beni terk ettiğini sanmaya başlamıştım, o yüzden söyledim. Yok olmadığını keşfettiğim için rahatladım. Sana söylemek istediğim buydu.”

Onun söylediklerini hazmetmeye çalışan Stephanie’nin zihni çılgın gibi çalışıyordu.

“Bu öykü hakkında hiçbir şey yazmayacağımı söylediğimde bana inanıyor musun?”

Bunu çok önemseydiği belliydi. “Evet,” dedi güçlükle. “Sana inanıyorum.”

“Güzel.”

“Benim öyküm seni heyecanlandırdıysa, başka öyküler de çıkacaktır. Belki o heyecanın geri geldiğinin işaretidir.”

“İyi olur, çünkü özledim.”

Stephanie onun bu kadar yakınlaşmasına ve sırlarını paylaşmasına izin vermekle hata ettiğinin farkındaydı, ama ondan uzaklaşmayı, araya mesafe koymayı beceremiyordu. Uykuya yenik düşüp bilinci kaybolmadan önceki düşüncesiye, onun kollarındayken karanlığın daha az korkutucu olduğunu.

On Birinci Bölüm

Mac, sevgili karısının bebek dünyaya getirmek için acı içinde kıvrandığını seyrederek bir dakika daha geçiremeyecekti. Bugüne kadar kendisine en çok acı veren şeyin bu olduğuna kuşku yoktu.

Salon onlara destek vermeye çalışan insanlarla dolu olmasına rağmen, karısının şu andaki halinin tek sorumlusunun kendisi olduğunu bilmek hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir azaptı.

Annesi, Maddie'nin annesi, ebe hemşire Victoria, Janey ve hepsinden öte Janey'nin sefil eski nişanlısı Dr. David Lawrence, adına geçiş dönemi dedikleri bir süreçte Maddie'ye yardımcı oluyorlardı. Adı her neyse, Mac'e göre katkısız işkenceden başka bir şey değildi.

Maddie'nin arkasında duran Mac, her yeni sancı dalgasıyla onun nasıl sarsıldığını hissedebiliyordu. Terden sırlıklam olan geceliği Mac'in de gömleğini ıslatmıştı. Onun

bu kadar acı çekmesine dayanamasa da, Mac oradan ayrılmayı göze alamıyordu.

“Mac,” dedi, muhtemelen onun umutsuzluğunu hissedenden, Victoria. Kıvrık kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış olan Victoria genç ve güzel bir kadındı, ela gözleri nezalet ve yatıştırıcı bir enerjiyle parlıyordu. “Neden gidip biraz daha buz getirmiyorsun?”

Neyse ki elektrik kesintisi boyunca jeneratör buzdolabını ve dondurucuyu çalıştırmaya devam ediyordu. Mac yavaşça yataktan kalkarak Maddie’yi bir yastık yığınının üstüne yerleştirdi, uzanıp alnını öptü. “Hemen döneceğim, tamam mı?”

Maddie başıyla onayladı, ama Mac onun kendisini duyduğundan emin değildi. Acıdan gözlerinin ferisi gitmişti, çabalamaktan yüzü kıpkırmızıydı ve Mac onu hiç bu kadar güzel görmediğini düşünüyordu. Bir an önce geri dönebilmek için hızla basamaklardan babasının, Joe’nun ve Ned’in kanepelere yayıldığı salona indi. İçlerinden biri geniş salona sıcak bir ışık yayan şömineye odun atmıştı.

Mac mutfığa girdi, durumun ciddiyetini tekrar fark edince aniden durdu. Anakarayla bağlantılarını kesen tropikal bir fırtına yüzünden mahsur kaldıkları adada Maddie doğum yapıyordu ve bebek iki ay erken geliyordu. Göğsüne bir sancı saplandı, oda etrafında dönmeye başladığında karanlıkta el yordamıyla uzanıp mutfak tezgâhına tutundu.

Tanrım, onu şu anda yolda bırakamam. Kendine gel be adam!

Omuzlarını kavrayan iki güçlü el mutfağın etrafında dönmesine engel oldu.

“Tamam, evlat,” dedi babası. “Her şey yolunda.”

Mac, tıpkı yedi yaşında ilk iki tekerlekli bisikletini kır-
dığında yaptığı gibi kendini babasının kucağına bıraktı. Bu
kollar onu otuz yedi yaşında da aynı ölçüde rahatlatıyordu.

“Derin bir nefes al,” dedi Koca Mac, oğlunun sırtını sı-
vazlarken.

Babalarının coşkulu sevgisi çocuklarını hep utandırır-
dı, oysa bu karanlık bunalım akşamında kesinlikle huzur veri-
yordu.

“Hayatım boyunca başıma gelen en korkunç şey,” dedi
Koca Mac. “Hem de beş kere. Hiçbiri bir öncekinden daha
kolay değildi.”

Mac aynı şeyi dört kere daha yaşamanın dehşetiyle ür-
perdi. Asla. Bir daha Maddie’nin yanına bile yaklaşmaya-
caktı. “Bu yaşadıklarımın sonrasına mesafe koyaca-
ğım.”

Koca Mac bir kahkaha patlattı. “Bunu şimdi söylüyor-
sun. Altı hafta geçip yeşil ışık yanana kadar bekle. Bu geceyi
tamamen unutacaksın.”

“Unutacağımı hiç sanmıyorum.”

Koca Mac onu bıraktı, ama omzundaki elini çekmedi.
“İyi olacak. Bunu biliyorum. O kadın güçlü ve metanetli. O
yüzden ona âşık oldun. O yüzden hepimiz onu seviyoruz.”

Mac babasına baktı. “Ya bebek? Henüz çok erken...”

“O bebek bir McCarthy. Mücadeleden yılmaz.”

Mac başıyla onayladı. Babasının güveni ve inancı ona cesaret vermişti. “Biraz buz alıp yukarı çıkmam gerek.” Dondurucunun buz kırıcısını ayarladı, fincana buz kırıklarının düşmesini bekledi.

“Mac.”

Babasına dönüp bir kaşını kaldırdı.

“Bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum, ama Thomas’a yaptığın babalık için seninle çok gurur duyuyorum. Bir başka adamın çocuğunu sahiplenmek yürek ister. Sana sahip olduğu için çok şanslı, yenisi de öyle olacak.”

Mac gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırptırdı. “Kesinlikle en iyisini örnek aldığım içindir.”

Koca Mac onu bir kez daha sımsıkı kucaklayarak başını öptü. “Git karınla ilgilen evlat, ihtiyacın olursa buradayım.”

Babasının sevgisiyle moral bulan Mac kapıya yönelirken arkasına döndü. “Teşekkürler baba.”

Koca Mac başıyla işaret ederek ona gülümsedi. “Lafı olmaz.”

Merdivenden yukarı çıkarken Mac, babasının yaz başında geçirdiği kazadan kurtulmasına şükreliyordu. *Babam olmasa ben ne yaparım?* Neyse ki bunu yakın bir gelecekte öğrenmesi gerekmiyordu. Babası ona, Maddie’nin doğumunun son aşamasına dayanacak gücü vermişti. Çok yakında sevgilerini verecekleri yeni bir bebekleri olacaktı ve bir kez daha Mac’in içi korku yerine heyecanla doldu.

“Ah, işte döndün.” dedi Victoria, Mac odadan içeri girildiğinde. “İkınmaya hazırız babacık.”

Mac buz kırıklarını Maddie'ye vermesi için Francine'e uzattı ve karısının arkasındaki yerini aldı. Maddie'nin gözlerine biraz ışık geldiğini, daha azimli ve kararlı baktığını görmek onu rahatlatmıştı. Ona biraz daha sokuldu ve kollarıyla sardı.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı karısının kulağına.

“Sanırım.”

“Buradayım ve seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Seni dinlemediğim için üzgünüm. Sen haklıydın.”

Normalde Mac bunun üstüne atlardı. “Artık bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan tek şey sen ve bebek.”

“Pekâlâ, Maddie,” dedi Victoria, Maddie'nin bacakları arasındaki yerini alarak. “Bir sonraki kasılmada hızla ıkınacaksın.”

Janey ve Linda, Maddie'nin bacaklarını tutuyorlardı. David odanın diğer ucunda bebeği almak üzere hazırlık yapıyordu, Francine'in göreviyse odada boydan boya volta atmaktı.

Kasılmanın gelmesini beklerken Mac soğuk bir bezi Maddie'nin yüzünde ve boynunda gezdirdi.

“İyi geldi,” diye mırıldandı Maddie. Sesi uyukulu çıkıyordu.

Kasılma tekrar geldiğinde, Mac, Maddie'nin vücudundaki gerilimi bir kez daha hissetti. “İşte başlıyoruz tatlım.”

Maddie kollarını öyle sıkı kavradı ki, Mac çürtüyeceklerinden emindi, ama kimin umurundaydı? “Mac,” dedi

Maddie, sesi ilk kez çılgın gibi çıkıyordu.

Mac karısı için soğukkanlılığını korumak zorunda olduğunu biliyordu. “Buradayım canım, yanımdayım.”

“Korkuyorum. Bebek...”

“Kızımız bir McCarthy,” dedi Mac, babasının sözlerini hatırlayarak. “Gayet iyi durumda.”

Kasılma, ıkınma ve ter dökmeyele geçen bir sonraki saat bulanıktı. Mac onun bu acıya nasıl katlandığını anlayamıyordu. Onun çektiği ısıdıra şahit olmak dayanılır gibi değildi.

“Son bir kez daha sıkıca ıkın,” dedi Victoria neşeyle.

“Yapamam,” dedi Maddie, giderek cılızlaşan bir sesle ve yanaklarından yaşlar süzülerek.

Mac yaşları serin bir bezle sildi. “Evet, yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

Maddie başını iki yana salladı, bir sonraki kasılma geldiğinde inliyordu.

“İşte başladık,” dedi Victoria. “Daha hızlı ıkın Maddie.”

İki koluyla ona sarılan Mac, yeterli olmasını dileyerek ona verebileceği her şeyi vermeye çalışıyordu.

Maddie’nin korkunç çılgılığıyla bebek, Victoria’nın hazırda bekleyen ellerine geldi. “Bir kız!”

Odayı bir heyecan dalgası kaplarken bebeği görmeye ilk gidenler halası ve babaannesi oldu.

“Of Tanrım, Maddie,” dedi Mac. “Baksana! İşte kızımız! Çok güzel.” Bebek minicik, masmavi ve sessizdi. Bir korku bıçak gibi Mac’in karnına saplandı. Onu şu anda kay-

bedemezlerdi. Onu doğurmak için Maddie'nin çektiklerinden sonra olamazdı.

Victoria göbeğini keser kesmez David bebeği ondan aldı, ebe Maddie'yle ilgilenirken odanın diğer tarafına götürdü.

Mac gözlerinden yaşlar süzülerek Maddie'nin elini tutuyor, yüzünü dudaklarını öpüyordu. Maddie ona sarıldı. "Başardın bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

"Bebek," dedi Maddie soluk soluğa. "Neden onu duymuyorum?"

"David yanında. Onunla ilgileniyor." Dakikalar iki, üç ve derken dört oldu. Mac'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Sağır edici bir sessizlik vardı. Maddie'nin dikkatini dağıtmak için Mac umutsuzca konuşmaya başladı. "Adını ne koyacağız?" Sayısız isim düşünmüşler, ama önlerinde daha iki ay olduğundan henüz bir karar vermemişlerdi.

"Fırtınaya ithafen Hailey'ye ne dersin?" diye sordu Maddie.

Mac kahrolası fırtınayı unutmak istediği halde, bu ismin çok uygun olduğunu inkâr edemezdi. "Harika olur." Onu tekrar öperken gözücuyla bebeğin üstüne eğilmiş olan David'e baktı. "David? Bebek iyi mi?"

Bitmek bilmeyen bir saniyenin ardından David battaniyeye sardığı bebekle doğruldu. "El ve ayak parmakları eksiksiz, pembe, kusursuz bir bebek ve sanırım iki buçuk kilonun biraz altında. Hamileliğinin sandığından daha ileri olduğundan şüpheleniyorum. Anne ve babayı tebrik ederim."

David, bebeği Maddie'nin kollarına bıraktığında Mac tanımlayamadığı, içini acıtan derin bir duyguyla sarsıldı. İyiydiler. İkisi de iyiydi. Tanrı'ya şükür!

"Of," dedi Linda, "ne kadar güzel! Dünyaya hoş geldin Hailey McCarthy!" Yeni torununun alnını öpmek için eğildi.

Gözyaşlarını silen Francine onu izledi.

"Yeni aileye tanışmaları için biraz fırsat verelim," diyen Victoria herkesi dışarı çıkardı.

Bebekleriyle baş başa kalan Maddie geceliğini çekti. "Şunu çıkarmama yardım eder misin?"

Maddie'nin geceliğini çıkarmak Mac'in en sevdiği şeylerden biriydi, ona yardım etmekten mutlu olurdu. Gecelikten kurtulur kurtulmaz, Mac büyülenmiş gibi bebeği emzirmeye hazırlanmasını seyretti.

Minik pembe dudaklar memenin ucunu çılgın gibi kavradı.

Maddie bebeğin çenesini okşadı, cesaret verici sözcükler mırıldanmaya başladı.

"Of," dedi Mac şaşkınlıkla. "Şuna bak!"

Maddie, Mac'e baktı, güzel yüzünde zafer ifadesi vardı. "Başardık."

"Sen başardın." Uzanıp Maddie'nin boştaki elini tutarak dudaklarına götürdü. "Seni şu anda her zamankinden daha çok seviyorum."

"Korktun mu?"

"Hayır. Sana tamamen güveniyordum."

Maddie gözlerini devirdi. "Eminim öyledir."

Mac onun bu şüphesi tepkisine güldü. Herkesi kandırabilirdi, ama hiç kimse onu güzel karısı kadar iyi tanımazdı. “Bittiğine sevindim.”

“Şimdilik.”

Maddie’nin sözleri korku dolu bir ok gibi Mac’e saplandı. “Bir daha asla, ama asla böyle bir şey yapmayacağız. Aslında bir daha asla, ama *asla* buna sebep olan şeyler de yapmayabiliriz.”

“Göreceğiz,” dedi Maddie kendinden emin bir sesle. “Göreceğiz.”

“David,” dedi Janey, grup Hailey’nin doğumunu müjdelemek üzere aşağı inerken.

David sahanlıkta durdu, dönüp ona baktı.

Janey on üç senesini beraber geçirdiği bu tanıdık yüze bakıyordu. Uzun gecenin ardından siyah saçları dağılmış, gözlerinde yorgunluktan çizgiler oluşmuştu ve çenesi çıkmaya başlayan sakalıyla gölgelenmişti. Onu böyle görünce, Janey başka bir zaman diliminde birlikte uyandıkları sabahları hatırladı. “Teşekkür ederim.” David’in onlar için yaptığı-ğının karşılığında sözcükler yetersiz kalıyordu.

“Rica ederim.”

“Bebek... nefes almıyordu, değil mi?”

David başını iki yana salladı.

“Onu kurtardın.”

“Sadece bana öğretilenleri yaptım. Bana ihtiyacın oldu-

ğunda burada olmak güzeldi.”

“Bunu asla unutmayacağım. Hiçbirimiz unutmayacağız.”

“Çok şükür ikisi de iyi.”

“Ya sen? İyi misin?” David bir yıl önce lenfoma tedavisi görmeye başlamıştı.

“Gerilemeye devam ediyor. Bana şans dile.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Düğün iyi gitti mi?”

David’in bakışları karşısında Janey’nin yüzü kızardı.
“Evet, güzeldi.”

“Güzel. Tebrikler Janey. Senin adına çok mutluyum.”

“Çağırdığımda geldiğin için minnettarım.”

David uzanıp onun alnını öpünce Janey afalladı. “Sana yaşattıklarımın sonradan en azından bu kadarım yapabildim.”

David’i yatakta başka bir kadınla yakalamak, Janey’nin hayatındaki en korkunç anlardan biriydi, ama bu olay onu Joe’ya yakınlaştırmıştı ve bundan asla pişman değildi.

“Ailene geri dön,” dedi David. “Kendine iyi bak.”

“Sen de.”

Onun merdivenden inip teşekkürleri kabul ederek Linda’yla kucaklaşmasını ve Koca Mac’le tokalaşmasını izledi. Artık bir önemi olmasa da, David’in ebeveynlerinin saygısını tekrar kazandığını görmek güzeldi.

David kayan kapıdan verandaya çıkar çıkmaz Janey bakışlarıyla kocasını aradı ve onu hoşnutsuz bir ifadeyle kendisine bakarken gördü. David’in alnına kondurduğu öpücüğü

gördüğüne şüphe yoktu ve keyfi kaçmıştı. *Hasar kontrol zamanı*, diye düşünen Janey basamakları inmeye başladı.

Doğruca Joe'nun yanına gidip elini tuttu. "Hadi gidelim."

"Nereye?" diye sordu Joe, onun buyurganlığına direnerek.

Ebeveynleriyle çabucak kucaklaşan Janey onu zorla kapıya ve sonra basamaklardan indirip Gansett Adası Feribot Şirketi'ne ait kamyonete yönlendirdi.

"Janey..."

"Konuşma, sadece arabayı sür."

Joe ona kaşlarını çattı, ama söyleneni yaptı. Yollara saçılan ağaç dallarının ve derin su birikintilerinin arasında zorlukla yol alırlarken günün ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Açık pembe huzmeler, Büyük Tuz Gölü'nün üstünde kara fırtına bulutlarıyla renk savaşı yapıyorlardı.

Yeğeninin dünyaya gelmesine yardımcı olarak yaşadığı inanılmaz deneyimden sonra Janey, kocasıyla otel odasında baş başa kaldığı anda değerlendirmek istediği coşku ve enerjiyle doluydu. Bu düşünceyle kıkırdadı.

"Neden gülüyorsun?" diye homurdandı Joe, ses tonundan canının hâlâ sıkkin olduğu belliydi.

"Hiçbir şey. Her şey. Hayat güzel."

Cevap vermeyen Joe, park yerine çekti ve arabayı durdurdu. Anahtarlarıyla arka kapıdan girebilmek için yağmur ve rüzgâr altında otele doğru koştular.

Janey en üst kattaki balayı süitine çıkan Joe'yu üç kat boyunca izledi.

Joe paltosunu çıkarıp ona dönecekti ki, Janey erken davrandı, ıslak paltosunu yere bırakarak kendini Joe'ya attı.

Joe'nun onu yakalamaktan başka seçeneği yoktu.

Kocasının yüzünü öpücüklere boğan Janey, dudaklarıyla çenesindeki sakalların üstünde gezdi.

"Dur bakalım," dedi Joe. "Sana hâlâ çok kızgıyım." Şakacı ses tonundan dalga geçtiği belliydi.

"Yeğenimizin hayatını kurtardı," dedi Janey öpücükler arasında. "Bebek mosmor doğdu, soluk almıyordu. O yüzden ne düşünüyorsan ya da hissediyorsan, aşmaya çalış. Seni seviyorum. O ise bebeğin hayatını *kurtardı*."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyen Joe, Janey'ye aklını başından alan bir öpücük verdi.

Janey onun saman sarısı saçlarını parmaklarıyla kavrayıp canını yakacak kadar çekiştirdi, ama Joe'nun umurunda olmadığını biliyordu. "Beni yatağa götür, Joe. Seni istiyorum. Hemen şimdi."

Birbirlerinin giysilerini parçalarcasına çıkarırken Joe'nun gömleğinden koparak fırlayan bir düğme Janey'yi güldürdü. Âşıktı ve içi sonsuz mutlulukla doluydu. Ailesi güven-deydi, yeğeni çok güzeldi ve Janey hayatında hiç bundan daha mutlu olmamıştı.

"Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı Joe. Kulağının dibindeki sesi sert ve çekiciydi. "Seni çok seviyorum." Kot pantolonunu ayak bileklerine inmiş bir halde Janey'yi yatağa yatırdı, üstündekileri bir hamlede soydu.

"Ben de seni seviyorum, Joe," diyen Janey onu üstüne

çekti. “Şimdi Joe. Hemen şimdi.”

Joe onun içine daldığı anda Janey soluğunu kesen şiddetli bir orgazmıla sarsıldı.

“Yüce İsa,” diye mırıldanan Joe çılgın temposuna aralıksız devam ediyordu.

Janey kollarını ve bacaklarını onun vücuduna sararak biraz daha kışkırttı. Nihayet kulak memesini ısırıldığı anda Joe inleyerek gelirken, Janey de aynı şiddette ikinci orgazmını yaşıyordu.

Joe güçlükle soluk alarak Janey’nin üstüne yığıldı, karısı sevgiyle onun saçlarını ve sırtını okşadı.

“Bana hâlâ çok kızgın mısın?”

Joe onun içinden çıkarken yüksek sesle güldü. “Olabilir.”

Janey iterek onu sırtüstü yatırdı, bir dirseğinin üstüne yaslanarak boynuna, göğsüne ve karnına öpücükler kondurmaya başladı. “Düğünümüzden sadece iki gün sonra bana kızgın olmana dayanamam.” Saçları karnını süpürerek onu öpmeye devam ederken, Joe’nun tekrar sertleşmeye başlamasını izledi. Gülümseyerek ilgisini kocasının ereksiyonuna yönlendirdi, diliyle tepesinde gezinmeye başladı. “Hâlâ bağışlamadın mı?”

“Henüz değil,” diyebildi Joe güçlükle.

Janey güldü, onun kendisini çok sevdiği konusunda şüphelerini tamamen gidermek için işe koyuldu.

On Koca Bâlm

Francine yeni torunlarının doğumuyla gözleri parlayan Koca Mac ve Linda'yla konuşurken Ned sabırla bekledi. Francine'in Linda'yla kucaklaşmasını izlerken, Linda'nın karşılıksız çek yazan Francine'i şikâyet ederek üç ay hapis yatmasına sebep olduğu günlerden bu yana ne çok ilerleme kaydettiklerini düşündü.

İki anne arasındaki uçurumun kapanmasını sağlayan yukarıdaki çocuklardı. Mac ve Maddie, içinde anlaşmazlığa yer olmayan bir sevgi ve aile ortamı yaratmışlardı. Annelerinin bunu kabullenip geçinmekten başka seçenekleri yoktu.

Linda'dan ayrılan Francine, Ned'i kendisini seyrederken yakaladı.

Avuçları birden terlemeye başlasa da, Ned gözlerini ondan kaçırmadı. Kendisine doğru gelmeye başlayan Francine ne kadar da güzeldi.

"Hâlâ burada ne işin var?" diye sordu Francine.

“Heyecan yatıştığında seni eve bırakacak birine ihtiyacın olur diye düşündüm. Akşam Tiffany’yle beraber gelmiş-tin, değil mi?”

“Evet, doğru. Bu yaptığın büyük incelik.”

Ned, omzunu silkeleyerek bu iltifatı geçiştirdi. Onu mutlu edeceğini bilse, kızgın korların üstüne bile yatacağından haberi yoktu. “O halde gidelim mi?”

“Minnettar olurum. Teşekkürler.”

Eliyle öne düşmesini işaret eden Ned, Francine’in peşine takıldı.

“Biraz uyumaları için biz buralarda takılıp Thomas’la ilgileneceğiz,” dedi Linda.

“Sizi rahatlatmak için bir süre sonra dönerim,” dedi Francine.

“O halde öyle yapıyoruz.”

Francine verandanın kayar kapılarına doğru uzaklaşmadan önce iki büyükanne tekrar kucaklaştı.

Ned basamaklardan inen Francine’i takip etti. “İkinizin iyi anlaşmaya başladığını görmek güzel,” dedi, ona arabanın kapısını açarken.

“Yakından tanıyınca fena bir insan değil,” dedi Francine, mükemmel sergilediği kibirli bir edayla.

“Sanki bunu bir ara söylemiştim gibi geliyor.”

“Böbürlenme. Hoş değil.”

Ned onun şımarıklığına kıs kıs gülererek kapıyı kapadı.

“Yani bütün gece beni eve bırakmak için mi bekledin?” diye sordu Francine yola çıktıklarında.

“Beklediysem ne olmuş?”

“Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Dert değil. Küçük Hailey dünyaya gelirken orada olmak güzeldi. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

“İnanılmazdı. David Lawrence orada olduğu için çok şanslıydık. Bebek mosmor ve hareketsizdi.” Francine ürperdi. “Fazlasıyla hareketsiz. Aslında sandım ki... neyse, David yapması gerekeni biliyordu.”

Francine’in sesindeki korkuya tepki gösteren Ned uzanıp elini tuttu.

Francine parmaklarını sımsıkı onun parmaklarına kenetledi.

“Şükürler olsun ikisi de sağlıklı,” dedi Ned.

“Korkarım Mac’in şükretme süresi dolduğunda, kızımla ‘ben sana söylemiştim’le başlayan ve yine aynı şekilde biten konuşma faslı başlayacak.”

Francine’le el ele olmanın heyecanını yaşayan Ned, onun çizdiği tabloyu gözünde canlandırınca kıkırdadı. “Aynı durum tekrar başlarına gelirse, Mac’in bu defa anakaraya taşınma konusunda ikna sorunu yaşayacağını sanmıyorum.”

“Umarım birkaç seneden önce olmaz. Bir süre bunun gibi bir geceyi daha kaldıramam.”

“Seni tebrik ettiğimden emin değilim *Büyükanne*.”

“O bebeklerin üçünü de çok seviyorum, ama bu sıfat kendimi yüz yaşında hissetmeme sebep oluyor.”

“Aha, o yüzden Thomas ve Ashleigh sana Francine diyor.”

“Bu *onların* tercihi, benim değil,” dedi Francine mağrur

bir edayla.

Keyiflenen Ned ikisinin kenetlenmiş parmaklarını dudaklarına götürüp Francine'in eline bir öpücük kondurdu. "Eminim öyledir bebek."

Francine elini çekince Ned homurdandı.

"Sadece dalga geçiyordum."

"Biliyorum."

Yolculuğun devamı huzursuz bir sessizlik içinde geçti. Ned, kendisiyle ilgisi olmayan ve Francine'in halletmesi gereken konunun ne olduğunu anlatması için can atıyordu. Bununla beraber, ayağını denk almak zorunda hissettiği için, meraktan öldüğü halde çenesini kapalı tutmayı tercih etti.

Francine'in ne yapabileceğini düşündükçe huzursuzlaşıyor ve midesine bir sancı saplanıyordu. Son defasında halletmesi gereken bir konu olduğunu söylediğinde, tatlı dilli Bobby Chester'la evlenivermişti.

"Sana kahvaltı ısmarlamak isterdim," dedi ıssız kasaba yollarında ilerlerken, "ama hâlâ elektrik yokken Becky'nin açık olduğundan emin değilim."

"Sorun değil. Zaten bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Bütün gece midemde bir yumru vardı."

"Elektriksiz başa çıkabilecek misin?"

"Tiff'in jeneratörü var. Benimle ilgileniyor."

"Birinin ilgilendiğine sevindim." Ned, Tiffany'nin evinin arkasındaki apartmana giden yola saptı. "İşte geldik."

"Gerçekten minnettarım, Ned."

"Sorun değil, bebek. Şimdi biraz uyumaya çalış."

“Öyle yapacağım.” Yanağını öpmek için uzanınca Ned şaşırıldı. “Seni ararım. En kısa zamanda.”

“Bekleyeceğim.”

“Güzel.” Kapüşonunu başına geçiren Francine, yağmurun altına fırlayıp aceleyle basamaklara yöneldi.

Geri manevra yapmadan önce Ned onun içeri girmesini bekledi, hâlâ neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. “Sanırım yakında öğreneceksin, sadece biraz sabırlı ol,” dedi kendine. Ne yazık ki söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Dışarıdan gelen dalga sesleriyle üzerine rehavet çöken Grant, Güney Kaliforniya’da yeni bir günün başladığını müjdeleyen martı çığlıklarının eşliğinde kendini koyuverdi. Abby’nin sıcacık vücudu ona yapışmıştı, eli sırtındaydı ve hayat güzeldi.

Hızla pencereye çarpan panjurun gürültüsü Grant’i ür-kütterek içinde bulunduğu yarı uykulu halden sıyırdı ve Gansett Adası’nda tropikal bir fırtınanın ortasında mahsur kaldığı gerçeğine geri döndürdü. Gece panjurları kapamayı akıl etmemişlerdi ve içeri süzülen cılız ışık yeni bir fırtınalı günün başladığını haber veriyordu.

Grant kollarındaki çıplak bedenin Abby olmadığını anında fark etmişti. Stephanie büzülerek ona sokulmuştu, eli ereksiyonunun birkaç santim üstündeydi. Grant bilinçaltında Abby’yi düşündüğü için vicdan azabıyla sarsıldı.

Stephanie’ye özgü davetkâr misk kokusunu içine çe-

kince aleti ilgiyle tekrar uyandı ve eski kız arkadaşıyla ilgili bütün düşünceler aklından uçtu gitti. Stephanie kıpırdadı, uykusunda bir şeyler mırıldanarak hafifçe dönerken Grant'ın parmakları ipeksi bedeninde hafifçe kaydı. Stephanie'nin eli Grant'ın karnından göğsüne doğru uzandı ve bir sonraki hareketinin ne olacağını merak eden Grant kıpırdamadan bekledi.

Loş ışıktaki Stephanie kırıştırtarak gözlerini açtı ve anlamlı yüzündeki ifade uyandığını haber verdi. Nerede olduğunu ve ne yaptığını anladığı anda uzaklaşmaya çalıştı.

Grant onu tutan kollarını biraz daha sıktı. "Gitme." Eliyle yavaşça sırtını sıvazlayarak yumuşacık tenin tadını çıkardı. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir cilde dokunmuş muydu?

Grant'ın aleti keyifle havaya dikilince genzinden bir inleme yükseldi.

İrkilen Stephanie ona baktı. "Ne?"

"Hiç," dedi Grant, sıktığı dişlerinin arasından sırtarak.

"Öyleyse neden acı çekiyormuş gibi sesler çıkarıyorsun?"

"Of, şey, kendin bak." Onun bakışlarını izleyen Stephanie battaniyenin altından bile fark edilen ereksiyonu gördü.

"Oh."

Grant acı çekse bile, Stephanie'nin tepkisi onu güldürdü.

Dönüp kadının üstüne çıktı.

Stephanie'nin gözleri büyüdü, dudakları karşı konulmaz biçimde büzüldü. Bu kadınla ilgili her şey Grant'ın kafasını

kariştiriyor ve onu düşünmeye zorluyordu, ama onu istemek-ten kendini alıkoyamıyordu. Bu kadar basitti.

Stephanie'nin elleri Grant'ın sırtına doğru kaydı, yukarı ve aşağı hareket ederek onu yüreklendirmeye başladı.

“Sana doyamıyorum,” dedi Grant onu öperken.

Stephanie'nin elleri sırtından aşağı kayarak kalçasını avuçladı ve onu biraz daha kendine çekti. “Sanırım aynı dert-ten mustaribiz.”

Aleti Stephanie'nin bacakları arasındaki sıcak noktaya dokunduğu anda Grant kendini kaybetti, başı omzuna düştü ve aralarında hiçbir engel olmaksızın bütün gücüyle bastırdı. İkisi de bunu aldıkları nefes kadar çok istiyordu. Grant onun boynunu öptü, ensesindeki sinir uçlarını dişlemeye başla-yınca kadının kalçası havaya kalkarak kendini biraz daha sıkı bastırdı.

Başını onun vücuduna gömen Grant, öperek ve yalaya-rak merakla sertleşmiş mercan kırmızısı göğüs ucuna giden yolu geçti, ucu ağzına aldı, emmeye ve hafifçe ısırıma baş-ladı.

Altındaki Stephanie çıldırdı, elleri Grant'ın bütün vücu-dunda geziyordu ve sonunda aradığını bularak erkekliğini avuçladı. Onun dokunan, okşayan, araştıran minik elinin sı-caklığında Grant patlamamak için mücadele ederek göğüs uçları arasında gidip geliyordu.

Bir elin ona verebileceği en coşkulu muameleyi yaşar-ken Grant, Abby'yle seks yapmanın yumuşak ve rahat oldu-ğunu hatırladı, oysa bu yaşadığının ikisiyle de ilgisi yoktu.

Kaba ve tamamen bedensel zevklere yönelikti, ama rahat asla değildi. Grant bu tarz bir rahatsızlığın hoşuna gittiğini keşfetmeye başlamıştı.

“Sırtüstü uzan,” diye fısıldadı Stephanie, sesi boğuk ve çatlak çıkıyordu.

Grant başını onun göğüslerinden kaldırdı. “Neden?”

“Dediğimi yap.”

Sevişmenin ortasında partnerinden emir almaya alışık olmasa da, Grant söyleneni yaptı ve şaşkınlıktan donakalarak Stephanie’nin dizleri üstünde eğilip onu ağzına almasını izledi *tamamını* ağzına almıştı. *Vay canına!* “Steph,” dedi zorlukla nefes alarak. Stephanie ise hem eliyle hem ağzıyla ona zevk yaşatmaya devam ediyordu. “*Tanrım.*”

Stephanie’nin gırtlak aletinin kafasını sımsıkı kavradı ve sıkarak emmeye başladı. Bir yandan küpeli dilini aleti boyunca gezdirirken diğer yandan boşa kalan eliyle hafifçe hayalarını sıkıyordu. Bu karışım Grant’i o kadar hızlı ve yoğun bir halde zirveye ulaştırdı ki, hayatında hiç yaşamadığı şiddette boşalırken Stephanie’yi uyaracak fırsat bile bulamadı.

Stephanie onun her damlasını yuttu, yalayarak temizledi ve geride kendinden geçmiş bir enkaz bıraktı. Karnından başlayıp göğsüne doğru öpücüklerle çıkarken, Grant’in vücundaki her hücre hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordu. Stephanie öylesine boğuk ve baştan çıkarıcı bir sesle “İyi misin?” diye sordu ki, sanki az önce yaşam pınarı iliklerine kadar emilen o değilmiş gibi aleti tekrar zonklamaya başladı.

“Olacağım,” dedi, kapalı gözleriyle ve ciğerlerine hava

çekmeye çalışarak. “Bu... yani... vay be.”

Stephanie gülererek onun üstüne uzandı, başını eğerek marifetli diliyle göğüs ucuna odaklandı. Dilindeki küpe Grant’ın hassaslaşmış teninde yuvarlandıkça Grant içinde bulunduğu sarhoşluktan sıyrıldı, elleri kadının sıkı ama yumuşak kalçasını kavrayıp okşamaya ve yoğurmaya başladı.

“Of Tanrım, buna bayılıyorum,” diye fısıldadı Stephanie.

Grant parmaklarını biraz daha sıkı. “Buna mı?”

Stephanie omuz silkerek Grant’ın göğüs ucunu biraz daha sert emmeye başladı. “Arkamla ilgili yapacağın her şey aklımı başımdan alır.”

Bunu söyleme biçimi Grant’ın de bir kez daha aklını başından aldı. Yatakta ne istediği konusunda bu kadar açık ve net bir kadını zihninde hiç canlandırmamıştı. Abby istediklerini ve istemediklerini onun tahmin etmesini beklerdi ve aletini bir kez bile emmemişti. Aslında, oral her şeyden nefret ederdi; yapmaktan ve yaptırmaktan. Grant’e şimdiye kadar kaçırdıklarının uygulamalı belgesi sunulmuştu.

Grant, Abby’yle ilgili düşünceleri zihninden kovmaya kararlıydı. “Bu söylediğini hatırlayacağım.”

Stephanie kalçasını tekrar uyanmakta olan aletinin üstünde kışkırtıcı bir tavırla oynattı. “Lütfen hatırla.” Biraz yukarı tırmanarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı, ağzının içinde hızlı dil darbeleriyle dolaşmaya başladı.

Bütün iyi niyetine rağmen Grant, sabahları ikisi de dişlerini fırçalamadan Abby’nin onunla öpüşmeyi kesinlikle

reddettiğini hatırladı. Daha derinlere inen bir öpücük için onu kışkırtmaya devam ederken, Stephanie'nin bu ayrıntıları kafasına takar gibi bir hali yoktu. Vücuduna sürtünen sert göğüs uçları ve penisine baskı yapan leğen kemiğiyle, Stephanie onu ağzıyla canına okumadan önceki haline döndürmüştü ve yine olabildiğince sertleşmişti.

“Prezervatif,” diyebilirdi Grant çılgın öpücüklerin arasında.

Stephanie üstünden yana kaydı, başını elinin üstüne yaslayarak onu izlemeye koyuldu. “Acele et.”

Köşedeki spor çantasına yönelen Grant başparmağını masaya çarptı. “Lanet olsun,” diye tıslayarak tek ayağının üstünde zıplamaya başladı.

Stephanie'nin kahrkahası hafif ve baştan çıkarıcıydı. “Arkadan manzara harika.”

Omzunun üstünden ona kaşlarını çatan Grant çantasındaki prezervatifleri buldu, birini yırtarak açtı, diğerlerini yatağın yanındaki masanın üstüne attı. Hayatında ilk kez seks yapacak ergen bir delikanlı gibi, takarken elleri titriyordu. Stephanie'ye döndüğünde, onun kollarını açarak kendini beklediğini gördü.

“Onu öpmemi ister misin?”

Grant'ın penisi heyecanla titredi.

“Seni değil,” dedi Stephanie eliyle aletini okşayarak.

“Ben ayak parmağını kastetmiştim.”

“Sorun yok,” dedi Grant, oysa parmağı ereksiyonuyla eşzamanlı olarak zonkluyordu. Stephanie'nin kalçasını kav-

radı. yatağın kenarına çekti, önünde dizlerinin üstüne çöktü.

En ufak bir utanma belirtisi göstermeden, Stephanie bacaklarını ayırarak istediğini alması için onu davet etti.

Grant uzun ve elektrik yüklü bir süre onun gözlerinin içine baktı, sonra ellerini yumuşacık uyluklarında gezdirmeye başladı.

Stephanie derin bir iç çekti, kalçasını kaldırarak onu biraz daha kışkırttı.

Grant parmaklarıyla onu iyice ayırarak tadına bakmak için başını eğdi.

“Oh Tanrım, *evet*,” diyen Stephanie, Grant’in ellerini kenara itti, kendini iyice açarak onu bir kez daha şaşırttı.

Elleri serbest kalan Grant kadının kayganlığına parmağını kaydırıp iyice bastırdı. Daha önce söylediklerini hatırlayarak, diğer eliyle uzanıp kalçasını kavradı ve sıkmaya başladı. Bu onu çıldırtmış olmalı ki kendini daha fazla iterek titreyen sinir uçlarına odaklanması için Grant’i zorladı.

“Orası,” dedi soluk soluğa. “Tam *orası*.”

Grant bir yandan onun kalçalarını yoğurmaya devam ederken, dikkatini klitorisinde topladı, ağzına alıp emerken iki parmağını birden içeri kaydırды.

Stephanie çığlıklarla ve parmaklarının etrafında nabız gibi atarak bütün gücüyle gelmeye başladı.

Grant onu sınıksıkı aletinin etrafında hissetmek için daha fazla sabredemeyecekti. Bu düşünceyle parmaklarını çıkarak ayağa kalktı, kadının bacaklarını ayırıp kalçasına sararak içine daldı.

Grant vuruşlarını sürdürürken Stephanie inleyerek başını arkaya attı.

Sanki dışarıdan başkasını izliyormuş gibi, Grant hayatının son seksini yaparmışçasına ona saldırıyordu. Kadının coşkusu onu da ateşlemişti, başını eğerek göğüs ucunu ağzına aldı, bütün heyecanına karşın dikkatle emmeye başladı.

“Daha sert,” dedi Stephanie, onu şaşırtarak.

“Hangisini?”

“İkisini de!”

Grant göğüs ucunu ısırırken vuruşlarını da hızlandırdı, yatak altlarında inliyordu.

Bu kez gelirken Stephanie uzun, ince bir çığlık attı, Grant’in aletinin etrafındaki bütün kasları olanca gücüyle sıkarak ona da kendisiyle aynı yoğunlukta orgazm yaşattı. Grant sanki birkaç dakika önce boşalan kendisi değilmiş gibi bir kez daha zirveye ulaştı.

“Aman Tanrım,” dedi Stephanie güçlükle soluyarak. “Bu inanılmazdı.”

Prezervatiften kurtulan Grant, otobüs çarpmış gibi hissederek Stephanie’nin göğsüne uzandı. “İfade edebilmek imkânsız,” dedi, bir kez daha leziz göğüs ucunun tadına bakmak için dilini uzattı. “İlk kez yaptığımızda en güzel yerleri kaçırdığım için çok üzgünüm.”

Stephanie hafifçe kıkırdadı, parmaklarını sevgiyle Grant’in saçlarının arasından geçirdi. Grant bir kez daha serseme dönmüştü. Kadın tam bir çelişkiler yumağıydı, onun Stephanie’si sevişmenin tam ortasında emirler yağdırırken bir dakika son-

rasında onu sakinleştirmeye çalışıyordu. *Onun* Stephanie'si mi? *Oha, bu düşünce nereden aklına gelmişti?*

“İnan bana, senin tam katılımınla çok daha güzeldi.”

“Tekrar yapmamız gerekebilir. Yakında.” Uzanıp kalçasının yanaklarından birini sıktı. “Güzel popona gereken ilgiyi gösterdiğimi sanmıyorum.”

Stephanie kıvrılıp bükülerek onu yüreklendirdi, parmaklarını saçlarına geçirip başını göğüs ucuna yönlendirdi.

Grant memnuniyetle boyun eğerek göğsünü avuçladı ve ağzının derinliklerine itti.

“Mmm,” dedi Stephanie ona doğru dönerek. “İşte bu çok güzel.”

Kadın onu baştan çıkarmayı biliyordu. Her yerini yalamak, ısırarak, kendine ait olduğunu belli edecek kırmızı izler oluşturuncaya kadar yumuşacık tenini emmek istiyordu. Daha önce hiç kimseyi bu kadar yoğun arzulamamıştı.

Birleşmiş gibi aynı anda hareket etmeye başladılar. Grant onun içine kayıvermenin çok kolay olduğunu düşündü, ama bunu asla yapmazdı. Korunmadan kesinlikle olmazdı.

“Aklından geçeni biraz ertele,” dedi, prezervatif almak için kalkmadan önce onu öptü.

O anda hafifçe vurulan kapı ikisini de korkuttu.

On Üçüncü Bölüm

“Bu havada, sabahın köründe kim olabilir?” Grant birinci sınıf ereksiyonunu kaybettiği için hayıflanarak yerdeki *boxer*’ına uzandı.

“Boşver,” dedi Stephanie kolunu çekiştirerek.

“Yapamam. Maddie ya da bebekle ilgili olabilir.” Bu düşünceyle birden durdu. “Ya kötü haberse? Bilmek istemiyorum.”

Stephanie arkasından yaklaşıp onun omzunu öptü. “Git ve herkesin iyi olduğunu öğren, sonra buraya geri dön. Yarım kalmış bir işimiz var.” Sözlerini Grant’in omzunu ısırarak vurguladı.

Grant’in libidosu tekrar uyandı, vücudunu bir şehvet dalgası sardı. Kadın gerçek bir delifişekti. “Beni öldürecek-sin,” diye mırıldandı, gelen kişi kapıyı daha hızlı vururken kot pantolonunu üstüne çekti.

“Yo, sen dayanıklısın. Başa çıkabilirsin.”

“Hemen dönerim.” Grant giderek büyüyen bir korkuyla yürüdü. Kendisi Stephanie’yle yatakta yuvarlanırken Maddie’ye ya da bebeğe bir şey olduysa... Düşüncesini tamamlamaya cesaret edemedi. Ön kapıyı açtığında karşısında babasını buldu. “Baba? Maddie mi?”

Babası içeri girdi, diğer kolu hâlâ alçılı olduğundan tek koluyla Grant’e sımsıkı sarıldı. “Kutlarım Grant Amca. Hailey McCarthy bu sabah beşi çeyrek gece dünyaya geldi.”

Rahatlayan Grant’in omuzları düştü. “Ya Maddie?”

“Bir asker gibi mücadele etti. Öte yandan ağabeyin...”

Grant güldü, Mac’in korkudan aklını kaybettiğini tahmin edebiliyordu.

“Şaka bir yana, gayet iyi başa çıktı. Onunla gurur duyuyorum.”

“Herkesin iyi olduğuna sevindim. Bebeği görmek için can atıyorum.”

“Annen çok şirin olduğunu söylüyor. Bugün ilerleyen saatlerde onu görmeye gideceğiz.”

“Ben de sabırsızlanıyorum. Haber vermeye geldiğin için teşekkürler.” Birden aklına bir şey takıldı. “Buraya kadar kendin mi geldin?”

“Evet öyle.”

“Bunu yapmaya iznin var mı? Özellikle bu fırtınada?”

“Cal bir süre önce onay verdi. Her şey yolunda.” Babasının ifadesi birden ciddileşti. “Dinle evlat, gelmemin bir sebebi daha var.”

Babasının, on iki yaşındayken okulu kıldığı zamanlarda

yaptığı gibi konuşması Grant'ın sırtını ürpertti. "Ne oldu?"

"Stephanie." Koca Mac'ın kaşları keyifsiz bir biçimde çatılmıştı.

"Ne olmuş Stephanie'ye?" Babasının bir desibellik sesinden çıkan her sözcüğü Stephanie'nin dinlediğinden kuşku yoktu.

"Birlikte çok vakit geçirdiğiniz gözümünden kaçmadı."

"Biz... şey... arkadaşız."

"Hepsi bu mu?"

"Baba, cidden, kusura bakma ama..."

"Bana seni ilgilendirmes deme. Annen ve ben onunla geçen kış Providence'a gittiğimizde, Federal Hill'deki en sevdiğimiz restoranda çalışırken karşılaştık. Yazın gelip bizimle çalışmasını istediğimizde gerçekten çok heyecanlandı. Seyahat etmek ya da yeni yerler görmek konusunda fazla şansı olduğunu sanmıyorum. Onu çok seviyoruz ve onun kırıldığını görmek, isteyeceğimiz son şey. Özellikle başka bir kadın yüzünden kafası karışan ve istikbal vaat eden kariyerine ne halt olursa çıkış yolu arayan oğlumuz tarafından."

Öf! "Dur bir dakika..."

"Onu incitmeni istemiyorum Grant," dedi Koca Mac, yüzünde samimi bir endişeyle. "Hayatında zaten büyük acılar çekmiş olduğunu hissediyorum. Yenisine ihtiyacı yok."

"Onu incitmeyeceğim."

"Umarım öyledir, yoksa bana hesap verirsin."

"Otuz beş yaşına geldiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bunu konuyla ne ilgisi var? Sen hâlâ benim oğlumsun."

Bunu unutma.”

“Sanki unutulabilmişim gibi,” diyen Grant, her şeye rağmen gülümsedi. Delidolu babasına uzun süre kızgın kalmayı hiç başaramamıştı.

“Annene üstünü değiştirmesi için evden birkaç kıyafet almaya gideceğim. Daha sonra Mac’in evinde görüşür müyüz?”

“Orada olacağım.”

Koca Mac ona bir kez daha tek koluyla sarıldı. “Seni seviyorum, evlat.”

“Ben de seni.” Grant kapıda durup babasının bir doksan üçlük boyuyla kendisini annesinin sarı Beetle’ına sığdırmaya çalışmasını seyretti. Gülerek ona el salladı, kapıyı kapadı ve yatak odasına döndüğünde Stephanie’nin giyinip koltuğa kıvrılmış olduğunu gördü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, kadının bakışlarının değiştiğini fark ederek. Daha önceki kaygısız bakışlar yok olmuş, yerini onu dışlayan buz gibi eski ifadesi almıştı.

“Marinaya geri dönmem gerek,” dedi.

“Neden? Fırtına sürerken ve hâlâ elektrik yokken bugün marinayı açmayacağız.”

“Gitmem gerek.”

Grant gidip onun önünde diz çöktü. “Gitmeni istemiyorum.”

“Neden? Biraz daha sevişmek için mi?”

Grant onun kot pantolonlu bacaklarını okşadı. “Tek sebep bu değil.” Ellerini dizlerinin arkasına geçirip kendine doğru çekti, burnunu boynuna gömdü. “Seninle bir arada ol-

mak hoşuma gidiyor.” İşin gerçeği, doğruyu söylüyordu. Haddini bilmez çenesiyle Grant’i çileden çıkarsa da, onunla beraber olmaktan hoşlanıyordu.

Stephanie ellerini Grant’in omzuna yasladı, başını eğerek boynunu biraz daha açtı. “Bundan daha fazlasının peşinde değilim.”

“Neymiş o?”

“Seks. Hepsi bu.”

“Babamın söyledikleri yüzünden mi?”

“Şu anda yapabileceğim tek şey bu olduğu için. Yeterince sorunum var ve yakında eve dönüyorum. Başka şeyle uğraşacak ne zamanım ne de gücüm var.”

Grant ciddi olarak incinmişti. “Ben de sanmıştım ki, benden hoşlanıyorsun.”

“*Kesinlikle* öyle ve seninle seks yapmaktan da hoşlanıyorum. Fakat hepsi bu. Daha fazlası olmayacak. Tamam mı?”

Bu baş döndürücü, şaşırtıcı kadının, özellikle sunabileceği daha fazla şey yokken, Grant’i sadece vücudu için istemesi aslında çok sevinmesi gereken bir durumdu. Yine de, seksten öte bir şey olmayacağına ısrar etmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. “Eğer istediğin buysa.”

“Öyle.”

Grant onu kucaklayıp yatağa geri taşıdığında, Stephanie’nin çok şaşırdığına bahse girebilirdi.

“Ne yapıyorsun?”

“İzin verdiğin tek şeyi.” Stephanie’nin kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı indirdi, sonra kazağına ve külo-

duna uzandı. Dilini göğüs başında gezdirirken, kadının ona verdiği tepkilere kolaylıkla bağımlı olabileceğini fark etti, ama hemen ardından bağımlı olmaya izin vermediğini hatırladı.

Stephanie onu göğsüne yapıştırmak için elini saçlarına doladığında, artık daha fazla düşünecek hali kalmamıştı.

Amcası Koca Mac ‘Beyaz Saray’ın kapısına geldiğinde Laura, yengesi Linda’nın öğrettiği gibi gaz ocağında pişirdiği bir fincan kahvenin tadını çıkarıyordu.

“Günaydın!”

Koca Mac’in coşkulu selamı, bütün gece Maddie’yi ve bebeği merak eden Laura’nın endişelerini biraz olsun yatıştırdı. “Umarım iyi haber getirmişsindir.”

“Bir kız! Hailey McCarthy beşi çeyrek gece dünyaya geldi!”

Laura onu kucaklamak için ayağa kalktı. “Kutlarım büyükbaba!”

Koca Mac onun alnını öptü. “Teşekkürler tatlım. Yengen Linda sabah Thomas’la ilgilenmek için orada kaldı. Burada elektriksiz idare edebiliyor musun?”

“Kendimi geliştiriyorum,” dedi Laura kahveyi işaret ederek. “İster misin?”

“Bir fincan kahve için cinayet işleyebilirim.”

“Hemen geliyor.” Yağmurluğunu üstüne geçirip verandaya çıktı, kapalı gaz ocağının üstündeki demliği alıp mut-

fağa getirerek amcasına bir fincan doldurdu. “Umarım ızgarayı kullanmamın bir sakıncası yoktur.”

“Tatlım, lütfen. Benim evim senin evin. Bunu biliyorsun.”

Gözleri birden yaşlarla dolan Laura çok utandı.

“Hop, hop!” diyen Koca Mac, daha yakından bakmak için onun çenesini tutup yukarı kaldırdı. “Bu ne demek oluyor?”

“Ben...” Laura’nın genzine bir yumru tıkanmıştı ve gözyaşları artık yanaklarından süzülüyordu.

“Of bebeğim, gel buraya.” Koca Mac onu kollarına aldı, Laura gerçeküstü bu adama sevgiyle sarıldı. “Her ne ise, gereğini yaparız. Söz veriyorum.”

“Özür dilerim,” diyen Laura çekilip yüzünü kuruladı.

“Otur ve bana neler olduğunu anlat.”

Amcasının karşısında çözüldüğü için utanan Laura bir sandalyeye çöktü.

“Bu hafta sonu kocanın seninle düğüne gelmeyişinin bu durumla bir ilgisi olabilir mi?”

Henüz konuşabileceğinden emin olmayan Laura başıyla onayladı.

“Of tatlım, yürümüyor mu?”

Laura başını iki yana salladı.

Koca Mac, Laura’nın ellerini iri avuçlarının arasına aldı.

“Çok üzüldüm. Ne oldu?”

Laura genzini temizledi, bunu daha fazla gözyaşı dökmeden atlatmaya kararlıydı. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ dö-

kecek gözyaşı olduğuna şaşıyordu. “Anlaşılan, flört etmekten vazgeçmeye hazır değiliz.”

Koca Mac’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Bu ne demek oluyor?”

Laura bu çirkin öyküyü anlattığı anda amcasının yüzü öfkeyle karıştı.

“Ne tür bir adam bunu yapabilir?”

“Senin tam tersin olan bir adam,” dedi Laura onun elini sıkarak. Onun öfkesinden kendi adına memnun olmuştu, zaten amcasından daha farklı bir şey beklemiyordu.

“Babana anlattın mı?” Laura’nın babası, Koca Mac’ın ağabeyi, Frank Providence’daki yüksek mahkemede savcıydı.

Laura başını iki yana salladı. “Çok önemli bir davanın tam ortasında. Shane’le olanları düşününce,” dedi, erkek kardeşini kastederek, “Onu üzmem istemedim. Davadan sonra söyleyeceğim. Janey’nin düğününü kaçırdığı için ne kadar üzüldüğünü biliyorsun, ama yaklaşan kasırga yüzünden adada mahsur kalmayı göze alamadı.”

“Onunla bu konuyu konuştuk. İnan bana gayet iyi anlıyorum.” Verandanın kayar kapısını döven fırtına ve yağmuru işaret etti. “Doğru karar verdiği açıkça görülüyor.”

“Burada mahsur kalmanın kendince bir güzelliği var.”

“Şimdi ne yapacaksın tatlım?”

“Buraya gelene kadar hiçbir fikrim yoktu, ama adada karşıma çok güzel bir fırsat çıktı.”

“Nedir o?”

“Dün Owen Lawry’yle tanıştım, bana Sand & Surf’ü

gezdirirdi. Büyükannesi ve büyükbabası oteli işletecek birilerini arıyorlarmış ve işi bana teklif ettiler.” Sadece anlatırken bile, aşağılık ve yalancı kocasından sonra bir daha hissedeceğini sanmadığı bir heyecan içini sardı.

Koca Mac’ın kafası bu haberle biraz karışmış gibi görünüyordu. “Öyle mi? Orası birkaç yıldır kapalıydı, muhtemelen çok ciddi bakım istiyordur.”

“Evet, doğru.”

“Buna hazır olduğundan emin misin? Sonradan pişman olacağın acele bir karar vermeni istemem.”

“Şey,” dedi Laura, sesinde ironik bir tını vardı, “Justin’le evlenmeden önce üç yıl flört ettik ve sonuçta olanlara bak.”

“Yeterince doğru.”

“Bu fırsatla ilgili bana doğru gelen şeyler var.”

“O halde belki dikkate alman gerekiyordur. Sürekli burada olman bizim de hoşumuza gider.”

“Bundan eminim,” dedi Laura gülümseyerek.

“İşte tanıdığım ve sevdiğim Laura McCarthy.” Koca Mac uzanıp onun yanağını öptü. “Sana öyle davranan bir adam, arkasından acı çekmeyi hak etmiyor. Öyle değil mi?”

Laura başıyla onayladı. “Öncekinden çok daha iyiyim.”

“Peki ya Shane?” diye sordu Koca Mac.

“Bu da başka bir hikâye,” dedi Laura içini çekerek. Erkek kardeşinin karısı, Laura’nın düğününden bir hafta önce herkesten gizlediği ağır kesici bağımlılığı yüzünden bir rehabilitasyon merkezine yatırılmıştı. “Shane berbat du-

rında. Ne yaptıklarımız ne de söylediklerimiz bir işe yarıyor. Benimle birlikte Janey'nin düğününe gelmesi için çok uğraştım. ama yerinden kıpırdamadı. Bütün yaptığı evde oturup arpacı kumrusu gibi düşünmek. Babam ve ben onunla ilgili ne yapacağımızı bilemez haldeyiz.”

Koca Mac başını üzüntüyle iki yana salladı. “Belki otelde yardımcı olması için onu buralara çekebilirsin.”

“Aslında bu gerçekten iyi fikir. Onun becerilerinden kesinlikle istifade edebilirim.” Erkek kardeşinin yapamayacağı, onaramayacağı ya da yeniden biçimlendiremeyeceği hiçbir şey yoktu.

“Gansett, yaraları sarmasıyla ünlenmiştir. Marinada benimle çalışan arkadaşım Luke Harris’e sor. Kız arkadaşı Sydney –onunla düğünde tanışmıştın– iki yıl önce sarhoş bir sürücü yüzünden kocasını ve iki çocuğunu trafik kazasında kaybetti.”

Laura’nın soluğu kesildi. “Aman Tanrım.”

“Korkunç bir şey,” dedi Koca Mac kederle. “Yaz başında hayatına nasıl devam edeceği konusunda karar vermek için adaya döndü ve lisedeki sevgilisi Luke’la tekrar bir araya geldiler. Şimdi bir dekorasyon firması açtı ve adada kendine güzel, yeni bir hayat kurdu. Kendi payına düşen acıyı hâlâ yaşadığına eminim, ama gayet iyi idare ediyor.”

“Vay canına, bunu duyduktan sonra benim yaşadıklarım çok önemsiz kalıyor.”

“Kesinlikle önemsiz değil, ama benim inancıma göre ne zaman bir kapı kapansa bir yerde başka bir pencere açılır. Bu-

rada her zaman yerin olduğunu biliyorsun.”

Laura ona sarılmak için ayağa kalktı. “Shane’le birlikte burada geçirdiğimiz yaz ayları hayatımızın en güzel dönemleriydi. Bazı konularda, babamın Providence’daki evinden farksız. Annem öldükten sonra...” Annesinin ölümünü izleyen karanlık yılların anısıyla başını iki yana salladı. “Burayı hep sevdik.”

“Bizi bundan daha fazla onurlandıramazdın.” Koca Mac onun başını öptü. “Şiddetle duşa ve tıraş olmaya ihtiyacım var. Hiç sıcak su kaldı mı?”

“Biraz. Adam ve Evan kalkmadan kullansan iyi edersin.”

“İyi fikir. Sen nasılsın?”

“Çok daha iyiyim. Dinlediğin için teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz bir tanem.”

Koca Mac yukarı çıkınca, Laura köpüren dalgalara bakmak üzere pencereye doğru gitti. Demirlemiş tekneler suda batıp çıkıyordu, uzaklarda iki yelkenli kumsalda karaya oturmuştu.

Sand & Surf’ü ve emektar kızı tekrar hayata döndürmek için girişmesi gereken mücadeleyi düşününce içi heyecanla doldu. Kararını verdiğini fark edince yüzüne bir tebessüm yayıldı, sanki vermesi gereken bir karar varmış gibi. Önceki gece Owen daha söz ettiği anda, ne yapacağını çoktan biliyordu.

Yağmurluğunu alarak amcasına ve kuzenlerine kasabaya gittiğini yazan bir not bıraktı.

Otelle ilgili olarak görüşmesi gereken bir adam vardı.

On Dördüncü Bölüm

Maddie derin uykusundan uyandığında, Mac'in yanında kendinden geçmiş uzandığını gördü. Bebeği kontrol etmesi gerektiğini hatırlayarak sırtüstü döndüğü anda acıyla inledi. Vücudundaki her nokta sızlıyordu ve bacaklarının arasındaki ateş dayanılır gibi değildi.

Anında uyanan Mac doğruldu. "Ne ? Ne oldu?"

"Acıyor."

"Ne acıyor?"

"Her şey." Rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı, ama başaramadı. "Bebeği kontrol ediver, olmaz mı?"

Mac yatağın yanına koydukları sepet beşiğe bir göz attı. "Hâlâ uyuyor."

"Thomas?"

"Annem onu aşağı götürdü, endişelenme."

"Onları da kontrol etmelisin."

"Önce seninle ilgileneyim, sonra onlara bakarım."

Eliyle yorgun yüzünü ovuşturan Mac yataktan kalkıp bitişikteki banyoya geçti.

Maddie duş suyunun açıldığını duydu ve içi umutla doldu. Kocası, bir şekilde ihtiyacı olan her şeyi anında hissediyordu.

Geri dönen Mac, sadece iki saat uyumamış gibi enerji doluydu. Dikkatle örtüleri kaldırdı. “Şundan kurtulalım,” dedi Maddie’nin geceliğini kastederek. “Hareket etmemeye çalış. Ben her şeyi hallederim.”

Maddie’nin başka seçeneği olmadığından Mac’in geceliği çıkarmasına izin verdi. En küçük hareket bile yüzünü buruşturmasına yol açıyordu.

“Üzgünüm, bebeğim.” Mac onun kaşlarını ve dudaklarını öptü. “Önceki de bu kadar zor muydu?”

“Muhtemelen.”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hatırlar siliniyor, o yüzden kadınlar birden fazla doğum yapabiliyor.”

“Nasıl unutabildiğimi anlamıyorum. Yolculuğa hazır mısın?”

“Olabileceğim kadar.”

“Eğer çok acıyan bir yerin olursa, söyle.” Kollarını ensesinden ve bacaklarının altından geçirmek için uzandı ve yavaşça onu kaldırdı.

Maddie kollarını Mac’in boynuna dolayıp başını omuzuna yasladı. “Dün akşam beni yukarı taşıdığından bu yana bir milyon yıl geçmiş gibi geliyor.”

“Aslında en az iki milyon yıl gibi.” Banyoda onu yavaşça sıcak su ve en sevdiği kokulu yağlarla doldurduğu küvetin içine bıraktı. “İyi mi?”

“Eşsiz.” Kollarını hamileliği sürecinde daha da büyüyen

kocaman göğüslerinin üstünde çaprazladı. Kendi hallerine bıraksa, iğrenç hava yastıkları gibi suyun üstünde yüzebilirlerdi.

Küvetin yanma çömelen Mac uzanıp Maddie'nin kollarını açtı. "Kendini benden saklama, Madeline. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorsun."

"İğrençler."

"Güzeller. Biraz aşağı kayıp saçını ıslat, ben yıkayacağım."

Maddie söyleneni yaptı, Mac onun saçlarını şampuanlayıp kremledi ve kafa derisine mükemmel bir masaj yaptı. "Harika bir duygu."

"Ben aşağıda duruma bakarken biraz küvetin tadını çıkar. Bir şeyler yemeye hazır hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Hemen dönerim."

Onun uzaklaşmasını izleyen Maddie, kocası ve çocuklarının babası olan bu adamın bu kadar mükemmel biri olmasına için şükrediyordu. Thomas'ın doğumundan sonra kendini nasıl hissettiğini sorduğunda, ona yapayalnız, yoksun ve tek başına bir çocuk yetiştirmenin zorluğu altında ezilmiş olduğunu söylememişti.

Thomas'ın babası kısa süre onunla gönül eğlendirdikten sonra Maddie'yi terk etmişti ve oğlundan haberi bile olmamıştı. Thomas'ı öğrendiğiye, Maddie'nin kendisinden para talep etmeyeceğine dair anlaşma imzalattıktan sonra çocuk üstündeki bütün haklarından feragat etmişti. Pislik. Hayatları o yokken çok daha iyiydi. Mac, Thomas'ın evlat edinme işlemlerini haziran ayında tamamlamıştı.

Keyif içinde yüzerken, yıllardır ne kendisi ne de kızıyla

ilgilenen bir adamla mutsuz bir evlilik sürdüren kız kardeşi Tiffany'yi düşündü. Dün gece onu Mac'in arkadaşı, Gansett Adası Emniyet Amiri Blaine Taylor'la hararetli bir konuşma yaparken görmüştü.

Hailey'nin doğumuyla yaşanan once heyecanın içinde, Maddie, Tiffany'nin ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinleyen yakışıklı polisle konuşan kız kardeşinin mutluluğuna eşlik edememişti.

"Bu tebessümün sebebi ne?" diye sordu Mac geri döndüğünde.

Maddie gözlerini açıp ona baktı. "Dün akşam Tiffany'nin Blaine'le konuştuğunu gördün mü diye sana sorma fırsatım olmadı."

Mac bir kahkaha patlattı. "Acı içinde ve perişan bir haldeyken kafandan hâlâ çöpçatanlık mı geçiyordu?"

"Kız kardeşimin de benim kadar mutlu olmasını isterken başka ne yapabilirim ki?"

Mac küvetin kenarına diz çöktü, kollarını kenara yaslayarak çenesini üstüne koydu. "Mutlu musun? Dün gece yaşadıklarından sonra bile mi?"

Maddie uzanıp onun dağınık kara saçlarına dokundu. Gözleri yorgunluktan kızarmıştı ve yüzü, sakalı yüzünden pütür pütür olmuştu. "Hayatımda hiç daha mutlu olmadım. Bunu biliyorsun."

Mac, Maddie'nin elini tutup dudaklarına götürdü. "Bildiğim iyi oldu, çünkü bu kadar mutlu olunabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İki yıl önce yapayalnızdım, evden uzaktaydım ve yaşadığım stres yüzünden beni erkenden mezara götürecek bir iş yapıyordum. Oysa şimdi muhteşem bir

karım, iki güzel çocuğum, sevdiğim bir işim var ve bütün ailem yanımda. Hepsi, beni baştan çıkaran bir kadını bisikletinden düşürdüğüm için.”

Tanıştıkları günün hatırlatılmasıyla Maddie gülümsedi. “Hayatımın en güzel günü.”

“O günden beri bütün günler çok güzel.” Mac onun elini sıktı. “Aşağıda minik kız kardeşini görmek için sabırsızlanan çok heyecanlı küçük bir oğlan var.”

“Onu daha fazla bekletmeyelim.” Maddie kollarını kaldırdı. “Kaldıracak mısın?”

“İstedğin zaman.” Küvetten çıkıp kurulanarak temiz geceliğini giydiği ve yatağa döndüğü andan itibaren Maddie’nin bütün enerjisi tükenmiş gibiydi. Bir yıl boyunca uyuyabileceğini hissediyordu, ama Hailey uyanmış ağlıyordu ve Thomas kız kardeşiyle tanışmak için bekliyordu.

Mac bebeğin başına gidip bir süre ona baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. “Minicik. Dokunursam kırılacak diye korkuyorum.”

“Kırılmaz babası. Hadi, sana ihtiyacı var.”

Maddie onun bebeğini kaldırıp kollarına almasını seyrederken, Mac’i bundan daha fazla sevemeyeceğini düşündü. Otuz yaşma gelene kadar hiç kimseyle flört etmesine izin vermeyeceği kesin olsa da, Hailey McCarthy böyle bir babası olduğu için çok şanslıydı.

“Çok güzel, Maddie. Şuna bir bak.” Maddie’nin görebilmesi için ona doğru döndü. Bebek onu kucağına alır almaz rahatlamıştı. Mac’in boştaki eliyle okşadığı ipek gibi siyah saçları vardı. “Thomas doğduğunda da bu kadar saçı var mıydı?”

Maddie başını iki yana salladı. “Thomas kabak kafalı doğdu.”

“Merak ediyorum, acaba benim gibi siyah saçlı mı olacak, yoksa sen ve Thomas gibi açık renkli mi?”

Maddie bebeği almak için uzandı. “Zaman gösterir.”

“Gidip ağabeyi getireyim.” Mac dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra kucığında Thomas’la beraber geri döndü.

İkisinin görüntüsü Maddie’nin yüreğinin kasılmasına sebep oldu. Biri koyu esmerdi, diğeri alabildiğine sarışın, ama her koşulda baba ve oğuldular.

“Sana ne söylediyimi hatırlıyor musun, dostum,” dedi Mac, “Anneye ve bebek Hailey’ye çok nazik davranacaksın.”

“Evet Dada.” Thomas bir an önce inmek için kucığında kıvranıp büküldü.

Mac onu yatağın yanına getirdi.

Thomas kardeşine yakından bakmak için hemen yatağa tırmandı. “Her yeri buruşuk.”

Maddie gülmemek için dudaklarını ısırdı. “Bir ya da iki hafta öyle olacak, sonra güzelleşecek.”

“Şimdi de güzel.” Thomas parmağını hafifçe Hailey’nin tüy gibi saçlarında gezdirdi. “Bebek Hailey, ben Thomas. Senin ağabeyinim.” Uzanıp bebeğin yanağını öptü. “Sana çok iyi bakacağım.”

Maddie, Mac’e baktığında onun gözyaşlarını savuşturmaya çalıştığını gördü, kendilerine katılması için ona elini uzattı.

Mac yatağın diğer tarafına dolaşp yanlarına çıktı.

“Son derece riskli olduğunu ve şansımızın yardım ettiğini biliyorum,” dedi Maddie parmaklarını Mac’in parmak-

larına kenetleyerek. “Fakat böyle olduğu ve sonuçta hep birlikte evimizde olduğumuz için mutluyum.”

Mac onu ve çocuklarını öptü. “Ben de öyle.”

Francine, kızının üstüne bir telefon numarası yazdığı zararsız kâğıt parçasına baktı. Birlikte oldukları dört yıl içinde Bobby’nin kız kardeşi Marion’la sadece iki kez karşılaşmışlardı; ilki düğünlerinde, ikincisiyse Maddie doğduğunda.

Kendisinin de küçük çocukları olduğundan, Marion adada onları ziyaret etme fırsatı bulamamıştı ve Bobby arabasına feribot parası ödemekten kaçındığı için ailece adaya bağlı kalmışlardı. Tabii Bobby feribota binip arkasına bakmadan gidinceye kadar.

Kız kardeşi aracılığıyla bile olsa ona ulaşmak Francine’i hasta ediyordu. Sonra, Bobby uğruna onu terk ettiği halde kendisini bağışlayan sevgili Ned’i ve onunla beraber yapmak istediklerini düşündü. Bobby’yle evli kaldığı sürece bunların hiçbirini yapamazdı.

Derin bir soluk aldı ve cepte telefonundan numarayı çevirdi.

Marion ilk çalışta cevap verdi.

Francine donakalmıştı ve konuşamıyordu.

“Alo,” dedi Marion bir kez daha.

“Ben Francine.” Uzun, anlamlı bir sessizliğin ardından ekledi. “Chester.”

“Aman Tanrım! Bu gerçek bir sürpriz!”

“Böyle pat diye aradığım için özür dilerim.”

“Sesini duymak güzel, Francine. Seni ve kızları merak

ediyordum. Hepiniz iyi misiniz?”

“Evet. Artık üç torunum var. Aslında, üçüncüsü bu sabah erken saatlerde doğdu.”

“Tebrikler! Bu harika. Maddie ve Tiffany’nin büyüyüp evlendiklerini düşünemiyorum bile. Benim gözümde ikisi de hâlâ çocuk.”

Marion’un sesindeki hüznün, Bobby’nin bencilliğine kurban gidenlerin sadece kendisi ve kızları olmadığını hatırlatıyordu. “Seninle bağlantıyı koparmamak için daha fazla çaba göstermeliydim.”

“Olanların hiçbiri için asla seni suçlamadım.”

“Çok nazıksın.” Francine’in avuçları birden terlemeye başladı. “Senin ailen iyi mi?”

“Herkes iyi. Çocukların hepsi büyüdü, kendi adıma ben de beş kez büyükanne oldum.”

“Ben de seni kutlarım.” Francine konuya gelmek için bütün cesaretini topladı. “Seni arama sebebim, Bobby’yle irtibat kurmak.”

“Sebebi ne Francine?” diye sordu Marion yumuşak bir sesle. “Eminim onu yıllar önce defterden silmişsindir.”

“Of elbette, çok uzun zaman önce,” dedi Francine. Her gün kayıp kocasının yolunu gözlemekten vazgeçmesinin on beş yılını aldığını söylemedi. Zavallı Maddie, babasının da yolcuların arasında olabileceği umuduyla yıllarca her feribotun gelişini beklemişti. Sadece bu yüzden bile Francine asla Bobby Chester’ı affedemezdi.

“O halde neden şimdi ona ulaşmak istiyorsun?” diye sordu Marion.

“Şey, hâlâ onunla evli olma ihtimalimiz var diye düşün-

düm. Bunu düzeltmem gerek.”

Marion bir süre sessiz kaldı. “Bu konuyla ilgilenmediğine inanmıyorum.”

“İlgilendiyse bile benim haberim olmadı.”

“Umursadığından şüpheliyim. Ayrıntılarla uğraşmak Bobby’nin tarzı değil.”

Sorumluluk gerektiren hiçbir şey Bobby’nin tarzı değildi. “Beni aramasını söyler misin diye sana sormak istedim,” dedi, hayatta konuşmak istediği son kişi Bobby olduğu halde.

“Aylardır görüşmedik, ama senin için arayabilirim.”

Francine telefonunu Marion’a yazdırdı. “Çok teşekkürler, yardımın için minnettarım.”

“Kızların ve çocuklarının fotoğraflarını görmeyi çok istedim.”

“Adresin artık bende yok.”

“Vereyim o halde.”

Marion adresi yazarken, Francine eltisinin evine gidişini hatırladı. “Bu hafta yollarım.”

“Seninle konuşmak güzeldi, Francine. Beni tekrar ara, olur mu?”

“Arayacağım.”

Laura otele gittiğinde Owen’ı orada bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Saçları yağmurdan sıırıslıkm olmuştu ve kuzey limanından beri rüzgâr tokatlamaya devam ediyordu. Otelin sundurmasının korumasında üstünden sular damlayarak bekledi, tekrar fırtınanın ortasına dalmaya niyeti yoktu.

Owen'ın sakladığı anahtarı kullanmaya cesaret edemediğinden, bu durumda otelin gelecekteki işletmesi olacak birinin yapacağı en doğal şeyi yaptı ve biraz tadilattan sonra lobinin nasıl görüneceğini düşünerek pencereden içeri bakmaya başladı.

“Camdan beni mi gözetliyorsun, prenses?”

Owen'ın tok sesi Laura'yı ürküttü.

Dönüp baktığında adamın tam arkasında dikildiğini gördü. O kadar yakınındaydı ki, karnındaki sinirlerin kasılmaya başladığını hissetti.

Her zamanki gibi, Owen'ın gri gözleri neşeyle parlıyordu.

“Gözetlemiyordum,” dedi Laura. Yakalandığı için utanmıştı. “Sadece düşünüyordum.”

“Hangi konuda?”

“Lobiye canlandırmak için neler yapabileceğimi.”

Owen'ın yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklardan, sık sık güldüğü belliydi. “Bu, düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?”

“Evet, aynen,” dedi Laura. Verdiği karar, girişeceği mücadeleye ve artık kendisiyle Justin için Providence'da özenle döşediği apartman dairesinde yaşamak zorunda olmadığı gerçeğiyle coşku doluydu.

“Büyükbabam ve büyükbabam çok heyecanlanacaklar.”

“Onlara benim de heyecanlı olduğumu ve onlarla konuşmak için sabırsızlandığımı söyleyebilirsin. Ayrıca bu fırsatı verdikleri için teşekkürlerimi de ilet.”

Cebinden ceptelefonunu çıkarırken özenle gizlediği anahtarıyla otel kapısını açıyordu. “Onlara kendin söyleye-

bilirsin.” Telefonu kulağında tutarken gözü Laura’nın üstündeydi. “Tüh. Açmıyorlar. Hey, selam. Ben Owen. Size harika haberlerim var. Fırsat bulunca beni arayın.” Telefonu tekrar cebine koyup paltosunu çıkardı. “Neden hep fırtınada yürüyorsun?”

Laura parmağını antika bir masanın üstünde biriken tozda gezdirdi. “Çünkü arabam yok ve dışarda olmaktan hoşlanıyorum.”

“Tropikal bir fırtınada bile mi?”

“Fırtına güzelse severim. Gök gürültüsü, şimşekler, yağmur, kar.”

Owen maun bir tırabzana yaslanıp ona baktı, ifadesi açık ve meraklıydı. “Fırtınanın sevecek nesi var?”

“Heyecan, dramatik özellikler, kargaşa. Hava yüzünden gerçekleşemeyen planlar. Son günlerde planlarımızı uygulamamızı engelleyebilecek ne oluyor ki?”

“Senin planların engellenmiş ve üstelik havaya bağlı değil.”

Derinlemesine bakış gerektiren bu yorum Laura’nın hoşuna gitti, dönüp Owen’ın yüzüne baktı. “Öf.”

“Üzgünüm. Yaşadıkların konusunda küstahlık etmek istemedim.”

“Yo, haklısın. Benim durumumda, fırtınayı kasırgayla eşdeğer tutarım. Aslında F5 desem daha doğru. Mecazi anlamda, geride bıraktığı hasar televizyonda gördüklerinden farklı değil. Konuşurken bir yandan geziniyor, mobilyalarla sararmış duvar kâğıtlarını inceliyor ve solgun, küf kokulu lobiye nasıl yeni bir soluk getirerek hayata döndürebileceğini düşünüyordu.

“Günlerdir elektriksiz yaşamayı da heyecan verici buluyor musun?”

“Bazı konularda. Bu sabah tüplü ızgaranın üstünde kahve pişirdim ve harika olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bunu amcam da onayladı.”

Owen saç örgüsü desenli kazağının üstünden kollarını göğsünde kavuşturdu. Kazağın rengi gri gözlerini yeşil gibi gösteriyordu. “Biliyorsun, ızgarada kahve pişirebilen biri her şeyle başa çıkabilir demektir.”

“Hayatta kalmaya kararlıyım.” Eline bulaşan tozları silerken öfkeyi geride bıraktığını ve Gansett Adası’nda kaldığı süre içinde kabullenme sürecine girdiğini fark etti. “Fırtınada sen ne yapıyordun?”

“İşe bak ki, kahve içecek bir yer arıyordum.”

“Buldun mu?”

“Hayır.”

“Tüplü ocağın yok mu?”

“Aslına bakarsan var. Kahvem de var. Fakat senin kadar zeki olmadığım için ikisini bir araya getiremedim.”

Bu komik iltifat Laura’yı olması gerektiğinden fazla keyiflendirdi. “O halde bana izin ver.” F5 hayatını tuzla buz ettiğinden bu yana ilk kez kendini hafiflemiş hissediyordu, Owen’ın yolu göstermesi için eliyle işaret etti.

On Beşinci Bölüm

Günün büyük bir bölümünü yatakta geçirdikten sonra, Stephanie ve Grant duş almak için ılık suyu paylaştılar ve Grant'in yeğenini görüp marinayı denetlemek için fırtınanın içine daldılar. Jeneratörün deposunu doldurup teknelere bakmak üzere rıhtıma doğru ilerlediler.

“Burada yapmam gereken işler var,” dedi Stephanie, restoran ve ofisin içinde bulunduğu karanlık binaya döndüklerinde. El fenerini yaktı. “Bu akşam burada kalsam sakıncası var mı? Jeneratöre birkaç lamba bağlayabilirim.”

“Evet, sakıncası var.”

“Ciddiyim, Grant...”

“Ciddiyim, Stephanie. Burada yalnız kalmanı istemiyorum.”

Stephanie'nin tek düşüncesi akıp giden zaman ve ay sonu gelmeden avukata ödemek zorunda olduğu bin dolardı. Grant'le daha çok zaman geçirdikçe, yakında adadan ayrılacağı ve muhtemelen onu bir daha görmeyeceğini hatırla-

manın zorluğu da cabasıydı.

İnatlaşmaya hazırlanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Başımın çaresine bakarım.”

“Ya ben bakamazsam? Sana fırtınadan korktuğumu söylemiş miydim?”

Stephanie bu gülünç yoruma gülümsedi. “Hayır. Söylediğini sanmıyorum.”

“Üstelik köpekleri dışarı sadece sen çıkarabiliyorsun.” Boynunu büktü, dudağını sarkıttı, son derece sevimli görünüyordu. “Sana *ihtiyacım* var.”

“Gerçekten yapılması gereken işlerim var.”

“Her neyse yanında getir. Gereken her şeyi toparla. Seni beklerim.”

Direnmek mümkün değildi. “Pekâlâ!” Öfkeyle döndü, çantasını toplamak için mutfağın arkasındaki odaya gitti. Birkaç parça giyecek ve Charlie’nin dosyasıyla ilgili bazı evrakı sırt çantasına attı. Rüzgâr uğuldayarak mağaraya benzeyen ahşap binanın duvarlarını döverken, teklifi kabul ettiği için pısrık gibi hissetse de Stephanie, içten içe burada yalnız kalmayacağı için sevinliyordu.

Stephanie döner dönmez. Grant yerinden fırladı ve birlikte kamyonete gittiler. Janey’nin evine doğru giderken ikisi de sessizdi.

“Neler geçiyor aklından?” diye sordu Grant, yola saçılmış dalları kollarken.

“Bebek Hailey. Çok güzel, değil mi?”

“Elbette güzel. Benim yeğenim.”

Stephanie kıs kıs güldü. “Egon sınır tanımıyor.”

“Gerçekten mutlu görünüyorlar,” dedi Grant özlemle.

“Öyle.” Stephanie, kocası kendisine ve iki muhteşem çocuğuna tapan Maddie’nin yerinde olmak nasıl bir şey diye merak etti. Stephanie’ye tapan biri olmuş muydu? Neredeyse hiç. Charlie onu sevmiş ve korumak için elinden geleni yapmıştı, ama bu günlerde ilişkileri geçmişteki adaletsizliği telafi etmek üstüneydi.

Annesiyle birlikte bir kasabadan diğerine, bir apartmandan ötekine dolaştıkları için, Stephanie’nin fazla arkadaş edinme şansı da olmamıştı. İşin gerçeği, onun yüzünden hapse giren üvey babasından başka kendisini gerçekten seven hiç kimse aklına gelmiyordu. Bu düşünce moralini bozmaya yetmişti.

Grant’in bacağına dokunan eli içini ısıttı. “İyi misin?”

Stephanie zihnini meşgul eden sevimsiz düşünceler bölününce Grant’in Janey’nin evine geldiğini ve aracın motorunu kapattığını fark etti. “Elbette. Hadi içeri girelim.”

Şiddetli yağmur altında koşarken sundurmanın altında çarpışarak kahkahalara boğuldular.

“Çok başarılı bir iniş yaptın,” dedi Grant içeri girdiklerinde.

“Bu kocaman kapüşon yüzünden hiçbir şey göremiyorum ki.” Stephanie üstüne çok büyük gelen montu çıkardı. alıp asması için Grant’e uzattı. “Bu arada, fırtına daha ne kadar sürecek?”

“Mac en az bir gün daha olduğunu söyledi. Adanın üstünde hız kaybetmiş.”

Bir gün daha, diye düşündü Stephanie dalgınca. *Peki ya sonra?*

Hayvanlarla ilgilendikten sonra Grant’in şömineyi yak-

tığı salonda buluştular. “Acıktın mı? Sana sosisli sandviç hazırlayabilirim.”

“Kulağa ne kadar hoş gelse de, daha önce şömine ateşinde pişirdiğin çorba sayesinde hâlâ tokum. Biraz şarap ise fena olmazdı. Hiç var mı?”

“Bir bakayım.” Grant el fenerini alıp mutfığa gitti, çok geçmeden elinde bir şişeyle döndü. “Merlot. Bunu da hesaba yazayım.” Kesinti süresince tükettikleri bütün konserve ve dondurulmuş gıdaların listesini tutuyorlardı.

“Elektrik gelene kadar yiyeceğimiz biterse ne olacak?”

“Muhtemelen oltalarımızı çıkarmak zorunda kalacağız.”

Yiyeceksiz kalma düşüncesi korkuyla Stephanie’nin sırtını ürpertti. “Sence o aşamaya gelir mi?”

“Hayır, şapşal,” dedi Grant gülerek. “O aşamaya geleceğini sanmıyorum. Buradakileri, marinadakileri ve Mac’in evindekileri ve bunların hepsinin buzdolabında saklandığını düşünürsen sorun yok demektir.”

“Oh.” Şarabından bir yudum alıp içini ısıtmasını bekledi. “Güzel.”

Grant ona bakarken durgunlaştı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Stephanie sakınarak ona baktı. “Sanırım.”

“Hayatında hiç aç kaldığın oldu mu?”

Bu soru onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Başka ne-reye bakacağını bilemediğinden, gözlerini şarap kadehine dikti.

“Steph?” Grant’in sesi yumuşak, nazik ve sevgi doluydu.

Yıllardır kilit altında tuttuğu anıların su yüzüne çıkma-

sıyla Stephanie ürpererek iç çekti.

“Tamam,” dedi Grant, eliyle bacağına okşayarak. “Anlatmak zorunda değilsin.”

“Elinden geleni yapıyordu, ama bağımlıydı.” Sözleri sanki isteği dışında dudaklarından dökülüvermişti. Bakışlarını kadehinden ayırmamıştı, Grant’le göz göze gelecek olursa dağılmaktan korkuyordu. “Tek düşüncesi bir sonraki dozdu. İhtiyacı olanı almak için yapmayacağı, satmayacağı hiçbir şey yoktu. Bu onun hatası değildi, hastaydı.”

Grant kolunu onun omzuna attı.

Stephanie başını Grant’in omzuna yasladı, bakışları şöminede oynayan alevlerin ışığına kilitlenmişti.

“Seni unuttuğu olur muydu?”

“Bazen.”

“Ne kadar süre?”

Stephanie omuz silkti. “Birkaç gün. Bir keresinde bir hafta.” Grant’in soluğunun boğazında tıkanıldığını duyuyor ve hissedebiliyordu.

“Kaç yaşındaydın?”

“Altı, belki yedi. İlk seferinde.”

Grant onu saran kollarını biraz daha sıktı, başına hafif bir öpücük kondurdu. Şiddetle titriyordu, Stephanie bunun öfkeden kaynaklandığını tahmin etti.

Hiçbir şey söylemediği için minnettardı. Zaten ne söylebilirdi ki? Yaşanmıştı ve Stephanie atlatmayı başarmıştı. Ateşi seyredip leziz şarabını yudumlarken, onunla beraber eve geldiği için mutluydu. Bir geceyi daha başkalarının hak olarak gördüğü şeylere özlem duyarak yapayalnız geçirmeyecekti.

Ona bir gece daha verecek ve sonra tekrar hayatın gerçeklerine geri dönecekti.

Grant şarap şişesine bakıyor, içkiyi bırakmak için zamanlamasının bu kadar kötü olmasına üzülmüyordu. Annesinin Stephanie'ye kötü davranmakla kalmayıp onu ihmal ettiğini duymak kaldırılabileceğinden fazlaydı. Sonra yardımına yetişen üvey babasına olanlar ise...

Onu biraz daha kendine çekerken gerçek bir felaketzede olduğunu düşünüyordu. Son iki yıldır Abby'yle olan ilişkisi kötüye gitmeye ve kariyeri düşüşe geçmeye başladığından beri, Grant de kendi payına düşeni almıştı, ama Stephanie'nin yaşadıklarıyla karşılaştınca hiçbir zaman gerçek bir sorun yaşamadığı ortaya çıkıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Stephanie'nin neredeyse fısıldayarak konuşması, sessizliğinin onu endişelendirdiğini gösteriyordu.

"Sana ne kadar hayran olduğumu düşünüyordum."

"Niçin?"

"Yaşadığın onca şeyden sonra hâlâ ayakta kalabilmen mucize."

"Başka şansım var mı? Sonumun annem gibi olmasına asla izin veremezdim, ayrıca Charlie'nin avukat parasını karşılayabilmek için çalışmak zorundaydım."

"Bu konuda sana yardım edebilirim, biliyorsun."

Stephanie ayağa kalkarak onun kollarından kurtuldu. "Teklifin büyük incelik, ama ben çaresine baktım."

"Başka türlü ifade edeyim: Sana yardım etmek *istiyorum*."

Grant daha sözünü bitirmeden Stephanie başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Bu benim sorunum. Senden bir şeyler beklediğim için anlatmadım.”

“Bunu biliyorum.” Grant ona dönüp eline uzandı. “Fakat benim de tanıdıklarım var Steph. Sana yardım edebilecek insanlar.”

Stephanie’nin yüzünden geçen ifade özlem doluydu, ama hemen kendini frenledi. “Yardım etmek istediğin için minnettarım...”

“Son on dört yıldır avukatlara ne kadar harcadın?”

Bu soru Stephanie’yi şaşırtmıştı.

“Ne kadar tatlım?” diye tekrar sordu Grant, sesini yumuşatarak.

“Yarım milyona yakın,” dedi süklüm püklüm. “Yaşamak için ayırdığım küçük bir miktar dışında, neredeyse kazandığım her kuruş.”

“Restoranlarda çalışarak yarım milyonu nasıl kazandın?”

“Yaptığım tek şey bu değil.”

Grant devamını duymak istediğinden emin değildi. “Başka ne yaptın?”

Stephanie küstahça ona baktı. “Yapabileceğim ne varsa. Öncelikle, striptizcilerin *çok* para kazandığını keşfettim.”

Onun tek başına katlanmak zorunda kaldığı bunca şey Grant’in içini sızlattı. “Davanın temyize gitmesi, başlangıçtakine göre daha yakın bir ihtimal mi?”

“Yeni bir avukatımız var ve çok umutlu.”

“Lütfen yardım etmeme izin ver. Lütfen tanıdığım her avukatı arayayım, bırak öykünü yazayım ve insanlar Char-

lie'nin ait olduğu yerin hapishane olmadığını bilsin."

O konuşurken Stephanie başım iki yana sallıyordu.

"Bırak amcamla konuşayım, yüksek mahkemede savcıdır."

Bu Stephanie'yi afallattı. "Amcan savcı mı?"

"Evet, babamın ağabeyi..."

"Frank McCarthy. Aman Tanrım."

Grant, Stephanie'nin elindeki şarap kadehini alıp masanın üstüne koydu. "Bırak yardım edelim, Stephanie. Neredeyse hayatın boyunca bu savaşı tek başına vermişsin, artık böyle devam etmek zorunda değilsin. Arkadaşlarım, bağlan-tılarım ve param var. Ailem de öyle." Alnını alnına yasladı. "İzin ver yardım edelim."

"Neden?" diye fısıldadı Stephanie.

"Yardım edebileceğimi bildiğim halde senin hâlâ yapayalnız mücadele ettiğini düşünmeye katlanamıyorum. Yaşadıklarını bilseler, ailemin de benim gibi düşüneceğinden eminim."

Stephanie onun gözlerine bakmak için geri çekildi. "Demek istediğim, neden umurunda?"

"Bilmiyorum. Öyle işte." Çenesini kaldırıp onu öptü. "Öykünü anlatmama izin verirsen, yapabileceklerimi yapmama izin verirsen, belki işe yarar."

"Diyelim ki..."

Grant, Stephanie'nin bir elini bıraktı, yanağını kavrayıp yüzüne bakmaya zorladı. "Diyelim ki ne?"

"Diyelim ki bana yardım etmeni kabul ettim ve şu aramızda yaşananlar, adı her neyse, yürümedi..."

"Teklifimin bununla hiçbir ilgisi yok. Söz veriyorum."

Stephanie şüphesle onu süzdü. “Peki, bundan senin çıkarın ne?”

Grant onun bu güne kadar Charlie dışında hiç kimseden yardım görmediğini kendine hatırlattı, o yüzden kendisine karşılıksız teklif edilen yardıma şüphesle yaklaşması doğaldı. “Ben kendimi düşünmüyorum. Ben, seni ve Charlie’yi düşünüyorum.”

“Charlie’yle yaşadıklarımı anlatana kadar yazarlık konusunda tıkanıldığını söylemiştin. Bununla bir ilgisi olabilir mi?”

Grant derin bir soluk aldı. “Sana yalan söyleyecek değilim. Yazarlık isteğim geri geldiği için rahatladım ve mutlu oldum. Çok uzun çorak bir dönem geçirdim. Fakat sen istemediğin sürece, sen ve senin hakkında hiçbir şey yazmayacağımı söylerken samimiydim. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

“Bizim hakkımızda yazacak olsan ne işe yarar?”

“İnsanların Charlie’ye olanları bilmesi gerek. Hollywood’da, tek bir telefonla medyayı ayağa kaldırabilecek güçte dostlarım var. Bu öyküyle ilgili tahmin bile edemeyeceğin kadar haber yapabilirim. Amcamla bir randevu ayarlayabilirim. Bir başka deyişle, ‘kurbanı’ suç işlemeyeceğine dair ifade vermeye hazır olduğu halde, hapislerde çürüyen masum bir adamın yaşadığı adaletsizlik hakkında ortalığı ayağa kaldırabilirim.”

“Bunu neden yapacaksın? Beni tanıımıyorsun bile.”

“Çünkü sana ve Charlie’ye olanlar adil değil. Çünkü sana değer veriyorum.” Gülümseyerek ekledi. “Ayrıca, bütün zamanını üvey babam hapisten çıkarmaya adanmış hayatın

nasıl olurdu çok merak ediyorum.”

Stephanie güldü. “Ne yapardım en ufak fikrim yok. Charlie için mücadele etmediğim tek bir an hatırlamıyorum.”

Stephanie uzun süre Grant’ın yüzünü inceledi ve, “Pe-kâlâ,” dedi, duyulması zor bir fısıltıyla. “Bu mücadelenin sürdüğü onca yıl boyunca, yardım teklif eden ilk kişi sensin.”

Grant elini çekerek onu kendine yaklaştırdı.

Stephanie, Grant’ın kucağına yerleşerek kollarını boy-nuna doladı. “Önemsediğin için teşekkürler.”

“Umarım işe yarar.”

Stephanie’nin başı Grant’ın omzuna düştü. “Nereden başlıyoruz?”

“Bana bütün öyküyü anlatmanı istiyorum. Her ayrıntısıyla. Oradan başlıyoruz.”

Stephanie derin bir iç çekti. “Her şeyi baştan hatırlamak bile çok yorucu.”

Grant ona sarılıp alnını öptü, kadının kucağında oturdu-ğunu ve ilk kez vücudunun ortaokul öğrencisi bir ergen gibi tepki vermediğini fark etti. Duygu yüklü konuşmalarının ardından, bazı şeyler değişmişti. Stephanie’yi korkunç yükün-den kurtarmak kendisi için çok önemliydi. *Stephanie* önemliydi.

“En baştan başla,” dedi. “Dünya kadar zamanımız var.”

On Altıncı Bölüm

“Charlie yan tarafa taşındığında Güney Providence’da köhne bir apartman dairesinde yaşıyorduk.”

Grant’in kolları hâlâ onu sarmıştı ve anlamlı yüzünden geçen ifadeleri ilgiyle izliyordu. “Kaç yaşındaydın?”

“On bir. Annem birkaç aydır temizdi ve paramız olmadığı, evimiz mağaraya benzediği halde her şey kısa süreliğine güzeldi. En azından evdeydi ve beni dövmüyordu, o yüzden evin neye benzediğinin bir önemi yoktu. İçmediği ya da uyuşturucu kullanmadığı zamanlarda son derece iyi, tamamen farklı bir insan olabiliyordu.”

Grant, Stephanie’nin ses tonundan, onun kendisinden bütünüyle uzaklaşarak anılara kilitlendiğini fark etmişti.

“Charlie’nin eski eşi elinde ne varsa ne yoksa almıştı, o yüzden her şeye sıfırdan başlıyordu ve kendini, bizim de yaşadığımız berbat apartmanda bulmuştu.”

“Ne iş yapıyordu?”

“Lisede fen dersi öğretmeni idi. Gezegenler, ağaçlar ve toprakla ilgili inanılmaz öyküler anlatırdı.” Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. “Yetişkin bir adamın çamurla, böceklerle ya da solucanlarla oynamasını ne kadar tuhaf bulduğumu hatırlıyorum. Yanında olmak eğlenceliydi. Onun gibi birini hiç tanımamıştım. Benimle aptal bir çocuk gibi değil, yetişkin bir insanmışım gibi konuşurdu.

Hâlâ çok küçük olduğum halde, annemle aralarında bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Annem güzel bir kadındı, temiz olduğu zamanlar kendine bakar, makyaj yapardı. Adamın anneme abayı yaktığından emindim.”

“Onu bu kadar sevdiğine göre mutlu olmuştur.”

“Bu durum beni çok germişti. Onu annem konusunda uyarmak ve uzak durmasını söylemek istiyordum, ama yapamadım. Yeni arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Son on dört yıldır, bu kadar bencil olduğum için duyduğum pişmanlığı tahmin edebiliyor musun? Konuşmuş olsam, bunların hiçbirini yaşanmayabilirdi.”

“Hadi ama Stephanie, bunu bilemezsin. Onu istediğin kadar uyar, eğer annene âşık olmuşsa kendi görmek istediklerini görecek.”

“En azından başına gelecekler hakkında bir fikri olurdu. Anladığında çoktan evlenmişlerdi ve Charlie bize küçük, sevimli bir ev almıştı. İki sene hayal gibi bu yerde yaşadık, ama midemde sürekli bir yumru vardı... Bekliyordum. Sadece bekliyordum.”

Küçük bir kızken başından geçen olayları tekrar yaşayan

şu andaki genç kadın için Grant'ın yüreği burkuldu.

“Eve ilk kez uyuşturucunun etkisinde geldiğinde aradan on sekiz ay geçmişti. İlk kez mi kullanıyordu bilmiyorum, ama bir haltlar karıştırdığı ilk kez belli oluyordu. Charlie için çok üzüldüm. Annemin ne kadar edepsiz olduğunu görünce şok geçirmişti. Sanki birisi şalteri kaldırmış ve gerçek annem geri gelmişti. Elbette bunun daha önce olup olmadığı konusunda bana soracak milyonlarca sorusu vardı...” Sesi titreyerek soldu, gözleri yaşlarla doldu.

Grant ona susmasını söylemek istedi. Yeterince duyduğunu söylemek istedi, ama ihtiyacı olan yardımı verebilmesi için her şeyi ayrıntısıyla bilmesi gerekiyordu.

Gözyaşlarını savuşturmak istercesine Stephanie gözlemini kapadı ve derin bir soluk aldı. “Charlie bu daha önce oldu mu diye sorduğunda yalan söyledim ve onun kadar şaşırmış gibi davrandım.”

“Çünkü onun gitmesinden korkuyordun,” dedi Grant.

Stephanie başıyla onayladı. “Bir kez daha kendim için en iyi olanı yaptım.”

“Daha çocuktun ve adam hayatında ilk kez kendini güvende hissetmeni sağlıyordu. Bunu korumaya çalıştığın için kimse seni suçlayamaz.”

“Ben kendimi suçlayabilirim. Bizimle tanıştığı günden itibaren cehennemde yaşamaya başladı ve ben buna engel olabiliyordum.”

“Kendini suçlaman hoşuma gitmiyor.”

Stephanie omuz silkti. “Elimde değil.”

“Tekrar uyuşturucu aldı mı?”

“Elbette,” dedi içini çekerek. “Her zamanki gibi zor günler başladı. Charlie çok geçmeden annemin ayyaş ve keş, benim de yalancı olduğumu anladı.”

“Neden yalan söylediğini mutlaka anlamıştır.”

“Bu konuda hiç konuşmadık. Öyle olmasını diliyorum, ama bilmiyorum.”

“Sonunda seni nasıl onun elinden aldı?”

“Eve geldiğinde annemi beni döverken buldu.” Sıradan bir şeymiş gibi çıkan ses tonu Grant’ın tüylerini ürpertti. “Çılgınlıklar atarak beni yumrukluyordu. Annemi üstümden çekip beni yerden kaldırdı. O sırada ben bayılmışım. Kendime geldiğimde bir motel odasındaydım. Yaralarımı temizleyip beni yatırmıştı.” Duraksadı, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. “Ona neler olduğunu sormak istedim, ama ağzım kesikti ve şişmişti. Konuşmak canımı yakıyordu.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Grant. Stphanie’yi bu kadar inciten kadına şiddet uygulamak istiyordu.

“Charlie pencerenin önünde oturmuş karanlığı seyrediyordu. Sonra otoparkta turuncu bir ışık belirdi. Onu hâlâ turuncu bir parlaklığın içinde görebiliyordum. Muhtemelen neler olacağını biliyordu. Tekrar kendime geldiğimde polisler onu tutukluyordu.” Sesi hıçkırıqlarla kesildi. “Sürtük, benim kaçırıldığımı ve beraber yaşadıkları sürece Charlie’nin bana cinsel tacizde bulunduğunu ihbar etmiş.”

Grant öfkesiyle onu ürkütmemek için sessiz kalmayı tercih etti. Hayatında bu kadar rezil bir şey hiç duymamıştı.

“Giysilerim yırtık ve kanlı olduğu için beni yatağa iç çamaşırlarıyla yatırmıştı. Her yerim mosmordu, şişmişti ve neredeyse yarı çıplaktım. Şimdi yetişkin gözüyle dönüp baktığımda, ne kadar berbat göründüğünü anlayabiliyorum. Bana parmağıyla bile dokunmadığını onlara anlatmaya çalıştım, ama inandıramadım. Beni hastaneye götürüp tecavüz muayenesi yaptılar.” İçi ürperen Stephanie’nin ince bedeni gözle görülür biçimde titremeye başladı. “Başıma gelen en korkunç şeydi.”

Grant ona biraz daha sıkı sarılıp alnına bir öpücük konurdu. “Çok üzgünüm, tatlım. Keşke kulağa saçma veya anlamsız gelmeyecek bir şeyler söyleyebilsem.”

Stephanie koluyla yüzündeki yaşları sildi. “Bunlar kâbusun sadece başlangıcıydı. Bir önceki gün, arkadaşım bana bisiklete binmeyi öğretiyordu.”

Grant, altı ya da yedi yaşlarındayken Koca Mac’in her birine nasıl bisiklete binmeyi öğrettiğini, marinanın otoparkında nasıl peşlerinden koştuğunu, onları yüreklendirmek için nasıl gülüp çığlıklar attığını hatırladı. Ne kadar şanslı olduklarının farkında bile değildiler.

“Bisikletten düşmüştüm ve uyluklarımda çürükler vardı... ve...”

“Çürükler davayı pekiştirmiş oldu,” dedi Grant, onun yerine.

Stephanie başıyla onayladı. “Kimse dinlemedi. Avazım çıktığı kadar haykırsam da, sesimi kimse duymuyor gibiydi. Her polis memuruna, her avukata, sosyal hizmet görevlisine

ve doktora onun bana dokunmadığını söyledim. Yalan makinesine bağlamaları için yalvardım, Kutsal Kitap üstüne yeminler ettim. İşe yaramadı. Her biri, tecavüze uğradığının farkında olmayan geri zekâlı bir çocukmuşum gibi başımı okşamakla yetindi. Hiç kimse dinlemedi.”

“Ben dinliyorum. Ben sana inanıyorum. İnanıyorum, Stephanie.”

Stephanie, başını onun omzuna yaslayıp güven dolu iri gözleriyle bakarak Grant’ın içini parçaladı. “Bu önemli. Teşekkür ederim.”

“Ya annen? Onu tekrar gördün mü?”

Annesinden söz edilince yüzü karardı. “Hastanede ortaya çıktı ve bebeği yaralı olsa da sağ salim bulunduğu için, gözyaşları içinde minnetini gösteren Oscar ödülüne layık bir performans sergiledi. Charlie’ye akla gelebilecek her türlü hakareti yağdırdı ve böyle bir çocuk avcısı sokaklarda gezmemeli diye devam etti. Kuşkusuz, bir kereliğine bile olsa, tamamen ayıktı. Çok daha sonra öğrendim ki, eğer rehabilitasyona gitmezse Charlie onu boşamakla ve velayetimi almak için dava açmakla tehdit etmiş. Annem intikam peşindeymiş ve bunu başardı. Gerçekten başardı.”

Grant parmaklarını Stephanie’nin parmaklarına kenetledi, onu rahatlatabilmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

“Ardından her şey çok hızlı gelişti. Charlie çocuk kaçırma, cinsel taciz ve benzer başka ağır suçlardan ceza aldı, ne onun ne de benim söyleyip yaptığımız hiçbir şey sonucu

değiştirmedim. Aylarca boğulduğumu sandım, çünkü annemle beraber yaşamak zorundaydım. Üstelik Charlie'nin bizim için aldığı evde ve ona ait şeylerle. Gezegen maketleri, akvaryum, bana yılbaşı hediyesi olarak aldığı karınca çiftliği." Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve ağlamaya başladı.

Grant'ın ona sarılıp içini boşaltmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Uzun bir süre sonra, Stephanie nihayet sakinleştiğinde, Grant onun uyuyakaldığından şüphelendi. Aslında bir anlamda öyle olmasını da umuyordu, eğer bu öyküyü dinlemek bile bu kadar acı veriyorsa, onun hatırasında canlananları düşünmek bile istemiyordu.

"Üzgünüm," dedi Stephanie, elini Grant'ın gömleğinde gözyaşlarının bıraktığı ize koyarak. "Karınca çiftliği beni hep bu hale getiriyor."

Böylesi bir karanlığın içinde hâlâ espri yapmaya çalışması Grant'ı etkiledi, eliyle onun sırtını sıvazladı. "Lütfen özür dileme."

"Eminim şimdi kafandan geçenler..."

"Stephanie, lütfen. Yaşadıkların ve bunca yıldır verdiğin mücadele gücü karşısında şaşkınlık içindeyim."

"Onun için mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Sana yardım edeceğim. Bir çaresini bulacağız, söz veriyorum."

"Yardım etmek istemene minnettarım, ama fazla umutlanma. Geçen sürede en azından bunu öğrendim."

Grant yapabileceği *bir şey* olmadığına inanmak istemi-

yordu. Stephanie’de olmayan şeylere sahipti: paraya ve bağlantılara. Gerekliyorsa, onu bu kâbustan kurtarmak için her kuruşunu ve her tanıdığını sonuna kadar kullanırdı.

“Annen şimdi nerede?”

“Söz konusu kaçırma olayından altı hafta sonra aşırı doz aldı, gerçekte neler olduğunu bile anlatamadan. Beni koruyucu aileye verdiler, üvey babam aleyhinde ifade vermeye zorladılar, Charlie’yi hapse tıktılar ve sistemin çarkları arasında kendi başıma terk ettiler. Duruşmasında ifade verdikten sonra onu ilk kez on sekiz yaşına bastığımda görebildim. Aradan dört yıl geçmişti, hapiste ziyaret ettiğimde gördüğüm değişiklikle şok oldum. Dönüştüğü sert, huysuz adamı tanımakta güçlük çektim. Benden gitmemi, hayatımı yaşamamı ve onu unutmamı istedi. Bunların hiçbirinin olmayacağını ve beni görmeye alışmasını söyledim, çünkü ertesi hafta tekrar gitmeye kararlıydim.”

Stephanie konuştukça umutsuzluk giderek yerini kararlılığa bırakıyordu. “Ve dediğimi yaptım. Üç ay boyunca bana başka bir şey söylemedi, gidip onu rahat bırakmamı söylemeyi sürdürdü. Onunla her hafta tam bir saat konuşuyor, onu son görüşümden itibaren neler olduğunu anlatıyordum. Ona davadan ve para kazanır kazanmaz tutacağım avukattan söz ediyordum. Karşılığında bana tek söz etmemesini umursamaz gibi yapıyordum. Ziyaretlerime izin vermesinin iyiye işaret olduğunu düşünüyordum.”

“Muhtemelen bu ziyaretler için yaşıyordu.”

“Belki,” dedi Stephanie omuz silkerek. “Kendi ailesi

pek yoktu ve hüküm giydikten sonra arkadaşları ondan uzaklaşmıştı. Sahip olduğu tek şey bendim. Hâlâ öyleyim. Her neyse, tam bir yıl sürdü, ama sonunda bir avukat tutabildim. Pek çok avukattan ilkinin. Bazıları paramı alıp bir daha aramadılar bile. Diğerleri ise davayı inceleyeceklerini söyleyip sonra yapacakları bir şey olmadığını anlattılar. Bitmeyen bir mücadele. Bu yeni adam farklı görünüyor. Bekleyip göreceğiz.”

Stephanie’nin içinde bulunduğu duruma dikkat çekebilmek için Grant’in aklından sayısız fikir, senaryo ve plan geçiyordu. “*Süleyman’ın Şarkısını* seyrettiğini söylemiştin.” dedi, Akademi Ödülü’nü aldığı senaryonun filmini kastederek.

“Üç kez. Bayıldım.”

Övgü dolu sözlerle keyiflenen Grant devam etti. “Ölüm hücreesindeki bir tutuklunun öyküsü sana yakın gelmiş olmalı.”

“Hem de çok, ama sonunda... DNA Süleyman’ı temize çıkardığında, umutla doldum. Anlatabiliyor muyum?”

Grant başıyla onayladı. “İdam cezası verilen davalarla ilgili sayısız araştırma yaptım, ünlü avukatlarla görüşüm ve neredeyse bir avukat kadar bilgi sahibi oldum. Daniel Torington’dan söz edildiğini duydun mu?”

“Elbette duydum. Ülkenin bir numaralı savunma avukatı. Onu tanımayan var mı?”

“O benim arkadaşım.”

Stephanie yerinden doğrularak iç çekti. “Benimle *dalgamı* geçiyorsun?”

“Hayır,” dedi Grant kıkırdarak. “Dalga geçmiyorum. Yarın onu arasam ve bu konudaki fikrini sorsam nasıl olur?”

“Tanrım, Grant. Kalbim deli gibi çarpıyor.” İkisinin kenetlenmiş elini göğsüne bastırdı. “Duyuyor musun?”

Grant elini onun yüreği üstünde açtı, kucığına oturduğu andan beri libidosu ilk kez harekete geçerek işaret verdi. “Evet.”

“Umutlanmaktan korkuyorum.”

“Korkma,” dedi elini yüzüne doğru götürerek. Başını eğdi, onu öptü. “Her ne olursa olsun, bu konuda artık yalnız değilsin.”

“Konu sadece Charlie ve dava değil. Sen de varsın.” Uzanıp parmaklarıyla Grant’ın saçlarını taradı. “Daha önce hiç istemediğim şeyler istememe sebep oluyorsun.”

“Bundan da korkma.”

Stephanie’nin kaşları ciddiyetle çatıldı. “Abby ne olacak?”

“Kim?” diye sordu Grant, onu tekrar öperek.

“Grant...”

“Senden başka kimseyi düşünmüyorum, Stephanie. Sadece seni.”

On Yedinci Bölüm

Dudakları hâlâ Stephanie'nin dudaklarının üstündeyken Grant ayağa kalkıp onu yatağa taşıdı. "Yorgun olmalısın."

Stephanie kollarını onun boynuna dolayarak kendisiyle birlikte yatağa çekti. "Tam olarak değil," dedi cilveli bir tonda. Zifiri karanlıkta Grant'in ne yapacağını beklerken kalbi hızla çarpıyordu.

"Bunu aklında tut." Grant bir öpücükten sonra yatağın başucundaki mumları yakmak üzere onun yanından kalktı. Gömleğini çıkarırken gözlerini Stephanie'den ayırmıyordu. Kot pantolonunu hâlâ üstündeyken yanına uzandı. başını elinin üstüne koydu, diğer eliyle Stephanie'ye dokundu. Stephanie ona doğru dönüp tanıdık kokusunu içine çekerek yüzünü yumuşak göğüs kıllarına sürttü. Grant, öyküsünü dinleyerek ve tam dozunda öfkelenerek onun için çok fazla şey yapmıştı. "Bunları daha önce hiç kimseye anlatmadım."

"Bana anlatarak beni onurlandırdın."

Stephanie gözlerini onun köprücük kemiğine dikerken,

Grant elini kazağının altına soktu.

“Tenin yumuşacık. İpek gibi.”

“Annemden aldığım tek güzel şey.”

Stephanie’nin sırtında gezinirken kazağını yukarı kaldırdı.

Stephanie onun ne beklediğini anlayarak kazağını çekip çıkardı.

“Sutyene itibar etmeyişin hoşuma gidiyor,” dedi başını göğüs ucuna gömerken.

Stephanie’nin vücudu ona doğru bükülürken bir tutam saçını kavradı. “İhtiyaç duyacak fazla bir şey yok.”

“Beni mutlu etmek için fazlasıyla var.”

Grant onun minik göğüslerinin tadını çıkarırken Stephanie bu iltifata gülümsedi. “Hoşuma gidiyor,” dedi altında kıvrınarak.

Grant başını kaldırıp Stephanie’nin dudaklarına baktı. “Sana unutturmak istiyorum,” dedi öpücükler arasında. “Kısa bir süreliğine de olsa, izin verir misin?”

Grant’in yakışıklı yüzüne bakarken, Stephanie’nin göğüs kafesinin içindeki yürek sızladı. *Tanrım, ben ne halt ettim! Onu seviyorum.*

“Steph, iyi misin?”

İçini saran panik duygusunu bastırmaya çalışan Stephanie cevapladı: “Unuttur bana.”

Nazık öpücükler giderek ateşli ve yırtıcı bir hale dönüşmeye başladı. Grant’in dili onunkiyle adeta ısrarlı bir düelloya girişmişti.

Ona âşık olduğunu keşfetmesiyle her şey farklı bir boyut kazanmıştı. Sadece birkaç saat önce onunla son bir gece daha geçirmenin yeterli olduğuna kendini ikna etmişken şimdi, *bu aşk*, diye düşünüyordu. Ömür boyu onunla birlikte geçireceği geceler bile Stephanie için artık yetersizdi.

Grant öpüşmeyi bırakıp Stephanie'ye gözünü dikti, yüzünde şaşkınlık ve tutkuyla karışık bir ifade vardı. Onda da bazı değişiklikler olduğu çok açıktı ve bu konuda ne yapacağını bilmez halde olması, Stephanie'yi biraz da rahatlatıyordu.

Stephanie elleriyle Grant'in yüzünü kavrayıp şehvet dolu yeni bir öpücük için kendine doğru çekti. İlişkilerinin yaz sonundan ötesini göreceğine dair en ufak bir beklentisi yoktu, o yüzden yolları ayrılana kadar birlikte oldukları her dakikanın tadını çıkarmak istiyordu.

Grant'in kot pantolonunun düğmelerine uzandı, yeterince açılınca elini sokup *boxer* 'ını tuttu.

Eliyle ereksiyonunu kavradığı anda Grant hızla soluğunu içine çekti. Stephanie, onu okşarken Grant'in çıkardığı sesleri dinlemekten büyük keyif alıyordu.

Grant pantolonunu üstünden çıkardı, bir prezervatif takmaya başladı. "Dön," dedi.

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Söyleneni yaparken, Grant'in ısrarcı ses tonu Stephanie'nin karnındaki bütün sinir uçlarını harekete geçirmişti.

Grant ellerini onun omuzlarından kalçasına doğru kay-

dırdı, sonra tekrar yukarı çıkarken dizleriyle bacaklarını iki yana ayırdı. Elleriyle kalçasını minceklamaya ve onu arzudan çıldırtana kadar okşamaya başladı.

“Grant...”

“Söyle canım?”

Stephanie arkasını ona doğru kaldırdı. “Şimdi.”

“Sabırlı ol.”

“Olamam.”

Grant gülerek eğildi ve Stephanie’nin sol kalçasını acıtana kadar ısırdı.

Stephanie bir çığlık atarak şaşkınlık içinde orgazma ulaşırken vücudunu bir ateş ve enerji dalgası sardı. Zirveden aşağı inmeyi başardığında, çarşafı sımsıkı kavramış olduğunu ve Grant’in onu dizlerinin üstüne kaldırdığını fark etti. Aletinın küt ucuyla hassas girişini hafifçe dürtüyor, okşuyor ve azdırıyordu.

Stephanie yalvarırcasına arkasını ona doğru itse de Grant acele etmiyordu.

Sonunda arkadan içine doğru kaydığında, Stephanie tekrar boşalmanın eşiğine gelmişti. Grant poposunu öylesine çimdikiyordu ki Stephanie çürüyeceğinden emindi, ama umurunda değildi. Yüzü ona dönük olmadığı için seviniyordu. çünkü bütün savunmasının yıkıldığını görmüş olurdu.

Grant birden içinden çıktı, boğuk bir sesle, “Dön,” dedi.

Ona bu kadar teslim olmaktan sakınmaya çalışsa da, Stephanie söylediğini yaptı.

Grant ellerini onun altından geçirip kendine doğru çekti.

“Bana tutun,” dedi, ona tekrar girerken yavaşça öptü. “Arkandayım.”

Onun güzel sözleri kadar bakışları altında da ezilen Stephanie kollarını boynuna dolayıp sımsıkı tutundu.

“İşte bu,” dedi Grant. “Bana güvenebilirsin, Steph. Seni yüzüstü bırakmayacağım.”

Bu sözlerin kendisi için ne demek olduğunu acaba biliyor muydu? Avazının çıktığı kadar ağlamamak için dudağını ısırdı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Sıradan sabun kokusu hiç bu kadar çekici olmamıştı.

Stephanie onun teninin lezzetine varırken Grant hızlandı.

“Benim için gel bebeğim.” Onu kışkırtmak için elini ikisinin arasına soktu.

Grant’ın parmağı klitorisine dokunduğu anda Stephanie çığlık atarak patladı, ona koridordaki köpekler uluyarak eşlik etti.

Grant kendisi de zirveye ulaşırken gülüyordu, sonunda Stephanie’nin üstüne yığıldı.

“Ev sahiplerimiz huzursuz,” dedi Stephanie. Grant’ın sırtını okşayarak. Yüzüne dokunan saçları yumuşacık, göğsündeki sakalları ise sertti. Stephanie onu sonsuza kadar şu anda olduğu yerde tutmak istiyordu. Ancak Grant ne kadar nazik ve sevgi dolu olsa da, onun kendisine ait olmadığını hatırladı. Kendini koruma içgüdüleriyle, onu sımsıkı tutan kollarını gevşetti.

Stephanie’nin umduğu gibi yana devrileceğine. Grant

onu öperek aşağı doğru inmeye ve hiç sönmeyen ateşini tekrar tutuşturmaya başladı.

“Grant...”

“Şişt.” dedi Grant, bütün dikkatini onun karnına vererek.

Karşı koymayı başaramayan Stephanie kollarını iki yana açtı ve zamanı geldiğinde gitmesine izin verecek gücü bulmayı umarak kendini ona bıraktı.

Owen yağmurlu bir günden en son ne zaman bu kadar hoşlandığını hatırlamıyordu. Kahveyi çorba ve çorbayı, gömleğini açıkğöz Laura McCarthy’ye kaptırdığı Monopoly oyunu izlemişti. Hatırı sayılır miktarda servet edinin ev ve otelleri toplarken onun yaşadığı mutluluğu seyretmek Owen’a büyük keyif vermişti. Günün ilk saatlerini Laura’nın kalacağı üçüncü kattaki yönetici dairesini temizleyerek geçirmişler ve Owen onun eşyalarını amcasıyla yengesinin evinden yeni dairesine taşımasına yardım etmişti.

“Buraya kadar,” dedi Owen, son beş dolarını oyun tahtasının üstüne atarak. “Beni iflas ettirdin ve bütün cesaretimi kırdın. Geriye bir tek iskeletim kaldı.”

Laura kıs kıs güldü. “Beni aldatamazsın. “Evli ve çocuklu” safhasını pas geçerek paralarını istiflediğini biliyorum.”

“Sana bundan asla söz etmemeliydim.”

“Doğru, etmemeliydin. Sonsuza kadar sana karşı kullanacağım.”

“Söz mü?” diye sorarken yüzündeki çapkın ifade Laura’

nın kızarmasına sebep oldu. Kuzeni Janey minyon ve sevimliydi, oysa Laura soğuk bir sarışındı ve onu dokunulmaz olmaktan samimiyeti kurtarıyordu.

“İşte şimdi saçmalıyorsun.”

“Bazen saçmalamak eğlencelidir, öyle değil mi?”

Laura bir an bunu düşündü. “Evet, öyle.”

Owen onun oyunda kazandığı paraları hepsi aynı yöne bakacak şekilde özenle tasnif edip toparlamasını izledi. “Saçmalamanı üzölmene tercih ederim, prenses.”

“Bunu ben de tercih ederim.”

“Neden paraların hepsinin aynı yöne bakması gerekiyor?”

“Bilmiyorum. Öyle işte.”

Owen’a kalsa, paraları ve kartları kutuya tıktırır ve oyunu rafa kaldırırdı. Tasnif işini diğery oyuncuya bırakmak işine gelmişti.

“Her konuda mı bu kadar düzenlisin, yoksa sadece Monopoly oyununda mı?” Neden merak ettiğini bilmiyordu, ama bir sebepten öğrenmek istiyordu.

“Neredeyse her konuda, zaten o yüzden... kocamla olanlar... beni o kadar sarstı.” Bu arada Şans ve Kamu Kuruluşu kartlarını kutularına koymakla meşguldü.

Owen bir sandalye çekip Tapu kartlarını renk sırasına göre sıralayıp sıralamayacağını merak ederek yüzü ona dönük oturdu. “Planlarının dışına çıkmış.”

Laura başıyla onayladı ve Owen’ın beklendiğı gibi kartları renklerine göre ayırmaya başladı.

Owen onu durdurmak için elini tuttu. “Her şeyi planlamazsın, prenses.”

“Fark ettim.”

“Bu, seninle ilgili bir sorun olduğu anlamına gelmez.”

“Daha evlilik cüzdanımızın üstündeki mühür kurumadan kocam beni aldatmaya başlamışsa, bende bir sorun var demektir.”

Owen parmaklarını onunkilere kenetledi ve elini çekerek dudaklarına götürmemek için kendini zor tuttu. Geçmişte belki yüz kere yaptığı ve çarpıcı sonuçlar doğurabilen bir hareketti. Nedense, her zamanki uygunsuz davranışlarını Laura’ya uygulamakta güçlük çekiyordu. “Kendinde bir sorun araman beni üzüyor. Bu tamamen onunla ilgili bir durum.”

“Bak, bunun farkındayım. Gerçekten. Aldatmayı o tercih etti, benimle bir ilgisi yoktu, ama yine de...”

“Her şeyin aslında seninle ilgisi vardı.”

Laura altdudağını dişleyerek başıyla onayladı.

Owen boşa kalan eliyle bir tutam saçı Laura’nın kulağının arkasına itti. “Planlarını altüst etmiş.”

“Gerçekten canımı sıkan kısım bu zaten.”

Öyle tatlıydı ki, onu deli edeceğini bilse de Owen gülmekten kendini alamadı. “Yalan söylemesi ve aldatması değil de, planlarının altüst olması mı seni deli etti?”

“Sinir bozucu,” dedi Laura, mütevazı bir tebessümle.

Owen uzanıp onun özenle istiflediği banknotları darma-dağınık etti. “Belki artık biraz silkinmenin zamanı gelmiştir.”

Laura elini ondan kurtarıp kartları biraz daha karıştırınca

Owen memnun oldu.

“Nasıl, iyi hissettirmiyor mu?” diye sordu.

“Aslında evet.”

Owen kartları ve banknotları avuçlayarak kutuya doldurdu ve kapağını kapadı. “Başkasının sorunu.”

Laura ona öylesine içtenlikle gülümsedi ki, Owen’ın yüreği şarkı söylemeye başladı.

“Bana doğruyu söyle, akşamları gizlice buraya gelip bazı şeyleri tek başına düzeltmeye çalışacak mısın?” diye sordu.

“Yapmayacağım ve bu imaya çok alındım. Artık yeni biriyim.” Ayağa kalktı, kollarını yukarı kaldırıp etrafında döndü.

Owen onun göz alıcı göğüsleri yerine yüzüne odaklanmak için çaba gösterdi. “Sakin ol vahşi kedi, bir yerini burkacak-sın.”

Laura ona dilini çıkarırken birileri camı tıklatınca ikisi de ürktü.

Sundurmaya bakan pencerede iki tane yüz belirdi. Adam ve Evan yalvaran gözlerle bakıyorlardı ve ellerinde bir karton bira vardı.

Owen gülererek kalktı ve onları ev olarak kullandığı süit odalara aldı. “Ne iş çeviriyorsunuz maskaralar?”

“Linda bizi deli ediyor,” dedi Evan, annelerini kastederek. Yağmurluğunu çıkarıp kapıya astı. “Ona göre, yavaş seyreden tropikal bir fırtına aşk hayatımızla ilgili her bilgiyi iliklerimize kadar emerek sızdırmak anlamına geliyor.”

Adam bir kutu bira açıp Owen’a uzattı, ikincisini Laura’ya teklif etti, ama Laura başını iki yana salladı. “Joodoo Mama’yı

atlatmak zor olmalı.”

Laura’nın odada çınlayan sıcacık gülüşü Owen’ın içini ısıttı. *Bu ne anlama geliyordu?*

“Ona böyle hitap ettiğinizde size nasıl kızdığını hatırlıyor musunuz?”

“Hâlâ çok kızdığını Evan daha önce keşfetmişti,” diye sırttan Adam, koluna Evan’dan bir yumruk yedi.

“Neden ona duymak istediklerini söyleyip kurtulmuyorsunuz?” diye sordu Laura kuzenlerine.

Adam yüzünde dehşet ifadesiyle ona baktı. Ağabeyi Mac’in, daha genç, biraz daha kısa, ama en az onun kadar yakışıklı bir kopyasıydı. “*Çünkü.*”

“Of,” dedi Laura. “Elbette. Şimdi anlıyorum. Aydınlattığın için teşekkürler.”

Onun bu kuru tepkisi Owen’ı güldürdü ve yeni gelenlere masadaki patates kızartmasıyla salsa sosunu işaret etti.

“Çünkü,” dedi Evan, salsaya buladığı bir cipsi ağzına atarken, “ona bir şey anlatacak olursak, *muhtemel* bir kız arkadaştan sadece söz edecek bile olsak on dakika sonra düğün hazırlıklarına başlar.”

“Özellikle Mac ve Janey evlenerek her şeyi mahvettikten sonra,” dedi Adam. “Şimdi zincire vurulup ehlileştirme sırası bize geldi. Ben almayayım, teşekkürler.”

Owen birasını Adam’inkiyle tokuşturdu. “Aynı fikirdeyim kardeşim.”

“Önce Mac, sonra sen Laura, derken Janey ve Joe, sonra Luke ve nihayet Grant.” Evan başını iki yana salladı. “Dünya

çıldırması, söylemedi demeyin.”

“Grant’e ne olmuş?” diye sordu Owen. Kuzeni evliliğinden söz ettiğinde Laura’nın yüzünden geçen üzüntüyü fark etmişti. “Abby’yle barıştı mı?”

“Yo,” dedi Evan, gözlerinde müstehcen bir pırıltıyla. “Duyduğuma göre, Janey’nin evinde Stephanie’yle işi pişiriyorlarmış. Marinada birlikte çalışırken ayrılmaz ikiliydiler ve haftalardır kediyle köpek gibi kavga ediyorlardı. Kavgalarının ön sevişme olduğu anlaşılıyor, en azından biz öyle tahmin ediyoruz. Ne zaman nişanlanacaklarına dair bahisleri Ned kabul etmeye başladı bile.”

“İlginç,” dedi Owen. “Tek isteğinin Abby’ye dönmek olduğunu sanıyordum.”

“Buraya geldiğinde öyleydi, ama artık bütün ilgisini başkası çekiyor.”

“Stephanie’nin Grant’i dize getirme biçimi hoşuma gidiyor,” dedi Adam sırtarak.

“Ona haddini bildiriyor,” diye ekledi Evan.

Ağabeylerine karşı ittifak oluşturarak şişelerini tokuşturdular. “Birilerinin yüce Grant McCarthy’yi bizlerin de yaşadığı dünyaya indirme zamanı gelmişti.”

“Siz erkekler,” dedi Laura üçüne de burun kıvrarak.

“Ne?” diye sordu Adam.

“Sizin de başınıza gelene kadar bekleyin. O anda yakınınızda olmak isterim.”

“Anlaşılan *uzun soluklu* bir bekleme dönemi olacak kuzen,” dedi Evan. “O ana kadar halledecek çok iş ve çok kadın

var.” İmalı bir şekilde kalçasını salladı. “Çok, ama *çok* kadın.”

Adam başıyla onaylayarak ona katıldığını ifade etti. “Her ne dediysen, aynen.”

Bütün gözler Owen’a döndü. “Ne?” diye sordu Owen. “Bana bakmayın.” Gömleğinin yakasını çekti. “Bana tasma takamazsınız, yoksa ölürüm.”

Evan ve Adam, Owen’ın kahkahasına eşlik etti, ama kendilerine geldiklerinde; Owen Laura’nın sezgisel bir bakışla onu süzdüğünü fark etti, sanki onun bilmediği bir şey biliyordu. Laura’nın zarif, güzel yüzünü incelerken, Owen bilmese daha iyi olacağını düşündü. Kesinlikle daha iyi olacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Grant, sabah çalan ceptelefonuyla uyandı. Kendini Stephanie'den kurtarmaya çalışarak kot pantolonunun ceplerinde telefonunu ararken perdelerden gün ışığı sızdığını gördü. Yaşasın!

Gözlerini ovuşturarak zorlukla, "Alo," diyebildi. Pek fazla uyuyamamıştı...

"Grant, hayatım," dedi annesi. "Uyan."

"Mmm, uyanığım." Yatakta gerindi, Stephanie ona sokulunca gülümsedi.

"Fırtına kesildi, elektrik geldi ve feribotlar çalışmaya başladı. Balayına çıkacak çifti uğurlamak için hepimiz iskelede toplanıyoruz. Dokuz vapuruyla yola çıkacaklar."

"Şimdi saat kaç?"

"Yedi kırk beş. Orada olacak mısın?"

"Hı hı."

"Grant? Gerçekten uyanık mısın?"

“Evet, anne. Orada görüşürüz.” Tekrar uyanık olup olmadığını sorma fırsatı vermeden telefonu kapadı.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı Stephanie, göğsünün üstünden.

“Fırtına dinmiş, feribotlar çalışıyormuş, böylece Joe ve Janey sonunda yola çıkabiliyormuş.”

Stephanie birden doğruldu. Grant’ın çok sevimli bulunduğu kızıl kısıcak saçları dikilmiş ve dağılmıştı. “Marinaya gitmem gerek.”

Grant uzanıp onun yataktan çıkmasına engel oldu. “Aceleyle gerek yok.”

“Restoranı açmam gerek. Bırak kalkayım.”

“Henüz değil,” diyen Grant onu olduğu yere mıhladı, fırtınanın geçtiğini ve artık gerçeklere geri döneceklerini öğrendiği için garip şekilde üzgündü. Dudakları ve dili Stephanie’nin boynuna kenetlendi. Tutku dolu bir gecenin ardından bile hâlâ daha fazlasını istiyordu. Onun ipeksi tenine ve dokunuşuna verdiği coşkulu tepkiye doyamıyordu.

“Grant,” dedi Stephanie inleyerek. “Gitmek zorundayım.”

“Beş dakikadan bir şey çıkmaz.”

“Seninle asla beş dakika olmaz.”

Grant homurdanarak güldü. “Bir iltifat duydum gibi geldi.” Stephanie’nin boynunda dolaşmayı sürdürürken göğüslerini avuçlayıp parmaklarıyla uçlarını çekiştirdi, altındaki kalça kendine doğru kalkınca onun kıvama geldiğini anladı. “Böylesi daha iyi.”

“Bana kötü örnek oluyorsun.”

Grant’ın bakışları kadının öpüşmekten şişmiş dudaklarına kaydı ve beş dakikadan fazla sürdürmeyi planlayarak bir prezervatif almak için uzandı. “Sorun değil. Patronlarınla aram iyidir.”

Stephanie gözlerini devirdi. “Acele et,” dedi bacaklarını onun kalçasına sararken. “Yapmam gereken çörekler var.”

Grant daha sonra Stephanie’yi keyifli, sıcak bir duşun altına soktu, ardından babasının kamyonetinin anahtarını vererek işe yolladı. Hayvanlarla ilgilendi, iki günlük sakalını tıraş etti ve kendine kahve hazırladı. İşkeleye doğru yola çıkmak üzereyken telefonu tekrar çaldı. Arayanın numarasına baktığında, ajansının numarasını gördü.

Saatin orada sabahın altısı bile olmadığını bilen Grant şaşkınlıkla telefonu açtı. “Hayırdır, Jimbo?”

“Selam ahbap. Seni yakaladığıma sevindim. Hailey’den sonra herkes iyi mi?”

Grant, Malibu’daki verandasının jakuzisinde güneşin doğuşunu izleyen Jim’i gözünde canlandırdı.

“Hasar yok, ama aradan yeni bir yeğen çıktı ve adı Hailey.”

“Harika.” Gevezelikle arası olmayan Jim ara vermeden devam etti. “Dinle, dün çok ilginç bir telefon aldım. Yaklaşık bir yıl önce Tony Zuckerman’ın üstünde çalıştığı projeyi hatırlıyor musun? Onunla bir iki kez buluşmuştuk?”

Grant buluşmalarını büyük zaman kaybı olarak hatırlıyordu. “Ne olmuş?”

“Sonunda kaynak buldu ve yeşil ışık yandı. Seni istiyor. Deneme ve başka buluşma yok. İlgileniyorsan iş senin.”

Grant’in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Tony Zuckerman, Hollywood’un en ünlü yönetmenlerinden birinin gelecek vaat eden oğluydu. Şeceresi sayesinde içinde yer aldığı her proje seçkin tabakanın ilgisini çekerti.

“Grant? Alo? Orada mısın?”

“Evet, buradayım.”

“Beklediğimiz buydu ahbap. Daha fazla heyecanlanacağımı santıyordum.”

“Heyecanlıyım.” Grant Stephanie’yle geçirdiği geceyi, onun anlattığı öyküyü ve kendi vaatlerini düşündü. “Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Şu anda burada işler biraz karışık.”

Bu yorum karşısında karşı taraf tamamen sessiz kaldı.

“Seni bir ya da iki gün içinde arayabilir miyim?” diye sordu Grant.

“Elbette, ne zaman istersen, ama işte bu Grant. Eğer bu sektörde kalmak istiyorsan, işte fırsat.”

“Biliyorum. Sana döneceğim.”

“Başlamak için bir hafta içinde burada olmanı istiyor, o yüzden fazla uzun düşünme.”

Of Tanrım, bir hafta mı? Stephanie’ye daha fazla zaman ayırmak istiyordu. Kız kardeşinin mutfak penceresinden dışarı bakarken bir ay, altı ay ya da bir yıl bile olsa yine de

onunla daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu hissedeceğini fark etti.

Bir panik dalgasıyla gerçek ana geri döndü. “Seni arayacağım, Jim. İlk fırsatta.”

“Tamam.”

Hat kapandı, Grant uzun süre elinde telefonla, kariyerini kurtaracak bu teklifi düşünerek kalakaldı.

Telefon tekrar çaldı, bu kez arayan Adam’dı. “Geliyor musun birader? Annem senin yüzünden küplere bindi.”

“Yoldayım,” dedi Grant. Kız kardeşinin kulübesini terk etti, Maddie ve bebek dışında feribot iskelesinde Joe’yla Janey’yi uğurlamak için toplanan ailesine katılmak üzere kısa mesafeyi hızla yürümeye başladı. Ebeveynleri, Ned, Mac, Thomas, Evan ve Adam’la kucaklaşıp öpüşen kız kardeşi mutluluk saçıyordu.

Janey ona doğru yaklaşınca Grant kollarını uzatıp kardeşinin ayaklarını yerden kesti. “İyi vakit geçir şımarık velet.”

Janey ona kaşlarını çattı. “Bana artık o şekilde hitap etmemelisin.”

“Ben de öyle duydum.”

Ona bakan Janey sanki yüzünün bütün ayrıntılarını hafızasına kazımaya çalışır gibiydi.

Onun dikkatle bakması karşısında Grant kıpırdandı. “Ne?”

“Yorgun görünüyorsun.”

Grant omuz silkti. “Belki biraz.”

“Stephanie’yle ikiniz fırtınayla iyi başa çıkabildiniz mi?”

Lafı dolandırmadan doğrudan konuya girmek tam kız kardeşine göreydi. Grant onun burnunu sıktı. “Seni ilgilen-dirmez.”

“Birlikte olmanız hoşuma gidiyor. Yatağımda birlikte olmanız hoşuma gidiyor mu emin değilim, ama...”

“Abby’yle birlikte olmam hoşuna gidiyor sanıyordum,” dedi, kız kardeşinin yorumuna şaşırان Grant.

“Doğru, yanlış anlama. En iyi arkadaşlarımdan biriyle evlenmen düşüncesi güzeldi.”

“Fakat?”

“Her ne sebepten bilmiyorum, aranız bozuldu ve şimdi Cal’le gerçekten mutlu. Senin de mutlu olmanı istiyorum.”

Grant duyulmadığından emin olmak için çevresine bakındı. “Sana özel bir soru sorabilir miyim?”

Her zaman dürüst ve güvenilir olan Janey omuz silkti. “Elbette.”

“Joe’yla ilk kez beraber olduğunda, anlarsın ya, David’le olduğundan farklı mıydı?”

“Gece ve gündüz kadar,” dedi Janey tereddütsüz. “Bazen David’le evlenip Joe’yla yaşadığım her şeyi kaçırarak olduğumu düşünmek bile beni hasta ediyor. Eğer doğru ki-şiyse, dünya sarsılıyor.”

Kız kardeşi, Grant’in Stephanie’yle yaşadıklarını o

kadar yerinde ifade etmişti ki, kendini yıldırım çarpmış gibi hissetti.

“Grant? İyi misin?”

Grant, onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Abby’yle yaşadıklarım ‘öyle’ olmadığı halde, nasıl oldu da ‘öyle’ olduğunu sandım?”

“Tıpkı David’le bende olduğu gibi, senin de bu süreci yaşaman gerekiyor, gerçek olan karşına çıkana kadar.”

“Belki,” dedi Grant, kız kardeşinin ne zaman bu kadar akıllandığını merak ederek.

“Gerçek olan Stephanie mi?” diye sordu Janey, cilveyle sırtarak. Ne de olsa, Janey de Linda McCarthy’nin kızıydı.

“İyi denemeydi şımarık velet,” dedi Grant gülümseyerek. “Kendimi korumak adına, ne onay verecek ne de inkâr edeceğim.”

Janey gülerek kollarını ona doladı.

Grant sımsıkı kardeşine sarıldı.

“Eğer gerçekten doğru kişiye işleri berbat etme, olur mu?”

“Elimden geleni yaparım.”

Janey onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. “Seni seviyorum ağabeyciğim.”

Grant, altı yaşındayken olduğu gibi onun atkuyruğunu çekti. “Ben de seni seviyorum şımarık velet. Aruba’da iyi vakit geçir. Zavallı Joe’ya iyi davran.”

“Zavallı Joe,” diye kıkırdadı Janey, “her dakikasına bayılacak.”

Grant homurdandı. "Ayrıntıları kendine sakla." Başıyla, Janey'ye el sallayan yeni kayınbiraderini işaret etti. "Kocan seni arıyor."

Omzunun üstünden bakan Janey, Joe'ya gülümsedi. İki-sinin arasındaki elektriği hisseden Grant birdenbire küçük kız kardeşini kıskandığını hissetti.

"Hayvanlarımla ilgilendiğin için teşekkürler."

"Benim için zevk. Hiçbir konuda endişelenme."

Feribotun son uyarı düdüğü öttü, Janey Grant'ın yanına son bir veda öpücüğü kondurdu. Grant onun aile bireylerinin arasından Joe'nun kollarına koşmasını izledi. Son bir kez el sallayan yeni evliler feribota bindiler.

Feribot dumanı tüterek limandan ayrılırken, Grant'ın ebeveynleri kasabada birkaç işlerini halletmek üzere oğullarının yanından ayrıldılar.

"Siz nereye gidiyorsunuz çocuklar?" diye Evan ve Adam'a sordu Grant.

"Ben biraz daha takılacağım," dedi Evan. "CD kaydım sona erdiğinden Nashville'de acil bir işim yok. Owen'ın Tiki'de bana daha çok ihtiyacı var."

"Tabii, eminim sana ihtiyacı vardır," diye sırtıttı Adam. "Ben bugün öğleden sonra New York'a geri dönüyorum, çünkü benim için çalışan geri zekâlılar işimi batırmak üzereler." Adam, şehirde geniş kapsamlı bilişim hizmetleri veren bir teknik firmanın kurucu ortaklarındandı.

"Ya sen?" diye sordu Evan, Grant'e.

"Hâlâ marinada işlerim var, o yüzden sanırım bir süre

daha buralardayım.”

“Bir hafta daha çok işime yarar,” diye araya girdi Mac. Thomas’ı omuzlarına almıştı. “Küçük Adam İşçi Bayramı’ndan hemen sonra kreşe başlıyor. O zaman işe geri dönebilirim.”

Bir hafta daha. Janey ve Joe, Ohio’da okulun sonbahar yarıyılı başlamadan önce hayvanlarını almak için geri döneceklerdi ve Grant bakıcılık işinden kurtulmuş olacaktı. Bir hafta içinde Los Angeles’taki işine ve yaşantısına dönmesi an meselesiydi. Bütün gayretiyle çalıştığı her şeyi elde etmek üzereydi. Öyleyse neden buradan ayrılma fikri tepeden tırnağa kadar canını acıtıyordu?

“Duyduğuma göre Stephanie tekrar çörek yapmaya başlamış,” dedi Ned. “Seni marinaya bırakayım mı?”

“Harika olur,” dedi Grant.

“Of, kahretsin! Geç mi kaldım?”

Grant döndüğünde yüzü kıpkırmızı ve soluk soluğa olan Abby’yi gördü. Anlaşılan Joe ve Janey’yi uğurlamak için feribot iskelesine koşmuştu.

“Az önce,” dedi Grant, eliyle güney limanından anakaraya doğru dalgakırandan çıkmak üzere olan feribotu işaret ederek.

“Kahretsin. Neyse, döndüklerinde görüşürüz.”

Grant kardeşlerinin onu Abby’yle baş başa bırakmak için Ned’in taksisine doğru yürüdüklerini fark etti.

Abby koşarken açılan atkuyruğu saçlarını tekrar bağlarken, Grant’in gözü gösterişli nişan yüzüğüne takıldı. Bir şey-

ler hissetmeyi umdu: üzüntü, özlem, hayal kırıklığı. Oysa hayatını paylaşmak istediği birini bulduğu için onun adına mutlu olduğunu anlayınca şaşırdı. Yürütemedikleri için daima içinde bir parça üzüntü taşıyacağına kuşku yoktu, ama beraber geçirdikleri güzel yıllar için asla pişman olmaya-caktı. Bir zamanlar her şey çok güzeldi, ters gitmeye başla-madan önce.

“Ne?” diye sordu Abby.

Grant o zaman gözlerini ona dikip baktığını fark etti. “Affedersin, hiçbir şey. Sadece, Cal’le mutlu olmana ne kadar sevindiğimi düşünüyordum.”

Abby bir zamanlar onu öldüren iri kahverengi gözleriyle Grant’e baktı. Artık bir etkileri kalmamıştı. “Gerçekten mi? Ciddi misin?”

“Evet, ciddiyim. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bu kadar budala olduğum ve ihtiyaçlarını anlayamadığım için üzgünüm. Bunu bilmeni istedim.”

“Vay canına, Grant,” diyen Abby aniden nemlenen gözlerini kuruladı. “Janey’yi uğurlamaya gelmiştim, oysa sen beni duygulandırdın.”

“Kusura bakma,” dedi Grant gülümseyerek.

“Yo, yo. Sorun değil. Bunu söylediğin için minnettarım. Olayların neden böyle geliştiğini anladığımı bilmek beni rahatlatıyor.”

“Anlıyorum ve çok pişmanım.”

Abby uzanıp onun kolunu sıktı. “Teşekkür ederim. Arkadaş kalmamızı istediğimi söylerken ciddiydim. İçinde

senin ve diğer McCarthy'lerin olmadığı bir hayat düşünemiyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Düğün bittiğine göre Los Angeles’a geri dönecek misin?”

Grant ona az önce ajansının yaptığı teklifi söylemek istedi, ama artık onunla kariyer tartışmaları yaptığı günler geride kalmıştı. “Henüz emin değilim. Yeni planlar yapmadan önce halletmem gereken birkaç şey var.”

“Stephanie gibi mi?” diye sordu Abby hınzırca sırıtarak.

“Belki.”

“Sana her zaman söylediğim şeyi unutma: Her yerde yazabilirsin, Grant. Her yerde.”

Bu sözler Grant’ın yaşadığı çıkmazın tam ortasına dalmıştı. “Cal’in annesi nasıl?”

Abby başını iki yana salladı. “İyi değil. Kalp krizini atlatsa da düzelmeyeceğini söylüyorlar.”

“Kahretsin, kötü bir durum.”

“Gerçekten öyle. Muhtemelen Cal bir süre daha orada kalacak.”

“Vay canına, peki kliniğin durumu ne olacak?”

“Duyduğuma göre iki haftalığına Cal’in yerine bakması için David Lawrence’a teklif götürmüşler ve o da kabul etmiş.”

“İlginç,” dedi Grant. Janey onu yatakta başka bir kadınla yakalamasaydı, David kayınbiraderi olacaktı. “Bu David’in her zaman istediği işti. Kanseri olmasaydı Doktor Robach emekli olunca kliniği o devralacaktı.”

“Biliyorum. Cal ve ben onun hastalığıyla klinikte açılan kadro hakkında konuşmuştuk. Aksi halde, hiç tanışmayacaktık.” Saatine baktı. “Şey, gidip dükkânı açsam iyi olacak. Fırtına sayesinde iyi ara verdik, ama bugün gerçeğe dönme zamanı.”

“Benim için de öyle. Marina zamanı.”

Abby parmak uçlarında yükselip Grant’ın yanağını öptü. “Kendine iyi bak.”

“Sen de.” Onun uzaklaşmasını izleyen Grant, kafasında onu tamamen bitirdiğini anladı. Aslında, bir an önce marinaya gidip Stephanie’yi görmek için sabırsızlanıyordu. Ned’in taksisine doğru yürürken uzun süredir kendini ilk kez bu kadar özgür ve hafiflemiş hissediyordu. Ona davranış biçimi yüzünden Abby’nin kendisini bağışlaması ve arkadaş kalmak istemesi, suçluluk hissetmeden yoluna devam edebilmesini sağlayacaktı.

Ned, Evan, Adam ve omuzlarında Thomas’ı taşıyan Mac merakla onu izliyordu.

“Ne?” diye sordu Grant. Gansett Adası sakinlerinin, özellikle kendi ailesinin, başkalarının hayatına bu kadar meraklı olmaları onu sinirlendiriyordu.

“Asıl bizden ne,” dedi Adam. “Sana ne söyleyecekmiş ki?”

“Daha önemlisi,” diye ekledi Evan. “Sen onu ağlatacak ne söyledin?” Dudağını sarkıtıp gözlerini kurular gibi yaptı.

Yeter, diye düşünen Grant küçük kardeşinin üstüne saldırıp bir an boyunduruk altına aldı. Kuşkusuz, “minik” kardeşi-

nin ne kadar sıra dışı bir gücü olduğunu unutmuştu ve kendini bir anda kaldırımda, Evan'ın altında buldu.

“Of, Tanrı aşkına,” dedi Mac, Thomas amcalarının haline kıkırdarken, “annem sizin sarhoş turistler gibi otoparkta arbede çıkardığınızı duymadan kalkın.”

Mac, güreş oyunu kontrolden çıkmadan ne söylemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Hiçbirinin bir turistle kıyaslanmaya tahammülü yoktu. Sürekli adada yaşayan Gansett halkının turistlerle aşk-nefret ilişkisi vardı. Paralarını sevmekle birlikte, davranış biçimlerinden nefret ediyorlardı.

Grant ayağa kalkıp şortundaki tozları silkeledi. Yakın zaman önce yaralanan eli zonkluyordu ve dikişlerin açılmadığını umuyordu. Ned'e bakıp taksiyi işaret etti. “Teklifin hâlâ geçerli mi?”

“Hiç sormayacaksın sandım. Üç gün yoksun kaldıktan sonra çörekler için sabırsızlanıyorum.”

“Gidelim.” Herkesin önünde Evan'la saçma bir davranış biçimi sergilediği için kendini aptal gibi hissetse de, Grant onların Abby hakkındaki sorularına engel olmuştu.

Günlerdir ilk kez adaya yanaşan feribottan akın akın araba, bisiklet ve insan boşalmıştı. Ned yayaları, pusetlileri ve motosikletlileri kollayarak kasabada ilerlemeye devam etti.

“Tımarhane gibi,” diye söylendi Grant.

“İşlerin tekrar açılması güzel.”

“Sanırım.”

“Kardeşlerin seninle dalga geçiyor, aynı durumda senin de yapacağın gibi.”

“Biliyorum.” Grant huysuz ses tonundan anında pişman oldu. Ned hepsinin iyi arkadaşıydı ve büyüme çağındayken defalarca arkasını kollamıştı. “Terslendiğim için üzgünüm,” dedi candan dışarı bakarak. “Kafamda o kadar çok şey var ki.”

“Stephanie’yi düşünüyorsun.”

“Diğerlerinin yanı sıra.”

“Sana sorunlarından söz etti mi?”

Bu soruya şaşırان Grant Ned’e baktı. “Sana anlattı mı?”

Ned başını iki yana salladı. “Google denen bir şey var. Nasıl kullanıldığını bilirim.”

Ned’in iççerlemiş ses tonuyla neşelenen Grant sordu, “Elemanlar hakkında Google’da araştırma mı yapıyorsun?”

“Onda tanıdık gelen bir şey vardı. O yüzden Google’a baktım.”

Grant bütün bu olanların tuhaflığına kahkahalarla gülmek istedi, ama Stephanie’nin durumunda bir komiklik yoktu.

“Yani sana anlattı mı?”

“Evet.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Kafamdan birkaç şey geçiyor.”

“Amcan Frank yardımcı olabilir.”

“Listemin başında o var.”

“Güzel,” dedi Ned. Birilerinin Stephanie’ye yardımcı olacağını duymak onu rahatlatmış gibiydi. “Eğer paraya ihtiyacı olursa bana gel, evlat. O kızı severim, yardım etmekten memnun olurum.”

“Çok iyisin Ned, ama hiçbirimizden para kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Aptalca gururu üvey babasının hapisten çıkmasını sağlamaz.”

“Hapiste olmaması gerektiğini nereden biliyorsun?” diye sordu Grant.

“Oraya düştüğünden beri Stephanie’nin nasıl mücadele ettiğini okudum. Suçlu olsa bu kadar uğraşmazdı diye düşündüm.”

“Ona hiç dokunmadığını söylüyor. Onu döven ve üstündeki çürüklere sebep olan annesiymiş.”

“Ona inanıyor musun?”

“İnanıyorum.”

“Öyleyse ona yardım etmelisin. Zavallı kız uzun süredir tek başına bu mücadeleyi sürdürüyor.” Ned marinaya çekip motoru kapadı.

“Sana bir şey soracağım, Ned.”

“İstedğini sor.”

“Konunun içindeki insanların bile henüz haberi yokken nasıl oluyor da sen her şeyi önceden biliyorsun?”

Soruya karşılık olarak Ned pişmiş kelle gibi sırttı. “Çünkü dikkat ediyorum. Sen de deneyebilirsin dostum.”

Grant gözlerini devirdi, ama bunu kendisine daha önce de söylediklerini inkâr edemezdi. “Bakalım neler yapabileceğim.”

“O yavru kısrakın kaçmasına izin verme,” dedi Ned, restoranın içindeki Stephanie’ye bakarak. “İhtiyaç duyduğun

şeyin onda olduğuna dair içimde bir his var, Grant McCarthy.”

Son zamanlarda kendisi de aynı şeyi hisseden Grant, inkâr etmeye gerek duymadı. “Getirdiğin için teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz.”

On Dokuzuncu Bölüm

Tersanedeki işlerle uğraşmaya başlamadan önce Stephanie'yle özel olarak konuşmak isteyen Grant restorandan içeri girdi, ama kadın ortadan yok olmuştu. Kasada çalışan genç Amelia'ya nerede olduğunu sordu, Amelia restoranın arkasındaki Stephanie'nin odasını gösterdi.

Grant mutfaktan odaya giden koridoru geçti, ama onun öfkeli sesini duyunca durdu.

“Ama ödemeyi yapmak için eylül sonuna kadar vaktim olduğunu söylemiştiniz!”

Grant dinlememesi gerektiğini biliyordu, ama kıpırdayamıyordu.

“Size şu anda dokuz bin verebilirim, ay sonunda bin daha. *Lütfen* temyiz başvurusunda bulunun, söz veriyorum halledeceğim.”

Grant sessizce beklerken onun neler yaşadığını düşünüyor ve midesine kramplar giriyordu. Buna karışmaması ge-

rektiğini biliyordu. burnunu sokmasından hoşlanmazdı, ama onun sesindeki panik ve korkuyu dinlemeye daha fazla dayanamazdı.

Açık kapıdan içeri girdi. “Kov onu.”

Stephanie hızla soluk alıp ona çıkmasını işaret etti.

Grant kıpırdamadı. “Kov onu.”

“Çık dışarı,” diye fısıldadı Stephanie.

“Ona artık hizmetine ihtiyacın kalmadığını söyle.”

Grant bunları şerefsiz avukatın duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Sonra yumuşak bir sesle ekledi. “Sana daha iyi birini bulacağım, söz veriyorum.”

Stephanie’nin etkileyici gözleri Grant’i delemek gibi bakıyordu. “Evet,” dedi telefona, dişlerini gıcırdatarak. “Onu duyduunuz. Verecek param olmadığına göre, sanırım kovulduunuz.”

Konuşmayı bitirdiği anda Grant kendini onun öfkesini karşılamaya hazırladı, ama Stephanie işine burnunu soktuğu için feryat etmeyerek onu şaşırttı. “Bunu yapmamalıydın.”

“Neden? Ona dokuz bin dolar ödemeye hazırdın ve hâlâ temyize bir dava açmak için yetmiyor muydu? Senden para sızdırmaya çalışıyordu, Stephanie. Paramı alıp kaçacaktı.”

“Bunu bilemezsin! Temyize gidecekti, oysa şimdi ne avukatım var ne de temyiz. Cuma günü ziyarete gittiğimde Charlie’ye ne söyleyeceğim?”

“Gün bitmeden sana yeni bir avukat bulacağım.”

“Senin avukatına param yetmez.”

“Tanıdığım pek çok kişi reklam potansiyeli çok yüksek

olduğu için bu tür davalara *ücretsiz avukatlık hizmeti* verir. Birkaç telefon görüşmesi yapıp duruma bakayım.”

Stephanie elini midesine bastırıp yüzünü buruşturdu.

“Ne? Neler oluyor?”

“Mide ağrısı. *Yeni* avukatımızı kovduğuma inanamıyorum. Bütün umutlarımızı ona bağlamıştık.”

Grant aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp ona sarıldı. “Nefes al bebeğim. Derin nefes al.”

Kolları iki yanma düşen Stephanie birkaç kesik nefes aldı.

“Seni yüzüstü bırakmayacağım, söz veriyorum.” Bir yandan sırtını sıvazlarken, bir yandan da Stephanie’nin yaşadığı, içinde çift kişilik bir yatakla hurda bir şifonyer olan ve küçük penceresinden marinanın yakıt depolarını gören konforsuz odaya göz gezdirdi. “Bahse girerim üvey babanın hapisanedeki odası bile buradan iyidir.”

Stephanie çekilip onun kollarından kurtuldu. “Ben seviyorum. Bedava, temiz ve denize yakın.”

“Malibu’daki evimi severdin.”

“Malibu’da bir evi *herkes* sever,” dedi gözlerini devirip her zamanki ses tonunda konuşmaya başlayarak.

Grant onun yanağını okşadı. “İyi olacak mısın?”

“Sözünü tutup bana yeni bir avukat bulursan, evet.”

Grant onu öpmek için uzandı. “Sözümü tutacağım.”

Stephanie kollarını Grant’in boynuna doladı, diliyle ona cilveli dokunarak birkaç saniyede soluğunu kesmeyi başardı.

Grant ona biraz daha sıkı sarıldı, ayağıyla kapıyı kapı-

tarak marinanın karmaşasıyla bağlantılarını kesti.

“Ne yapıyorsun?” Stephanie’nin gözleri kapalı, dudakları ıslaktı. “Çalışmam gerek.”

Onun yarım yamalak itirazına gülümseyen Grant’in elleri çoktan tişörtünün altına girip göğüs uçlarını yoklamaya başlamıştı. “Sadece bir dakika yeter,” dedi onu kapıya yaslayarak.

Stephanie göğüslerini biraz daha yaklaştırmak için ona doğru eğildi. “Sanırım bir dakika ayırabilirim.”

Grant elini eteğinin altına sokup Stephanie’nin becerikli parmakları onun şortunu çıkartırken bir dakika beş dakikaya uzadı.

“Prezervatif yok,” diyebildi Grant, aklını başından alan yoğun şehvet dalgası içinde.

“Korunuyorum.”

Aman Tanrım... Ne söylüyordu... Prezervatifsiz mi? *Resmen öldüm ve cennete gittim*, diye düşünüyordu Stephanie’nin külodunu çekiştirirken. Onu kapalı metal kapıya yasladı, bacaklarını ve kalçasını ayırıp ateşinin içine daldı. Duygu yoğunluğu o kadar fazlaydı ki, Grant tek vuruşla gelmek üzereydi.

“Tanrım, bu harika.” Dikkatini aşağıda giderek büyüyen krizden uzaklaştırmak için dudağını ısırды.

Stephanie’nin coşkuyla bükülüp tırnaklarını sırtına geçirmesi yardımcı olmuyordu. “Bunu *işyerinde* yaptığımıza inanamıyorum,” dedi ateşli öpücüklerin arasında.

“Akşama kadar bekleyecek durumda değildim.” Grant

onun kalçalarını sıktı, Stephanie daracık kanalını aletin etrafında iyice sıkınca Grant bir kez daha dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Birden daha fazlasını istedi. Sırtından ter süzülerek onu kucakladı, iki kişilik yatağa bıraktığı anda içi doldurulmuş bir Pooh'la göz göze geldi.

“Daha sert.” Stephanie'nin acımasızca sarf ettiği sözcükler onu çıldırtıyordu.

“Yapamam. Pooh bana bakıyor.” Stephanie gülerken Grant, Pooh'un yüzünü duvara çevirdi ve Stephanie'ye istediğini verdi. Tam bir bütünlük içinde, soluk soluğa ve ter içinde, birlikte geldiler.

“Mmm,” dedi Stephanie, Grant'in boynundaki dudakları hâlâ titriyordu, “Bu yüzden başımız derde girerse tek sorumlusu sensin.”

“Kesinlikle,” dedi Grant, ateşli bir öpücük için dudaklarına kapanarak.

“Stephanie! Hâlâ telefonda mısın?”

“Of, kahretsin.” İçinden çıkması için Grant'i itti. “Ame-lia'nın bana ihtiyacı var.”

Grant geri çekildi, ayağa kalkıp elini uzatarak Stephanie'nin kalkmasına yardım etti. Giyinmesine de ‘yardım’ etmeye kalkıp eline tokadı yiyince kendi şortuyla ilgilenmek zorunda kaldı.

“Önce ben çıkacağım,” dedi Stephanie, parmaklarını kirpi gibi saçlarının arasından geçirerek. “Nasıl görünüyorum?”

Grant onun belini kavrayıp şişmiş dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Az önce tecavüze uğramış gibi görünüyorsunuz.”

“Harika.”

“Evet öyle.”

Stephanie gülümsedi, ona son bir öpücük verip kapıyı açtı, dışarı çıkmadan önce iki yana da bir göz attı.

Grant kapıyı kapatıp kendini yatağa bıraktı. Şu küçük odada yaşadığı şey daha önce hiç başına gelmemişti. Stephanie’den önce, seks birbirini arzulayan iki insan arasındaki uygar bir ilişkiydi. Stephanie’den önce seksin aslında ne kadar sıkıcı olduğunu düşündü. Bu düşünce, Abby hakkında kendini suçlu hissetmesine yol açtı, ama gerçeği inkâr edemezdi.

Stephanie’ye verdiği sözü hatırlayarak ceptelefonunu çıkardı ve rehberde Dan Torrington’un numarasını aradı. Dan’ın mahkemede olduğunu öğrenince ona not bıraktı. Ardından amcası Frank’i aradı, ama ne yazık ki o da uygun değildi. Grant bir kez daha mesaj bırakmak zorunda kaldı. Her iki mesajında da durumun ‘acil’ olduğunu belirtti.

Telefonu cebine koyup Stephanie’nin odasından çıktı. Mutfaktan geçerken onun bakışlarını yakaladı ve göz kırptı. Stephanie gülümsedi ve eğer Grant yanlış görmediyse, kızaran yanakları Grant’i çok mutlu etti. Işıklı neşeli bir melodi çalarak piknik masalarından birinde oturan babasına, Ned’e ve kardeşlerine eşlik etmek üzere parlak gün ışığına çıktı.

İkisinin de kendisini süzdüğünü görünce ıslık dudakla-

rında dondu. “Ne?”

“Ne demek ne?” dedi Koca Mac gözünde kıvılcımlarla.
“Neredeydin?”

“Çok merak ediyorsan, telefon görüşmelerim vardı.”

Evan Adam’ı dürttü. “Los Angeles’ta bugünlerde artık öyle mi deniyor?”

Aynı gün içinde ikinci kez Grant küçük kardeşini boğmak istedi, ama onun üstüne atılmak yerine bu kez duymazdan geldi. Çoğu sabah çörek ve kahve için onlara katılmaktan hoşlanırdı, ama bu sabah havasında değildi.

Çalan ceptelefonu ana rıhtıma doğru yürümeye devam etmesi için iyi bir mazeretti. Ekranda arayanın Dan olduğunu görünce rahatladı.

“Danışmanım, aradığın için teşekkürler.”

“Ne demek. Sonunda tutuklanmayı başardığını söyleme sakın.”

“Hayır,” dedi Grant gülerek, “henüz değil. Dinle, bir arkadaşım var...” Grant ona Stephanie’nin öyküsünü özetledi.

“Vay be dostum, anlaşılan bir sonraki senaryona denk gelmişsin.”

“Belki,” dedi Grant, bütün benliğini saran ilgisini bastırmaya çalışarak. Bu öyküyü yazmak için ölüyordu. “Ancak öncelikli sıkıntım bu değil. Yardıma ihtiyacı var, Dan. Olayın tamamı çılgınca.”

“Gerçekten öyle görünüyor. İfade verdiğini ve işe yaramadığını mı söylüyorsun?”

“Söylediğine göre neredeyse avaz avaz haykırmış, ama

kimse dinlememiş.”

“Ona inanıyor musun?”

Grant, aynı gün içinde ikinci kez aynı cevabı verdi. “İnanıyorum. Babasını seviyor. Anlaşılan hayatı boyunca ona iyi davranan ve ilgilenen tek kişi oymuş. Bu iyiliğinin karşılığında on dört yıldır hapiste olmasının suçluluk duygusuyla kıvranıyor.”

Dan içini çekti. “Bu tür davalardan nefret ediyorum, resmen gözüm dönüyor.”

“Ona yardım edebilir misin?”

“Elimden geleni yaparım. Çalışma programına bir bakıp en erken ne zaman oraya gelebileceğimi göreyim.”

Afallayan Grant’ın ağzı açık kaldı. “*Buraya mı* gelecek-sin? *Bizzat, yani kendin?*”

Dan güldü. “Ben gerçekten çalışıyorum, biliyorsun. Adaletin yanlış tezahür ettiği bu tür davalarsa ilgi alanıma giriyor.”

“Fazla parası yok, o yüzden başlangıç için ne kadar gerektiğini söyle.”

“Şimdilik onu dert etme. Önce biraz daha derine inip neyin ne olduğunu görelim.”

“Sana bunun için çok borçlanacağım.”

“Aynen öyle. En azından, filmin jeneriğinde danışman olarak adım geçebilir.”

“Oldu bil,” dedi Grant kıkırdayarak.

Grant hızla ana rıhtımdan döndü, gürültücü McCarthy’lerle dolu piknik masasının önünden geçti ve doğrudan resto-

rana daldı. Bir elini yaslayıp tezgâhın üstünden atladı ve kestirmeden Stephanie'nin karşısına çıktı. Yanına varır varmaz onu tutup havaya kaldırdı ve etrafında döndürmeye başladı.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye soran Stephanie kendilerini gören var mı diye sinirle çevresine göz attı.

“Az önce Dan Turrington’la konuştum.”

Stephanie Grant’in omuzlarını tuttu, insanın içine işleyen iri mavi-yeşil gözleriyle yüzüne baktı. “Ve?”

“Buraya geliyor.”

“N-ne?”

“Seni ve Charlie’yi görmek için Rhodes Island’a geliyor. Davayı alacak, Steph.”

Duyduklarına inanmamış gibi Stephanie başını iki yana salladı.

Artık ciddi sayıda izleyicileri vardı, ama Grant’in umurunda değildi. Stephanie’nin ağladığını fark edince onu kendine yaklaştırıp sırtını kalabalığa döndü. “Konuş benimle, tatlım. Aklından neler geçiyor?”

“Buna inanmıyorum.”

“Eğer seni ve Charlie’yi bu kâbustan uyandıracak biri varsa, Dan’dır. Bazen, bir davada sadece isminin geçmesi bile pek çok kapıyı açabilir.”

“Onun parasını ödeyemem,” dedi Stephanie, yüzünü silmeye çalışarak.

“Şu anda bunu düşünmememiz gerektiğini söyledi.”

Stephanie ona baktı. “Gerçekten buraya mı geliyor?”

Grant başıyla onayladı, bir şeyler yapabilmenin rahatlı-

ğıyla tekrar sarıldı. Stephanie'yi kollarında tutarken, onun için yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını farkındaydı.

Owen bir fincan kahve aldı, içine Laura'nın sevdiği gibi şeker ve krema koyarak bir zamanlar büyükbabasıyla büyükannesine ait olan yönetici dairesinin basamaklarını çıkmaya başladı. Öğürtüye benzer sesler duyduğunda, üçüncü katın sahanlığındaydı.

Hafifçe kapıya tıkladığında kapı açıldı. "Laura?" Kahveyi masaya bıraktı, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Şiddetli bir öğürtü daha gelince banyoya koştu ve Laura'yı klozetin başına çökmüş buldu. "Tanrım, Laura, ne yapabilirim?"

"Git," dedi Laura eliyle çıkmasını işaret ederek. "Lütfen git."

Owen bir an için onun söylediğini yapmayı düşündü, ama Laura tekrar kusmaya başlayınca yapamayacağını anladı. Küçük bir havluyu soğuk suyla ıslatarak yüzünü silmek için yanına çömeldi.

"Owen *lütfe*n. Git."

"Şişt. Sorun değil."

"Çok iğrenç."

"Değil." Laura'nın saçlarını alnından çekti. "Yediğin bir şey mi dokundu?"

Laura başını iki yana salladı.

"Belki mikrop kapmışsındır."

"Mikrop değil." Laura sifonu çekip bez bebek gibi

Owen'ın kollarına yığıldı.

Owen bir şeyleri atladığını hissediyordu, ama şu an önemli olan Laura'nın bembeyaz yüzü ve hareketsiz bedeni idi. "Bitti mi?"

"Umarım. Kalman gerekmiyor."

"Fark etmez." Aslında, hasta haliyle bile Laura'nın ona sokulmuş olmasını tercih ettiğini fark etti. Akli başında bir Owen, Laura söyler söylemez arkasını döner ve çekip giderdi. "Sana kahve getirmişt看, ama şu anda ilgini çektiğini sanmıyorum."

İnleme sesi yeterli bir cevaptı.

Owen kolunu Laura'mn bacaklarının altından geçirdi. "Tutun bakalım, prenses."

Laura kollarını boynuna dolayınca onu yerden kaldırıp yatağa taşıdı. Örtüleri üstüne çekıştırıp yatağın kenarına oturdu. "Sana getirmemi istediğın bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

Owen uzanıp Laura'nın elini avuçları arasına aldı. "Konuşmak ister misin?"

Gözlerine yaşlar hücum ederken, Laura başını iki yana salladı.

"Tamam. Mecbur değilsin."

Yüzünü ondan kaçırın Laura pencereden engin okyanusu seyrediyordu. "Hamileyim."

Bu sözler Owen'a mermi gibi saplandı. "Of, prenses..."

"İçler acısı, ha? Beni aldatan eşim aynı zamanda hamile de bıraktı. Berbat bir pembe dizi kahramanı gibiyim."

“Üzgünüm. Ne zamandır biliyorsun?”

“Düğün için yola çıkmadan bir gün önce öğrendim.”

Owen yüzünü buruşturdu. “Vay. Eğer teselli olacaksa, düğünde acı çektiğini kimse anlayamazdı. Mükemmel bir nedimedin.”

Laura ona baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Gözüm üstündeydi.”

“Ya. Öyle mi?”

“Hı hı. Her gece aynı sahnede aynı şarkıları söylemek bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor, güzel kızları kesmek olayı daha cazip hale getiriyor.”

Laura’nın kireç gibi yüzüne ilk kez biraz renk geldi. “Kendimi iyi hissedeyim diye böyle şeyler söylemek zorunda değilsin.”

“Bir süre benimle takılırsan, laf olsun diye hiçbir şey söylemediğimi öğrenirsin.”

“Beni kusarken görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Bu her an herkesin başına gelebilir.”

“Son zamanlarda benim başıma sık sık geliyor.”

“Belki de bunun için bir doktora görünmelisin.”

“Eve döner dönmez ilk işim bu.”

“Ne zaman gidiyorsun?”

“Bugün gitmeyi düşünmüştüm, ama midemin feribot yolculuğunu kaldırabileceğini sanmıyorum.”

Owen uzanıp yastığın üstündeki saçlarını düzeltti. “Bir fincan çayı kaldırabilir mi peki?”

“Çayımız var mı?”

“Olduğuna bahse girerim. Büyükannem bir gün insanların ihtiyaç duyabileceği her şeyi bıraktı. Çok ağır cezalandırıldığı ekonomik kriz esprileri yaptığımı hatırlıyorum.”

Laura’nın dudakları neşeyle büzüldü. “Çay kulağa hoş geliyor.”

Owen, ona dokunmak istediği için değil, rahatlamasını sağlamak için olduğunu kendine tekrarlayarak uzanıp Laura’nın alınına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. “Bakalım elimizde neler varmış.” Küçük mutfaka girdiğinde, normalde kadınların üstüne varmadığı ve kayıtsız davrandığı halde Laura’yla her şeyin neden bu kadar rahat ve tanıdık olduğunu düşünüyordu. Belki de bu konuyu derinlemesine düşünmemek daha iyiydi. Büyükannesinin deposunu karıştırmaya başladı ve diplerde bir kutu çaya ulaştı.

“Şanslıyız,” diye seslendi Laura’ya. “Çayımız var, ama özel bir şey değil. Aromalı ya da başka bir çeşidimiz yok.”

“Çayı aromasız tercih ederim.”

“Bekle.” Owen küçük bir demlik yıkadı ve kaynatmak üzere içine su doldurdu. Çay demlenip Laura’ya getirdiğinde, onun uyuyakalmış olduğunu gördü. Son derece huzurlu ve güzel görünüyordu, Owen onun sıkıntılarından bir süre uzaklaşmasına sevindi. Uyandığında hepsi onu bekliyor olacaktı.

İçinde bulunduğu duruma üzülen ve onun için çay demlemekten daha fazlasını yapabilmeyi dileyen Owen, çayı yatağının başucuna bırakarak uyusun diye yavaşça dışarı çıktı.

Yarınca Bölüm

Ned, günlük dozu olan üç adet şekerli çöregini yuttuktan sonra, marinadan çıkıp kasabaya yollandı. Gold Eczanesi'ne yaklaştığında direksiyonu sol taraftaki otoparka doğru sertçe kırdı ve yaptığı işin doğruluğu üstüne kafa yormamak için hemen arabadan indi. Dükkândan içeri girerken birkaç tanıdığı başıyla selamladı.

Bakışları kasada çalışan Francine'e odaklandı ve görülmemek için raflardan birinin arkasına sindi. İlk aşkının eşğinde ergen bir delikanlı gibi uzun süre rafların arasından onun kendini müşterilere dostane görünmeye çalışarak tahsilat yapmasını gözetledi.

Ned bunu içtenlikle yapmadığını biliyordu.

Göz göze geldiklerinde, Francine müşterilerin arasındaydı.

Ned geri çekildiğinde prezervatif standının önünde durduğunu fark etti. Birden zihninde bir şimşek çaktı ve Francine'in vereceği tepkiyi düşününce kıkırdadı. Sayamayacağı

kadar çok yıldan beri ilk kez korunmak için alışveriş yapacağı eczanede çeşitler hayli çoğalmıştı.

“Kadına zevk verme” iddiasındaki markada karar kıldı ve en büyük boyu seçmeye özen göstererek içinden bir kahkaha daha attı. Kendine gelmek için bir dakika bekledi, birkaç mum ve bir şişe de masaj yağı aldıktan sonra kasaya yöneldi.

Francine onun geldiğini görünce müşteriye uzattığı bozuk paralar yere düşüp saçıldı. “Çok üzgünüm,” dedi, elleri titreyerek paraları toplamaya çalışırken.

Zor geçen bir dakikanın ardından, önündeki müşteri gidince Ned aldıklarını kasanın önüne bıraktı.

Francine baktı, yutkundu, sonra bakışlarını Ned’e çevirdi. Yanakları utançtan pespembe olmuştu. “Neyin peşindesin?” diye fısıldadı.

“Sadece bazı planlar yapıyorum,” dedi Ned, alabildiğine kayıtsız.

“*Ne tür planlar?*”

“Bütün müşterilerini böyle sorguya çeker misin?”

Francine ona kaşlarını çattı. “Ne tür planlar?” diye sordu, gıcırdattığı dişlerinin arasından.

Ned, özel alanım ihlal edecek kadar Francine’e eğildi. “Kız arkadaşının aklını başına toplayacağını umarak yaptığın türden planlar.”

Francine onları seyreden biri olup olmadığını anlamak için etrafına baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum, ama sana biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim.”

“Senden bir şey istediğim yok. Adadaki tek eczanede

çalışmaya başladın. Sonsuza kadar buradan uzak duramam.”

“Bunlara ihtiyacın yok,” dedi Francine, elinin tersiyle Ned’in aldıklarını iterek.

“Bayan Gold seni duymasa iyi olur, yoksa kovulursun. Pekâlâ, beni arayacak mısın yoksa aramayacak mısın?”

Francine prezervatifleri topladı, markayı görünce yüzü kıpkırmızı oldu. Paketin içine masaj yağını ve en son pat diye atarak mumları koydu. “Otuz iki, altmış üç.”

Ned abartarak cüzdanına uzandı, yavaşça paraları çıkardı ve saymaya başladı. Francine parayı elinden kaparak aldı, para üstünü de aynı hızla geri verdi.

“Teşekkürler, bebek,” dedi Ned göz kırparak. “İyi bir gün diliyorum.” Evet, gidip onu delirtmişti, ama aynı zamanda düşüneceği bir konu vermişti. Francine’in gözleriyle sırtını deldiğini hissediyordu, o yüzden hafifçe poposunu salladı.

Kapıdan çıkarken *Gansett Gazette*’in tropikal fırtına haberleriyle dolu ücretsiz baskısını aldı ve bir sonraki feribotun gelişini beklerken iyi bir yer tutmak üzere marinaya doğru yola koyuldu. Bir korna sesi dikkatini çektiğinde, taksisinin içinde kaykılmış Tropikal Kasırğa Hailey başlıklı haberi okuyordu.

Luke Harris’in kamyonetini kullanan Sydney Donovan aracı taksinin yanına çekti. “Ben kamyoneti feribota çıkarırken kendisine göz kulak olur musun?” diye sordu. eliyle Luke’u işaret ederek.

Luke’un asık suratı Ned’i şaşırttı.

Luke kamyonetten indi, koltuk değneklerini aldı ve

Ned'in taksisine doğru ilerledi.

"Hemen dönerim hayatım," dedi Sydney neşçyle.

"Keyfine bak," dedi Luke dışlerinin arasından.

"Senin derdin ne?" diye sordu Ned genç arkadaşına.

"Beni delirtiyor. Sanki işe yaramaz biriymişim gibi sürekli tepemde dikiliyor."

"Şey, seni kırmak istemem dostum, ama şu anda işe yaramazın tekisin."

Luke'un kaş çatışı o kadar sert ve karanlıktı ki, Ned arkadaşının mutsuzluğunun altındaki çaresizliği hissetmemiş olsa, ona gülerdi.

"MR çektirmeye mi gidiyorsun?"

Luke başıyla onayladı.

"Güzel. Böylece tersliğin nerede olduğunu öğrenir, tamir ettirir, eskisi gibi bize ve kız arkadaşına iyi davranmaya başlarsın."

"Ona iyi davranıyorum," dedi Luke, yine ona yakışmayan bir aksilikle.

"Öyle davrandığını umuyorum. Peşinden yıllarca koş-tun. Kadına kaşlarını çatmak yerine, her gün ıslıkla neşeli bir melodi çalarak onu mutlu etmenin yolunu araman gerek."

"Ona kaş çatmıyorum."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Sadece... bu *herbat* bir durum."

"Evet, öyle ama bu onun suçu değil. O gün marinada muhteşem bir iş yaptın. Koca Mac'in hayatını kurtardın, hatta belki Mac'in de." Her ikisini de sarhoş bir tekneci yüzünden nere-

deyse kaybedeceklerini hatırlayan Ned ürperdi. Luke nihâtdan tekneye atlayarak aşağılık teknecinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Eğer yapmasaydı... Ned düşünmek bile istemiyordu.

“Değerdi,” dedi Luke. “Yine olsa, aynısını yaparım.”

“Bunu aklından çıkarma. Hepsi geçecek. Söz.”

Luke başıyla onayladı, Sydney seyahat çantasıyla geri döndüğünde gülümsemeye çalışırken Ned onu izledi.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Luke’a, gülümsediğini görmek onu şaşırtmıştı. Muhtemelen gülümseyişini son kez gördüğünden bu yana hayli zaman geçmişti.

Luke başıyla evet dedi. “Yarın görüşürüz. Ned.”

“Sana iyi şanslar.”

“Teşekkürler.”

Ned feribota giderken onları izledi, aradıkları soruların cevaplarını bulmalarını çok istiyordu. Dikkatini tekrar gaze-teye verip bebek Hailey McCarthy’nin dramatik doğumuyla ilgili habere kendini kaptırmıştı ki, yanında genzini temizleyen biri dikkatini dağıttı.

“Affedersiniz, Francine Chester’ı nerede bulabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?”

Uzaklardan tanıdık gelen bu sesin sorusuyla irkilen Ned, başını kaldırıncı afalladığını gizleyemedi. Yaşlanmıştı, yüzünde çizgiler oluşmuştu, saçları sarıdan griye dönüşmüştü, ama parlak mavi gözleri onu ele veriyordu. Bobby Chester.

Ned midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Francine’in halletmekten söz ettiği iş *bu muydu*? Eski eşiyle birleşmek mi?

“Onu tanıyor musunuz?” diye sordu Bobby, Ned’i çıkartamadığı belliydi. Bir kez daha, Ned’in Bobby için hiçbir zaman ciddi bir tehlike oluşturmadağı belli oluyordu. Aksine.

“Hayır,” dedi Ned, içini saran panikle. “Hiç duymadım.”

“Peki, o halde. Yine de teşekkürler.”

İslık çalarak uzaklaşan Bobby anacaddede sanki kendi malıymış ve bir zamanlar karısını ve iki çocuğunu bırakarak feribota binip arkasına bakmadan kaçan kendisi değilmiş gibi yürüyordu.

Francine’i, Maddy’yi ve Tiffany’yi düşünen Ned içinde bulunduğu uyuşukluktan sıyrılıp taksisine atladı ve hızla otoparktan çıktı. On dakika sonra fırtına gibi Gold’un eczanesinden içeri girmiş ve Francine’in kasasının önünde dikilmişti.

“*Ne yapıyorsun?*” diye fısıldadı Francine sert bir sesle ve Bayan Gold’un meraklı gözlerinden sakınarak. “Beni kovduracaksın!”

“Bobby Chester’in burada ne işi var?”

Francine’in beti benzi attı ve bir çuval gibi yere yığıldı.

Fırtınada mahsur kalan tekneler ayrıldıktan sonra marina ıssızlaştı. Hafta arası olduğundan muhtemelen hafta sonuna kadar yenileri gelmeyecekti ve bir anlamda sakın bir iş günü geçireceklerdi. Yemekte Grant, Charlie’nin davasını okumak istediğini söyledi.

Stephanie kaşığı bırakıp kalktı ve tek kelime etmeden odasına giden koridorda kayboldu.

Şaşırان Grant kâsesini aldı ve içindeki midye çorbasını sıyrarak peçeteyle ağzını temizledi.

Stephanie elinde dizüstü bilgisayarıyla tekrar görüldü. Paylaştıkları masaya yaklaşıarak bilgisayarı ona uzattı. “Al oku. Hepsi burada.”

Bunun ne kadar önemli bir jest olduğunu bilen Grant bilgisayarı aldı. “Emin misin?”

Stephanie dudağını ısırđı. “Her şeyi denedim. Kazandığım her kuruşu harcadım ve bugün Charlie’yi dışarı çıkarmaya on dört yıl önce olduğundan daha yakın değđlim.” Omuz silkti. “Yardıma ihtiyacım var.”

Grant bilgisayarı masaya koydu, ona sarılmak için ayağı kalktı. “Birinin yardım etmesine izin vermek zayıflık göstergesi değildir, Steph.”

“Biliyorum, ama insanların yardım etmek için çevremde dolaşmasına alışık değđlim.”

Grant onun alnını, sonra dudaklarını öptü. “Artık öylesin.”

“Benim için çok önemli. Tahmin bile edemeyeceğın kadar.” Gergin bir biçimde parmaklarını kenetleyip açıyordu. “Eğer bu... yaşadığımız bu şey... yürümese bile, umarım ne kadar minnettar olduğumu...”

Grant dudaklarını öperek sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Bunu minnet duyman için yapmıyorum. Seninle yatışım için de yapmıyorum.”

“Sessiz ol.” diye fısıldadı Stephanie, o anda koca bina boş olduğu halde yanakları kızarmıştı.

“Kimse beni duyamaz,” dedi Grant, utanması hoşuna gitmişti. “Bunu yapıyorum,” her sözcüğü vurgulayarak söylüyordu, “çünkü seni *önemsiyorum*. Bu kâbusu yıllardır tek başına yaşamandan nefret ediyorum.”

Stephanie onun yüzüne bakarken söylediklerini özümsemeye çalışıyor gibiydi.

Grant onu bir kez daha öptü. “Aramızdaki bu şeyin yürüyüp yürümeyeceğini de konuşmak istemiyorum. Neden yürüyecekmiş gibi davranıp neler olacağına bakmıyoruz, ha?”

“Gerçekten, benim öyle bir beklentim...”

Grant onun *hiçbir* beklentisi olmadığını fark ettikçe ona *her şeyi* vermeye çalıştığını fark etti. Vay canına.

Stephanie onun aklından geçenleri okumuş gibiydi, “Tutamayacağın sözler verme, Grant.” Onun bu sessiz ve onurlu hali Grant’in içini sızlattı. “Önünde sayısız seçenekleriyle kocaman, güzel bir hayat var. Kendini kısıtlaman akıllıca olmaz.”

“Haklı olabilirsin, ama ilgimi çeken tek seçenek şu anda tam karşımda duruyor.”

Stephanie’nin içini çekmesi, Grant’in ona karşı yaklaşımının saygıdeğer ve uzun vadeli olduğunu anlatabilmesi için daha çok uğraşması gerektiğine işaret ediyordu. Kuşkusuz. zihninin derinliklerinde bir hafta içinde Los Angeles’a dönmesi gerektiğini söyleyen huysuz ses bu düşünceleri ona

zehir ediyordu.

“İşe dönmek zorundayım.” Eliyle paket servis tezgâhını gösterdi, sonra bilgisayarı işaret etti. “Sen de öyle.”

“Not almak için bilgisayarında bir dosya oluşturmamın sakıncası var mı?”

“İstedğini yap.”

Onu bekleyen yeni bir öykünün heyecanıyla Grant’ın kanı damarlarında daha hızlı akmaya başladı.

“Çok mu keyiflendin?” diye sordu Stephanie gülümseyerek.

Grant onun sezgisine şaşırdı. “Nereden anladın?”

“Gözlerin birden heyecanla parladı, tıpkı...” Boşluğu onun doldurması için eliyle bir işaret yaptı.

Grant bir kahkaha patlattı ve onu kendine doğru çekti. “Boşalmadan hemen önce olduğu gibi mi?” kulağına fısıldarken, kalçasını ona sürttü.

“Evet,” dedi Stephanie soluk almadan. “Aynen öyle.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı Grant. “Yine ateş bastı.”

“Uzun sürmez,” diyen Stephanie onun poposuna bir şaplak atıp kendinden uzaklaştırdı. “Git çalış, azgın adam. O sorununla daha sonra ilgileneceğim.” Şımarıkça göz kırparak yavaşça uzaklaşırken, Grant ağzı açık arkasından onu seyrediyordu.

Sandalyesine yığılan Grant, aniden sertleşmeye başlayan aletini yatıştırmaya çalıştı. Kahrolası kadın çok ateşliydi ve onu anında uyarıyordu. Stephanie çevresindeyken Grant’ın hiç şansı yoktu.

Grant, bütün dünyanın yükünü narin omuzlarında taşımasa onun nasıl bir hayatı olacağını merak etti. Bunu öğrenme azmiyle bilgisayarı açtı ve içine daldı.

Stephanie, Grant'ın yazarken, içinden konuşurken ya da okurken dudaklarını kıpırdattığının farkında olup olmadığını düşündü. Bu çekici bir özellikti. Hadi be, kimi kandırıyordu? Adamın *bütün* özellikleri çekiciydi.

Gözlerini ondan ayırıp tamamlanması gereken yiyecek envanteri üstünde çalışmalıydı, böylece bir sonraki haftanın siparişini verebilirdi. Hesap makinesinde çarpıp bölerken, düşünceleri onunla doluydu. Yıllarca, âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Artık, benzersiz bir duygu olduğunu biliyordu.

Her günün her dakikasını onunla ve her geceyi onun kollarında geçirmek istiyordu. Her düşüncesini duymak, her hayalini paylaşmak, onu mutlu edebilmek için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu.

Her şeyden öte, onun da kendisi gibi hissettiğini düşünmek istiyordu. Bu çok güzel olmaz mıydı? Tekrar ona gözünü diktığını fark edince derin derin iç çekti ve en az yarım saat daha kesintisiz ilgi bekleyen önündeki kâğıt parçalarına bir kez daha odaklanmaya çalıştı. Ardından istediği kadar kalbinin sahibine göz süzebilirdi.

On dakika sonra savaşı kaybetmişti ve yine Grant'e bakıyordu.

“Etkileyici bir görüntü, değil mi?” diye sordu Linda McCarthy, yüzünde tanıdık bir tebessümle. “Babasının o yaş-taki halini andırıyor. Tam senin olduğun yerde duruyordum,” dedi Linda, eliyle Stephanie’nin çaktırmadan Grant’i seyretmek için kâğıtlarım serdiği hazır paket tezgâhını işaret ederek.

Anlaşılan çaktırmama konusunda fazla başarılı olamamıştı.

Stephanie, tam anlamıyla öküz gibi bakarken adamın annesine, yetmez gibi patronuna yakalanmış olmanın utancı içindeydi!

“Koca Mac’ın tersanede işi vardı,” diye devam etti Linda, “ben de burada balık çorbası ve çörek servisi yaparım diyordum. Nasılsa merhaba demeye gelir diye düşünüyordum.”

Ne kadar mahcup olsa da, Stephanie’nin merakı utancına baskın geldi. “O zaman flört ediyor muydunuz?”

“Of Tanrım, hayır. Beş yıllık evliyedik, Mac ayağımıza dolanıyordu ve Grant yoldaydı.”

Stephanie afallamıştı. “Ve hâlâ onu bir an bile olsa görmeye mi geliyordunuz?”

Linda eğilerek fısıldadı, “Hâlâ aynı şeyi yapıyorum.” Sırıttı. “Kırk yıl sonra bile.”

“Bu çok hoş,” dedi Stephanie iç çekerek. “Bu kadar uzun evli kalan başka kimse duymadım.”

“Şey, her zaman güllük gülistanlık değildi, ama çoğunlukla öyleydi.” Linda’nın tebessümü tatsız bir şeyler hatırla-

muş gibi soldu. “Yaralandığından beri bazı şeyler biraz keyifsiz gibi.”

“Çok zor olduğundan eminim, ama bunca yıldır hâlâ birbirinize âşık olduğunuzu bilmek, şey...” Stephanie doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

“Ne tatlım?” diye sordu Linda. Önceki kış Providence’da gösterdiği nezaketten hiçbir şey kaybetmemiştir.

“Bu bana umut veriyor.” *Umut* Stephanie’nin fazla kullanıldığı bir sözcük değildi, ama son zamanlarda içi umutla doluydu. Grant’in arkadaşı Charlie için yeni bir dava açılmasını sağlayabilirdi, Charlie bir gün serbest kalabilirdi ve bir gün Grant ve Stephanie... Grant’le ilgili konularda fazla abartmamak muhtemelen daha iyi olacaktı.

Linda elini Stephanie’nin elinin üstüne koydu. “Hepimiz Grant’in sana abayı yaktığını düşünüyoruz. Biraz umutlu olmaktan zarar gelmez.”

Afallayan Stephanie kendini Linda’nın yüzüne bakmaya zorladı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?”

Linda başıyla onayladı. “Kendi adıma, onun için çok uygun olduğunu düşünüyorum. Onu zorluyor ve sürekli tette olmasını sağlıyorsun.”

“Abby öyle yapmıyor muydu?” diye sordu Stephanie. Sesinin çok meraklı çıkmaması için çaba gösteriyordu.

“Abby taş bebektir, gerçek bir taş bebek ve onu çok severiz. Fakat asla senin yaptığın gibi Grant’e meydan okumaz. Bence Grant’in buna ihtiyacı var.”

“Anne, ne işler peşindesin?”

Stephanie'ye entrikacı bir edayla gülümseyen Linda oğluna döndü. "Hiçbir şey hayatım. Sadece ikinizi bu akşam yemeğe davet etmek için gelmiştim."

Grant önce annesine sonra Stephanie'ye baktı. Stephanie başıyla onaylayarak, eğer Grant gitmek istiyorsa kendisinin de kabul ettiğini belirtti.

"Pekâlâ," dedi Grant temkinle. "Ne kutluyoruz?"

"Hiçbir şey, kuşkucu oğlum. Sadece akşam yemeği."

Grant gözlerini devirdi. "Arkasından tatlı gelecek art niyetli bir yemek."

"Bunu hiç duymadığımı varsayacağım," diyen Linda, restoranın rıhtıma açılan büyük garaj kapısına doğru ilerledi. "İkinizle de akşam iş sonrası görüşürüz."

"Güle güle, anne."

"Güle güle, Linda," dedi Stephanie. "Ve teşekkürler."

Grant ayağa kalkıp gerindi. Gözlerinde yırtıcı bir ifadeyle Stephanie'ye doğru ilerlerken, Stephanie ayağını yere vurup çenesini kaldırarak ondan korkmadığını gösterdi.

"Neden anneme teşekkür ediyorsun?" Grant ona sarılıp poposunu sıktı. Stephanie'nin onun üstüne zıplayıp ellerini kaslı göğsüne koyması için bu kadarı yeterliydi.

"Çünkü beni akşam yemeğine davet etti. Yoksa neden ona teşekkür edeyim?"

"Belki de araya girip bana karşı senin tarafını tutmuştur. Böyle şeylere bayılır."

Stephanie onun bu isabetli sezgisine kıkırdayabilirdi, ama Grant'in dudakları boynundaki hassas noktayı bulmuştu.

En kısa sürede en fazla sonucu alacağı bölgeleri çok hızlı öğrenmişti. Grant'e bu kadar kolay teslim olmak belki rahatsızlık vermeliydi, ama dudakları boynunda mucizeler yaratıyordu ve poposunu kavrayan elleri başka şey düşünmesine engel oluyordu.

"Yeterince zaman geçti mi?" diye sordu Grant boğuk bir sesle.

Stephanie onun elini tuttu ve birkaç adım geri itti, böylece paket servis tezgâhının üstündeki kapalı yazısını aşağı çekebilecek kadar uzanabildi.

Grant'in gözleri bastırılmaz bir şehvet duygusuyla parladı. "Erken mi kapatıyoruz?"

"Öyle görünüyor."

"Masadan bilgisayarımı alayım." Hızla salona geçip birkaç saniye içinde geri döndü ve bilgisayarı tezgâhın üstüne koydu. "Pekâlâ, ne demiştin?"

Stephanie onun çocuksu neşesine gülümsedi, ona ve içinde yeşeren umuda tutunmak üzere Grant'in açtığı kollara doğru adım attı. Belki... sadece belki... onun için ne kadar önemli olduğunu göstermek amacıyla şortunun düğmelerine uzandı, *boxer* 'ıyla birlikte aşağı indirerek ereksiyonunu serbest bıraktı.

İki elini birden kullanarak onu okşamaya, aniden ucunda beliren inci renkli sıvının üstünde başparmağını gezdirmeye başladı.

Grant onun kalçasını kavrayan ellerini biraz daha sıkı. "Steph..." gözleri kapalıydı, dudakları aralanmıştı ve âdem-

elması inip kalkıyordu.

Stephanie aklını başından alıp onu çaresiz bırakıyordu. “Buraya otur,” dedi, Grant’e tezgâhın üstünü işaret ederek.

Grant’in gözleri açıldı. “Ciddi misin?”

Onu dürten Stephanie söylediğini yapmaya zorladı. Grant gönülsüzce tezgâhın üstüne çıktı, Stephanie başını eğip Grant’in aletini ağzına aldı.

“Of Tanrım,” diye fısıldadı Grant, derin bir soluk alırken Stephanie’nin saçlarını kavrayan elleri sıkıldı, yumruk oldu. “*Tanrım.*”

Stephanie onu tamamen içine alabilecek biçimde gırtlığını açtı ve ne kadar hoşuna gittiğini bilerek aletine küpeli diliyle darbeler vurmaya başladı. Bir saniye sonra hayalarını da sıkmaya başlamıştı.

Grant bir süre mücadele etse de, sonunda kalçasını hızla ileri itti ve inleyerek ağzına boşaldı. “*Vay canına,*” dedi soluk almaya çalışarak.

Stephanie doğrulduğu anda Grant onu kendine çekip ateşli bir öpücük verdi. “İnanılmazsın, aklımı başımdan alıyorsun.”

“Aldığım tek şey o değil.”

Grant güldü, Stephanie’nin yüzünü avuçladı ve yakışıklı yüzünde meraklı bir ifadeyle uzun süre inceleyerek baktı.

“Ne?” diye sordu Stephanie, birden gerildiğini hissederek.

“Sadece bakıyorum.”

Stephanie de kendi bakma hakkını kullandı. Onun kara

saçlı, harikulade mavi gözlü, inanılmaz güzellikteki yüzüne bakmaya doyabilir miydi? Muhtemelen hayır. Birbirlerini zevkle süzerken Stephanie aralarında bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Tropikal bir fırtına sürecinde başlayan geçici kaçamak çok daha özel bir paylaşıma dönüşmüştü. Bu bakışmanın yoğunluğunu daha fazla kaldıramayacağını anlayınca gözlerini kaçırdı ve başını Grant'ın göğsüne yasladı.

“İyi misin?” diye soran Grant, eliyle onun başını okşadı, omuzlarına masaj yaptı.

Stephanie başıyla onayladı, içinde kopan duygu fırtınası konuşmasına izin vermiyordu. Ellerini onun kalçasına yasladı, kokusunu içine çekti, yollarının ayrılacağı o kaçınılmaz günü düşünerek bütün ayrıntıları hafızasına kazımaya çalıştı.

“Bu tezgâha bir daha asla aynı gözle bakamayacağım,” dedi Grant esprili bir ifadeyle.

Gerginliği biraz azalan Stephanie güldü, Grant'ın bunu, onu rahatlatmak için söylemiş olabileceğini tahmin ediyordu.

Grant zıplayarak tezgâhtan indi, şortunu çekti, uzanıp Stephanie'yi kucakladı ve bacaklarını kendi kalçasına sardı. “Bizimkilere yemeğe gitmeden önce biraz şekerleme yapacak vaktimiz var.”

“Öyle mi?” dedi Stephanie. Gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı.

Grant başıyla onayladı. “Ayrıca skoru eşitlemek için de yeterince zamanımız var.”

“Ne skoru?”

“Orgazm skoru. Sana borçlandım.”

Gölerek onu yatak odasına taşıırken, Stephanie bir daha hiç kimseyi Grant McCarthy gibi severmeyeceğini biliyordu. Bu, Grant'ın ebeveynlerinin yaşadığı tarzda, ömür boyu sürececek benzersiz bir şeydi ve içinde yaşayan açgözlü küçük kız, aynı şeyi Grant ve kendisi için istiyordu. Fakat şimdilik, alabileceği kadarını alıp her şey sona erdiğinde aynı duyguyu yaşatmak için olabildiğince anı depolamakla yetinmek zorundaydı.

Yarım Birkaç Bölüm

Bobby Chester o anda Ned'in aklından çıktı, uçarak tezgâhın diğer yanına geçti, ama düşerken Francine'in başını rafa çarpmasına engel olacak kadar hızlı değildi. Başını kucağına yatırıp yanaklarını tokatlayarak kendine gelmesi için dua ederken damarlarına adrenalin hücum etmişti.

"Francine, tatlım, uyan. Sorun değil. Beraber her şeyi hallederiz. Yeter ki uyan."

Çevrelerinde kalabalık toplanmaya başladı. "Yardım çağırayım mı?" diye sordu, Bayan Gold.

"Bir dakika daha verin. Şok geçirdi." Ned, hiç uyarımadan Bobby'yle ilgili haberi ona yetiştirdiği için kendini vurmak istiyordu. Bobby'nin burada olduğunu öğrendiği andaki tepkisini gördükten sonra, Francine'in eski kocasını davet etmiş olduğuna dair kafasındaki her türlü şüphe uçup gitmişti.

Francine gözlerini kırıştırarak hafifçe açtığı anda sanki bir ömür geçmişti. "N-ne oldu? Burada ne yapıyorsun?"

Ned bu işi nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığının farkındaydı. “Ben, şey, sana haber...”

“Of Tanrım,” dedi Francine, tekrar gözlerini kapatarak. “Bobby.”

“Evet.”

“Burada ne işi var?”

“Senin söylemeni umuyordum.”

Francine gözlerinde gerçek bir kaygıyla ona baktı. “Gelmesini ben istemedim, eğer düşündüğün buysa.”

“Pardon,” dedi Bayan Gold, genizden gelen New York aksanıyla. “Pembe diziye başka bir yerde devam edebilir miyiz?”

Ned ona kaşlarını çattı, Francine’e dönerek sordu, “Kalkabilecek misin?”

“Elbette kalkacağım.” Ned’in yardım etmeye çalışan ellerini iterek tek başına doğruldu, ayakta sallanmaya başlayınca Ned onu omuzlarından tuttu.

“Yavaş ol, bebek.”

“Evet Francine, yavaş ol,” dedi Bayan Gold. “Eve git. Vardiyanın kalanını ben tamamlarım.”

“Çok üzgünüm, Bayan Gold,” dedi Francine. “Yarın tam zamanında burada olacağım.”

Francine’in yanında çalıştığı huysuz kadına yaltaklanması Ned’i çileden çıkardı. Eğer kendisiyle evlenmiş olsaydı, tek bir gün bile çalışması gerekmezdi.

“Yarın izin yap ve halletmen gereken işlerinle ilgilen,” dedi Bayan Gold. “Cuma günü görüşürüz.” Meraklı müşterilerin önünde yaptığı jeste rağmen Ned, Bayan Gold’un re-

zalet çıkarmanın bedelini Francine'e ödeteceğinden emindi.

"Teşekkür ederim," dedi Francine. Bunu o kadar kendisine yakışmayan bir uysallıkla söylemişti ki Ned bağırıp çağırma isteğini zor bastırdı.

Ned kolunu uzattı, isteksizce de olsa Francine ona tutundu. "Yavaş bebeğim."

Sessizce taksiye doğru uzaklaştılar. Ned kapıyı tutarak Francine'in koltuğa oturmasına yardım etti. Sürücü tarafına geçerken aptallığı yüzünden kendine kızıyordu. "Bu konuda sakın ol," diye mırıldandı kendi kendine. "Saçmalayıp şu anda onu kaybetme."

Arabaya binip ellerini direksiyona dayadı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Sanırım eve. Bir sakıncası yoksa."

"Elbette sakıncası yok. Başın iyi mi?"

"İyidir."

"Durup bir yerden buz alalım mı, yoksa evde var mı?"

"Onu ben davet etmedim," dedi Francine bir kez daha, nispeten empatik yaklaşarak.

Ned, Bobby'den değil buzdan söz ettiğini söylemeye gerek duymadı. "Sadece, Bobby'nin adaya gelişinin, bana halletmen gereken işler olduğunu söylediğin zamana denk gelmesi ilginç, sence de öyle değil mi?"

Francine kollarını kavuşturup çenesini inatla yukarı kaldırdı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Söylesem ne fark eder? Nasılsa inanmayacaksın."

“Bir dene.”

Eve ulaşana kadar Francine sessizliğini korudu. Durduklarında arabanın kapısını öfkeyle açtı, Ned kendi kapısını açana kadar basamakların yarısına ulaşmıştı bile.

“Bir dakika bekle, Francine Chester,” dedi, peşinden giden Ned. Aradığı cevapları almadan gitmesine izin verirse adam değildi.

İçeri girdiklerinde Francine hızla arkasına dönüp parmağını Ned’in göğsüne bastırdı. “Sen bekle, Ned Saunders. Sen benim kocam değilsin ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Neden senin kocan değilim, Francine? Lütfen bana bunun cevabını verir misin?”

Kıvılcım saçan yeşil gözler dönüp ona baktığında Ned’in bütün istediği, Francine’in Ned’e, hayata ve onlarca yıl önce iki bebekle onu terk edip giden kocasına olan öfkesini unutturana kadar ona sarılıp öpmektir.

“Her şeyden önce,” dedi Francine, “Bana *hiç* evlenme teklif etmedin ve ikincisi, seninle evlenemem, çünkü...”

Kapı vurulunca ikisi de irkildi, Francine açmak için o tarafa yöneldi.

Ned onu durdurup söyleyeceklerini bitirmesi için haykırmak istedi.

“Selam, Francine.”

Ned Bobby’nin huzur veren sesini duyup Francine’in dizlerinin titremeye başladığını görünce hızla gidip ellerini onun omuzlarına koydu.

“Burada ne işin var, Bobby?” diye sordu Francine. Titreyen sesi duygularına ihanet ediyordu.

“Marion beni aradığını söyledi. Ayrıca dediğine göre torunlarım olmuş, gelip neyin ne olduğunu görmek istedim. Hey,” dedi, Francine’in arkasında duran Ned’i fark ederek. “Sen feribot iskelesindeki adamsın. Onu tanımadığını söylemiştin.”

“Evet,” diye homurdandı Ned. “Yalan söyledim.”

Francine biraz daha doğruldu, Ned’in omuzlarındaki ellerini silkeledi. “*Neyin ne olduğunu* görmek için mi geldin? *Neyin ne olduğunu* ben sana söyleyeyim, insanlığın yüz karası. Daha bebekken terk ettiğin kızlar şimdi *otuzlu* yaşlarında. Kendilerine ait aileleri ve hayatları var. İhtiyaç duydukları her şeye sahipler, çünkü babaları arkasına bakmadan onları terk ettikten sonra *ben* her ihtiyaçlarını karşıladım. O yüzden, aklından ne tür bir aile buluşması geçiyorsa, *öyle bir şey olmayacak*. Anladın mı?”

“Kendi adlarına konuşacak kadar büyükler,” dedi Bobby asık bir yüzle.

“Bütün hayatları boyunca onları yok saydığın için, *asla* seninle görüşecek kadar büyük olmayacaklar.”

“Öyleyse neden seni aramamı istedin?”

“Çünkü, pisliğin tekisin. Bildiğim kadarıyla hâlâ evliyiz ve benim evlenmek istediğim başka biri var; dürüst, nazik ve senden milyon kat daha delikanlı. Hâlâ senin *tutsağınken* onunla evlenemem.”

Ned kendini çok tabancasıyla vurulmuş gibi hissetti.

Francine kendisiyle evlenmek mi istiyordu? Hâlâ Bobby'yle mi evliydi? Vay canına! Sevinçten zil takıp oynamakla, bu zor durumu onunla paylaşmadığı için Francine'i dişleri takırdayana kadar sarsmak arasında kararsız kalmıştı.

"Anne?" dedi, dışardaki merdiven sahanlığında duran Tiffany. "Her şey yolunda mı?"

Aman Tanrım. Ned dışarı fırlayarak Tiffany'yi maruz kalmak üzere olduğu ciddi darbeden korumak istedi. Anlaşılan Francine'in de aklından aynı şey geçiyordu. Bobby'yi hızla iterek kızına doğru yürüdü.

"Tatlım, gel size gidelim." Kolunu kızının omuzuna dolayıp onu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Tiffany omuzunun üstünden bakarak sordu, "Bu adam kim anne?"

Bobby elini uzatarak bir adım öne çıktı. "Tiffany?"

Tereddütle annesine bakan Tiffany başıyla onayladı.

"Benim. Baban."

Kızının önüne geçen Francine patladı. "Ona kendini bu şekilde tanıtmaya *kesinlikle* hakkın yok! Hiç hakkın yok!"

Tiffany Bobby'ye bakakaldı, yüzü sarmamaya başlamıştı, şok olduğu belliydi. "N-ne, ne işin var burada?"

"Seni, ablanı, torunlarımı ve anneni görmeye geldim."

"Öylece... yapamazsın..." Sözcükleri toparlayamayan Tiffany, Bobby'ye bakmaya devam ediyordu.

"Üzülme tatlım, ben de aynısını söyledim. Boşanmak istiyorum Bobby ve bunu hemen istiyorum. Tek yapman ge-

reken ayrıntılarla ilgilenmek. Senden hiçbir isteğim yok ve Tanrı biliyor, senin de benden çalabileceğin hiçbir şey yok.”

“Maddie’yi görmek istiyorum.”

“Şimdi olmaz,” dedi Tiffany, ablasını kastederek. “Yeni doğum yaptı ve uygun bir zaman değil.”

“Birkaç gün Beachcomber’da olacağım. Burada olduğumu haber verin, onu görmek istiyorum. Onu gördükten sonra senden boşanacağım, Francine. Kesinlikle daha önce değil. Hepinize iyi günler.” Yanından geçerken Tiffany’nin kolunu sıktı. “Seni gördüğüme sevindim. Güzel bir kadın olmuşsun.”

Bobby basamaklardan indikten sonra diğer üçü, büyük bir felaketin ardından kalan felaketzedeler gibi uzun süre öylece durdular. Tiffany’nin yanaklarından yaşlar süzülüyor, narin omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Francine kızını kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı. “Hazırlıksız yakalandığın için üzgünüm bebeğim. Buraya geleceğinden haberim yoktu.”

Tiffany öyle şiddetle ağlıyordu ki, konuşacak durumda değildi.

Ned onları içeri soktu, ikisi de biraz sakinleştikten sonra doğruca Francine’in buzdolabının üstündeki dolaba giderek, özel durumlar için sakladığı viski şişesini çıkardı. Herkese birer *shot*lık viski doldurup geri döndü.

“Alın bakalım,” dedi. “İçin.” İkisi de viskilerini yuvarlayana kadar başlarında dikildi, sonra Tiffany’nin önünde çömeldi. “Bak tatlım, ne kadar büyük bir şok yaşadığının

farkındayım, ama sen izin vermediğin sürece senden hiçbir şey alamaz. Eğer onunla görüşmek ve onu tanımak istersen, bu da senin bileceğin iş.”

“Bir dakika...” dedi Francine.

“Hayır, Francine. Adam onun babası. Tiffany görüşmek isterse, aralarına giremezsin.”

“Ne istediğimi bilmiyorum,” dedi Tiffany. “Bütün hayatımı onu merak ederek geçirdim ve bir gün pat diye ortaya çıkıverdi.”

“Merak etmen son derece doğal,” dedi Ned, gözlerini Francine’e dikerek. “Eğer onunla görüşmek istediğine karar verirsen, annen anlayacaktır.”

“Ya, sahi mi, anlayacak mıyım?” diye sordu Francine, kaşlarını kaldırarak.

Ned onun ters bakışlarına karşılık verdi. “Evet, anlayacaksın.”

“Anne?” diye umutla annesine baktı Tiffany.

Uzun bir suskunluktan sonra Francine pes etti. “Elbette anlarım.” Elini Tiffany’nin başına koydu. “Senin isteğin, benim de isteğimdir.”

“Bunu düşünmek zorundayım,” dedi Tiffany. “Maddie konusunda ne yapacağız?”

“Bırak bunu ben düşüneyim,” dedi Francine.

İki kadın kucaklaştı ve Ned’in midesine oturan yumru biraz gevşedi. Ayağa kalktı, onları baş başa bırakmak için geri çekildi.

“Ashleigh’i Jim’den almam gerek,” diyerek yüzünü

silen Tiffany'nin kendisini sımsıkı kucaklamasıyla Ned afalladı. "Teşekkürler," dedi Tiffany.

Ned onun alnına bir öpücük kondurdu. "Söz etmeye değmez, tatlım."

Tiffany gittikten sonra Ned ellerini beline koyup bakışlarını Francine'e dikti. "Neden bana söylemedin bebek?"

"Çünkü," dedi Francine, kadehiyle oynayarak, "utanç verici. Bunca yıldır ortada yoktu ve ben hâlâ onunla evliydim. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdim?"

"Tıpkı şimdi söylediğin gibi. Söyleyeceğin herhangi bir şeyin sana olan duygularımı değiştirebileceğini mi düşünüyorsun?" Ned onun yanına oturdu, elleriyle yüzünü avuçlayıp kendine bakmaya zorladı. Sonunda başardığında, devam etti. "Seni seviyorum, Francine. Hep sevdim. Seni gördüğüm ilk günden beri, seni istemekten asla vazgeçmedim. Evli olsan bile."

Francine gözlerini kırpıştırarak yaşları savuştururken burnunu çekti. "Bu çılgınlığın içine sürüklenmeyi istemek için çılgın olmalısın."

"Öyleyse bana çılgın diyebilirsin," dedi Ned onu öperek. "Senin çılgınlığın benim çılgınlığım. Ne söylediğimi duydun mu, Francine? *Seni seviyorum*. Eğer istediğin buysa, ondan kurtulduğun anda seninle evlenirim. Beni anlıyor musun?"

"Ned." Francine alnını onun alnına yasladı. "Bobby'ye seninle evlenmek istediğimi söylediğim için böyle konuşuyorsun."

"Beni *delirtmeye mi* çalışıyorsun?"

Başını iki yana sallayan Francine ona gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

“Sevdiğini biliyorum, bebeğim.” Karşılığını almayı umarak dudaklarını onun dudaklarının üstüne kapadı.

Francine kollarını Ned’in boynuna doladı ve Ned ne olduğunu anlayamadan kendini kanepede onun üstüne uzanmış buldu. “Üzgünüm. Maksadım...”

Francine parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Yüzünde, Ned’i yıllar önce parmağında oynattığı zamanlarda olduğu gibi baştan çıkarıcı tanıdık bir tebessüm vardı. “Sevişmek istiyor musun?”

Ned’in önce ağzı açıldı ve sonra hayatının kahkahasını patlattı. “Evet Francine, seninle sevişmek istiyorum.”

Yirmi İkinci Bölüm

Cep telefonunun zili Grant'i asırlardır başına gelen en güzel uykudan uyandırdı.

"Selam Grant. Ben Frank Amcan. Acil mesajını aldım. Baban iyi mi? Ya Laura?"

"Merhaba. Evet, üzgünüm, herkes iyi." Grant, Stephanie'nin kollarından sıyrıldı, şortunu giymek için ayağa kalktı. Stephanie hâlâ uyuduğu için yavaşça küçük odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. "Seni korkutmak istememiştim."

"Of, neyse," dedi Frank. Sesi rahatlamış geliyordu. "Düğün nasıldı? Ya fırtına? Gansett'le ilgili hiç haber alamadım."

"Hepimiz iyiyiz, Janey'nin düğünü harikaydı ve inanmayacaksınız, Mac'in karısı bebeğini tam fırtınanın ortasında doğurdu. Hailey McCarthy."

"Vay canına, bütün bu heyecanı kaçırdığıma üzüldüm."

"Yokluğunu hissettik."

"Laura nasıl görünüyor? Son zamanlarda onun için en-

dişeleniyorum. Mutlu bir yeni gelin gibi davranmıyor.”

“Onu sadece düğünde gördüm, birkaç kere de geçerken karşılaştık, ama bana gayet iyi göründü.”

“Rahatladım. Orada olmayı çok seviyor. Gansett’e kaçmak için her fırsatı değerlendiriyor.”

“Arada bir buraya dönmek hepimize iyi geliyor. Arama sebebime gelince... on dört yıl önce Providence’da Charles Grandchamp’le ilgili görülen davayı hatırlıyor musun? Küçük çocuk kaçırma ve taciz yüzünden?”

“Hayal meyal. Galiba kurban üvey kızıydı?”

“İşte o.”

“Ne olmuş?”

“Şu anda üvey kızıyla beraberim. Stephanie Logan.”

“Gerçekten mi? Şimdi kaç yaşında?”

“Yirmi sekiz yaşında ve marinada bizimkiler için çalışıyor.”

“Vay canına!”

“Frank Amca, kız üvey babasının ona sevgi ve ilgi dışında asla dokunmadığına yemin ediyor. Annesi onu ölesiye dövermiş ve kaçırıldığı varsayılan gece Grandchamp feci bir dayağın üstüne gelince onu alıp götürmüş.”

“Bir dakika, hatırladığım kadarıyla kız ifade vermişti...”

“Savcı kızın ifadesini çarpıtıp Grandchamp’i suçlu göstermek için elinden geleni yapmış. Adam kıza hiç dokunmadığı halde on dört yıldır hapiste.”

“Davada duruşma hâkiminin kim olduğuna bakıyorum.” Frank duraksadı, Grant bilgisayarın tuşlarının tıklandığını

duyabiliyordu. “Of Tanrım, Dugan’mış.”

“Ne olmuş ona?”

“Birkaç davada sorun yaşamıştık. Uzun süre Alzheimer’la mücadelenin ardından beş yıl önce öldü.”

Yüksek sesle söylenmese de, Grant ima edilenin ne olduğunu anlamıştı. “Davaya bakması için Dan Torrington’u tuttum.”

Frank bir ıslık çaldı. “Ağır top.”

“Bütün olanlar tamamen yanlış, Frank Amca. Yapabileceğimiz bir şey olduğunu söyle.”

“Hikâyeyi onun bakış açısından dinlemek isterim.”

“Her cuma, hapishanenin ziyaret günlerinde anakaraya gidiyor. Onunla gidip ziyaret sonrası seni görmeye getirebilirim.”

“Çok iyi olur. Federal Hill’de yemek rezervasyonu yaptıracağım.”

Zaten amcasından beş yıldızlı bir restorandan daha aşağısını beklemezdi. “Çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım.”

“Söz veremeyeceğimi biliyorsun, Grant.”

“Anlıyorum, o da anlayacaktır.”

“Nasıl biri?”

“Cesur ve dışarıdan bakınca sert, ama içerde... mücadeleden ağır yara almış.”

“Tahmin edebiliyorum. Cuma gününü iple çekiyorum.”

“Ben de öyle.”

“Ailene sevgilerimi ilet ve hayırsız kızıma babasını ara-

masını söyle.”

“Tamamdır. Görüşürüz.” Grant telefonu kapatıp Stephanie’nin odasına döndü. Yüzükoyun uzanmış, çıplak omuzu örtünün altından dışarı çıkmıştı. Uykudaki saf yüzüne baktığında Grant kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Kafasının bu kadar karışık olduğu başka bir dönem hatırlamıyordu. Abby’nin Los Angeles’taki yaşamlarından sıkıldığını ve eve dönmek istediğini bildiği zamanlarda bile böylesine çelişkiye batmamıştı. Yolu her zaman açık ve netti: önce kariyer, sonra diğerleri. Bu sözdeki netlik Abby’yle ilişkisine mal olmuştu ve şimdi fark ediyordu ki, onu ne kadar severse sevsin aslında ‘âşık’ olmamıştı. Stephanie’yle olduğu gibi değildi.

“Hadi be,” diye fısıldadı, bunu açıkça idrak etmek onun ayaklarını yerden kesmişti. Onu seviyordu. Ona *âşıktı*. Şu andaki durum öncekinden tamamen farklıydı, ama tıpatıp aynı olan tek bir şey vardı: Ölümüne istediği iş için Stephanie’den neredeyse beş bin kilometre uzakta bir şehirde çalışması gerekiyordu. Üvey babası hapiste olduğu sürece Stephanie, Rhode Island’ı asla terk etmezdi ve Abby gibi onu da yanında götürmesi söz konusu değildi.

İşte Abby’yle yaşadıklarını bir kez daha yaşıyordu, ama bu kez durum daha riskliydi ve sonuçları ağır olabilirdi.

Küçük yatağın kenarına oturdu ve yanağını onun çıplak omzuna dokundurmak için eğildi. Teniyle temas etmek onu biraz sakinleştirdi, aslında bu hayli ironikti, çünkü Stephanie’nin yanında nadiren ‘sakin’ kalabiliyordu. Ya çileden çı-

kıyordu ya da tahrik oluyordu, çoğunlukla da ikisi aynı anda oluyordu. Bu düşünceyle gülümsedi ve omuzuna, sonra boynunun kıvrımına ve nihayet kulak memesine öpücükler kondurmaya başladı.

“Mmm,” dedi Stephanie kendine gelirken ve Grant’i üstünde buldu.

Bakışları birbirine kenetlendi.

“Sorun nedir?” diye sordu. Uykulu sesi baştan çıkarıcıydı.

“Hiçbir şey.”

Stephanie onu tekrar yatağa çekmek için kollarının kaldırdı. Grant’in tenine dokunan göğüs başları dimdik, cildi ise ipek gibiydi. Boynunda dolaşan dudakları yumuşak, kışkırtıcıydı. Sırtında dolaşan elleri Grant’in bütün vücudunu titretmeye yetti. Gönül ferahlığı ruhunu esir aldı, iki yarımın tek bir bütün haline gelmesi mutlulukla iç çekmesine yol açtı.

Bunu yürütmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Artık başka bir alternatif yoktu.

Grant ebeveynlerinin evine giden kısa yolu yürümek için Stephanie’yi ikna etti.

“Bacaklarım sünger gibi,” diye sızlandı Stephanie yokuşun yarısına geldiklerinde. Suçlayıcı bir bakışla ekledi. “Sürekli seks yapmaya devam edemeyiz. Sağlığa zararlı.”

Grant ona gülünce kaburgalarına bir dirsek yedi. “Bence çok sağlıklı.” Sözlerini vurgulamak için poposunu sıktı. “Ay-

rica, artık vazgeçemezsin, çünkü bağımlı oldum.”

Stephanie, *ne kadar sevimli olduğunun farkında mı*, diye merak ederek Grant’ın kalçasındaki elini kavradı ve yürürlerken sımsıkı tuttu.

“Luke’tan bir mesaj aldım. Yırtık bir bağıın tedavisi için ayak bileğinden ameliyat olması gerekiyormuş. Ameliyat için bu haftaya randevu verdiklerinden Syd’le birlikte anakarada kalacaklarmış.”

“Neden iyileşemediğini öğrendiği için rahatlamıştır.”

“Eminim. Bu arada, sen uyurken Frank Amcam aradı.”

Stephanie birden durdu ve onun yüzüne baktı. “Ve?” Onun cevabını beklerken zorlukla nefes alıyordu.

“Seninle tanışmak ve öykünü dinlemek istiyor. Cuma günü seninle birlikte gelerek ona ziyarete gidebileceğimizi söyledim.”

“Ya.”

Grant başını eğdi, belli ki yüzündeki ifadeden Stephanie’nin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. “Seninle gelmem sorun olmaz, değil mi?”

Stephanie, Grant’ın ebeveynlerinin tepedeki evlerine bakarak tekrar yürümeye başladı. “Şey, olmaz. Sanırım.”

Grant kolunu kavrayarak onu durdurdu. “Ne? Konuş benimle.”

“Şu yukarıdakine bak.” Stephanie eliyle bütün tepeye yayılan, koca verandalı ve göl manzaralı milyon dolarlık evi işaret ediyordu.

“Ne olmuş ona?”

“Sen oradan geliyorsun. Bu akşam beni ailenin içinde yaşadığı, hatıralarının güvende olduğu o güzel eve götürüyorsun. Ben seni ailemle tanışmaya götürdüğümde, elleriyle üstünü arayacaklar, metal dedektörlerden geçirecekler ve en üst düzey güvenlik önlemlerinin alındığı bir hapisanede, bir ziyaret günündeki gürültüye, kokuya ve benzersiz kaosa katlanmak zorunda kalacaksın.”

“Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?”

“Benim umurumda.” Tepedeki eve baktı. “Benim böyle bir şeyim olmadı. Benzeri bile olmadı.”

“Bir gün olacak. Kendine ait bir evin, bir ailen ve baştan oluşturacağın anıların, mutlu anıların olacak.”

Stephanie bunun mümkün olabilmesini çok isterdi, ama sonuçta o bir realistti. Hayat onun için farklı işliyordu. Mutlu sonlar yoktu ve kimse muradına eremiyordu. Bu tür şeyler başka insanlar içindi.

Grant ona sarılarak ve onu kendine doğru çekti.

Grant’ın tanıdık kokusuyla sarmalanan Stephanie rahatlayarak beline sarıldı. “Durumumla ilgili amcanla görüştüğün için teşekkürler.”

Grant ona başını öperek cevap verdi ve yolun kalan kısmını yürümeye sarılarak devam ettiler.

Koca Mac ve Linda ikisini de kucaklayarak karşıladı. Stephanie daha önce de bu eve yemeğe gelmişti, ama kesinlikle oğullarının konuğu olarak değil. Avuçları birden nemlendi ve karnında kelebekler uçuşmaya başladı. Bugüne kadar McCarthy’ler ona iyi ve nazik davranmaktan başka bir

şey yapmamışlardı, ama kirli hayat hikâyesini öğrendiklerinde, oğullarının onunla ilişkisini hoş görecekler miydi? Linda daha önce onu onayladığını söylemişti, ama Stephanie'nin üvey babasının hapiste olduğunu öğrendiği zaman hâlâ onay verecek miydi?

“Sorun ne?” diye sordu Grant dudaklarını kulağına yaklaştırarak.

“Ani sinir patlaması.”

“Gerilecek bir şey yok. Sadece bir yemek.”

“Biliyorum.” Grant bunu nasıl anlayabilirdi? Bu insanlara karşı kendini değersiz hissetmesi için bir sebep olmadığını biliyordu, ama elinde değildi.

Kokteyl ve mezeler eşliğinde, Linda'nın her zamanki gibi anlatacak çok şeyi vardı. Fırtınadan, bebekten ve Luke'un olacağı ameliyattan söz ettiler. “Kasaba deniz feneri için yeni bir bekçi göreve aldı. Maine'den bekâr bir hanım.”

“Orada tek başına mı yaşayacak?” diye sordu Grant.

“Ben öyle duydum ve Laura, Sand & Surf'ü işletmek üzere burada kalacak.”

Grant bu habere şaşırmıştı. “Justin bu konuda ne düşünecek?”

“Şey,” dedi Linda, Koca Mac'e bakarak, “galiba o iş çoktan bitmiş.”

“Ne? Daha mayısta evlendiler!”

“Laura'nın dediğine göre,” diye araya girdi Koca Mac, “anlaşılan ‘kocası’ evlendikten sonra da başkalarıyla çıkmayı sürdürmüş.”

“Yo, hayır,” dedi Grant. “Zavallı Laura.”

“Şaka değil,” dedi Linda. “Çok çetin bir sınavdan geçmiş, o yüzden şu anda buraya taşınmasının harika olacağını düşünüyoruz. Burayı her zaman çok sevmiştir ve Sand & Surf’ün hayata geri dönmek için birine ihtiyacı var. Kendini büyük bir projeye kaptırması onun için iyi olacak.”

“Duyduğuma göre konuk odalarını dekore etmesi için Sydney Donovan’la anlaşmış,” diye ekledi Koca Mac.

Linda keyifle ellerini çırpı. “Of, bu harika! Bayıldım.”

“Surf’ün kapalı kalması sizin otelinizin işleri açısından daha iyi değil mi?” diye sordu Stephanie.

“Pek sayılmaz,” dedi Linda. “Sezonda adada kalmak isteyenler için oda sayısı hiçbir zaman yeterli olmuyor. Son iki yıl Surf’ün yokluğu ada ekonomisini hayli sarstı.”

“Anlıyorum,” dedi Stephanie.

“Aslında,” dedi Linda gözlerinde entrikacı bir bakışla, “Restoranla ilgili tasarıları hakkında Laura’yla konuşmalısın. McCarthy’lerin aksine, Surf yıl boyunca açıktı. Büyük ihtimalle restoranı yönetecek birine ihtiyacı olacaktır. Yani eğer Gansett’te kalmak istersen...”

Stephanie Grant’e baktı.

“Ciddi bir fırsat gibi görünüyor,” dedi Grant. “Bunu değerlendirmelisin.”

“Ben, şey, beni düşünmeniz büyük incelik, ama sezon bittiğinde Providence’a geri dönmek zorundayım.”

“Anlat onlara, Steph,” dedi Grant, yüzünde yüreklendirici bir tebessümle. “İstersen.”

Linda, Stephanie'ye baktı. Gözlerinde merak vardı. "Nedir hayatım?"

Grant ebeveynlerinin gözleri önünde uzanıp onun elini tuttu, parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Her şey yolunda."

İlgisini Grant'in annesine ve babasına çevirmeden önce Stephanie, uzun süre ikisinin kenetlenmiş parmaklarına baktı ve ardından onlara hayat öyküsünün bir özetini anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Linda onun diğer elini tutuyor, Koca Mac masanın diğer ucunda şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.

"Ne yapabiliriz?" Linda başıyla onay veren kocasına sordu. "Bize nasıl yardım edebileceğimizi söyle."

"Dan Harrington'u tuttum ve bugün amcam Frank'le konuştum," dedi Grant. "Cuma akşamı onunla yemek yiyeceğiz. Muhtemelen cumartesi belli bir saate kadar dönemeyiz. Eğer restoranda Stephanie'nin yerine bakacak birini bulabilirseniz, çok işe yarar."

"Elbette," dedi Linda gülümseyerek. "Memnuniyetle. Çörek yapmayı hâlâ biliyorum."

"Eğer senin için yapabileceğimiz başka şeyler varsa tatlım," dedi Koca Mac, "her ne olursa olsun, sormaktan çekinme."

Stephanie'nin gırtlığına çöreklenen yumru konuşmasına izin vermiyordu. Grant kolunu ona doladığında başı onun omuzuna düştü.

"Sizin gibi insanlarla daha önce hiç tanışmadım," diye bildi sonunda. "Evinizi ve yüreğinizi size tamamen yabancı

insanlara açmanız...”

“Sen kesinlikle yabancı değilsin,” dedi Linda. “Artık bizim arkadaşımız, Grant’in...” Grant boşluğu doldurmaya yanaşmayınca Linda devam etti, “Şey, en azından Grant’in de arkadaşısın.”

“Evet,” dedi Grant. Annesinin onların ilişkilerine yeni bir tanım getirme çabası hoşuna gitmişti. Stephanie’nin başına bir öpücük kondurdu. “En azından, sen benim arkadaşımsın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Stephanie. “Yardım çabanız benim için dünyaya bedel.”

“Biz ciddiyiz,” dedi Koca Mac. “Umarım yapabileceğimiz bir şey olduğunda bize sorarsın.”

“Minnettarım.”

“Sanırım şimdilik hallettik,” dedi Grant. “İşe yaraması için şans dileyin.”

“Bütün kalbimizle,” dedi Linda, tatlı olarak elmalı turtta servisi yaparken. “Bugün kasabadaki büyük haberi duyduunuz mu?”

“Ne haberi?” diye sordu Grant, turtasını silip süpürürken.

Stephanie onun turtayı çok sevdiğini kayda aldı. Kendi turtasının tadına baktığında ne yapacağını merak ediyordu.

“Anlaşılan Cal Maitland’in annesi kalp krizinden sonra toparlanamamış, Cal kliniğin yönetim kuruluna istifasını sunmuş. Baban bugün öğlen duydu. Kurul bugün toplanıp işi David’e teklif etmiş ve o da kabul etmiş.”

Grant yarısını yediği turtaya olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Çatalını bıraktı ve peçetesiyle ağzını temizledi. “Abby için bu ne anlama geliyor?”

Grant’ın ağzından bu sözler döküldüğü anda Stephanie’nin midesine kramp girdi. Elbette ilk düşüncesi Abby olacaktı.

“Ne yapacağını düşünemiyorum,” dedi Linda. “Buradaki dükkânı harika iş yapıyor.”

“Hah,” dedi Grant, düşüncelere dalmış görünüyordu.

Stephanie, Cal’in yokluğunun Grant açısından Abby’yle kaldığı yerden devam etmek için bir fırsat gibi görünüp görünmediğini düşündü. Bu düşünceyle kalbi de ağrımaya başladı.

“Biraz daha turta?” diye sordu Linda oğluna.

“Hayır, teşekkürler. Doydum.”

“Stephanie?”

“Hayır, teşekkürler. Her şey çok güzeldi.” Stephanie tek bir lokma daha yerse hastalanacağından emindi.

Marinaya geri dönerken tuz gölünün üstünde dolunay parlıyordu. Stephanie kollarını kavuşturduğundan Grant onun elini tutamıyordu. Omuzuna sarılmak istediğindeyse, Stephanie geri çekilerek ondan kurtuldu.

“Pekâlâ,” dedi Grant sonunda. “Sorun nedir?”

“Ne? Hiçbir sorun yok.”

Elini Stephanie’nin omzuna koyan Grant onu durdura-

rak yüzüne bakmaya zorladı. Stephanie'nin gözlerindeki kapalı, ifadesiz bakış içini korkuyla doldurdu. "Bizimkilere Charlie'yi anlatman konusunda seni köşeye sıkıştırdığım için özür dilerim..."

"Sorun o değil. Öğrendiklerine sevindim."

"Ah, işte, en azından *bir sorun* olduğunu itiraf ettin. Hadi Steph, söyle bana."

Stephanie yokuş aşağı yürümeye devam etti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Grant çaresizlikle ellerini havaya kaldırıp onun peşinden koştu. "*Ben* konuşmak istiyorum."

"Yani o zaman konuşmak zorunda olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Evet, aynen o anlama geliyor."

"Her zaman her şeyin senin istediğin gibi olmasına alışsın, değil mi?"

"Evet, doğru. İşte benim yaşam öyküm. Sinema dünyasında koşulsuz herkes tarafından reddedilerek geçen yıllar ya da geçinmek için senaryo yazarlığı yaptığım halde bir yıldan fazla süredir teklif bile almayı her şeyin istediğim gibi olmasına alışmamın bir işareti. İstedğim gerçekten bu."

"Kaybetmeyi başardığın, ama hâlâ geri istediğin kız arkadaşını da unutma."

"Ah, demek asıl sorun buydu."

"Artık tamamen özgür. Cal geri dönmüyor. İşte kolladığın fırsat, git ona sahip ol."

Grant onun bu sert sözleri karşısında öyle afallamıştı ki,

ne cevap vereceğini bilemedi. “İstediğim şeyin *bu* olduğunu mu düşünüyorsun?”

Stephanie yokuş aşağı o kadar hızlı iniyordu ki, Grant onu yakalamak için koşmak zorunda kalıyordu. Sonunda ona yetiştiğinde tekrar omzunu tuttu. Birlikte geçirdikleri bunca zamana ve paylaştıkları onca yakınlığa rağmen, omuzunda beklemediği bir el onu olduğu yerde sıçrattı. “Dur, anladın mı?” Grant bu kez sesini yumuşattı. “Lütfen, sadece dur.”

Ellerinde dondurmalarıyla yanlarından geçen bir aile yola devam etmeden önce şüpheyle onlara baktı.

“Olay yaratıyorsun,” dedi Stephanie, elini omuzuyla silerek.

“Olay yaratmamı istiyor musun?”

“Hayır,” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından. “İstediğim şey, gerçeği itiraf etmen. Cal’in adaya dönmeyeceğini duyduğunda aklına gelen ilk şey Abby’nin nasıl etkileneceğiydi.”

“Elbette bu aklıma gelen ilk şeydi! Abby onun nişanlısı ve benim arkadaşım. En eski arkadaşlarımdan biri. Onun mutlu olmasını isterim!”

“Güzel! O halde gidip onu mutlu et ve beni rahat bırak.”

“Of Tanrım, beni çileden çıkarıyorsun.” Grant onun elini tutup Moby Dick Restoran’ın arkasındaki karanlık bir kuytuya çekti. Annesinin elinde maruz kaldığı şiddeti göz önünde bulundurarak fazla sert davranmadı ve istediği zaman kurtulabileceği şekilde kavradı.

Yol boyunca Stephanie ona direnmeyi sürdürdü. “*Bırak*

gideyim, seni Neanderthal."

"Beni dinlemeden olmaz."

"İhtiyacım olan her şeyi duydum."

"Hayır duymadın." Meraklı gözlerden yeterince uzaklaştıklarından emin olunca, Grant kollarını ona doladı. Bir tutam saçım kavrayarak nazikçe kendine bakmaya zorladı. "Beni dinliyor musun?"

Stephanie başını çevirdi. "Hayır."

Kahrolası, katır gibi inatçı olduğunda nasıl da sevimli görünüyordu. Grant başım eğdi, dudaklarını dudaklarına kapadı. Stephanie itiraz etmeye çalışırken dilini içeri soktu, Stephanie'nin saçlarını çekiştiren eli gevşemeye, dili diline karşılık vermeye başlayana kadar ağzının içini yoklamaya devam etti. İşte *böylesi* daha iyiydi.

Stephanie'nin dudaklarını yumuşatıp bakışlarını yakalayana kadar en az on dakika öpmüş olmalıydı. "Şimdi dinliyor musun?"

Şımarık velet, başını iki yana sallayarak daha fazla öpücük için onu kendine çekti.

Grant soluk alabilmek için ayrıldığında sordu, "Son üç günün çoğunu yatakta kiminle geçirdim? Seninle mi, onunla mı?"

"Ben kolaydım."

"Bu doğru değil."

"Yani *kolay* değil miydim?"

Grant dişlerini zangırdatana kadar onu sarsmak istedi, ama bunu yapacağına eğilip tekrar öptü. "Konu bu değil ve

bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Grant neden başkasıyla değil de onunla olduğunu ispatlamak için öpmeye devam ettikçe öpücükler giderek daha sertleşti.

“Abby’yi istemiyorum,” dedi dudaklarının arasından. “Bana uzak, ama *çok uzak* tuhaf bir sebepten dolayı, sanırım seni istiyorum.”

“Vay be, koltuklarım kabardı.” Bu tam Grant’in ondan beklediği cevaptı, her zamanki kıvılcım geri dönmüştü.

“Sanırım aynı sebepten senin beni istiyor olman da benim koltuklarımı kabartıyor.”

Stephanie onu göğsünden itti. “Ben seni istemiyorum.”

Grant’in vücuduna yapışıp hissi kesilene kadar öpme biçimi sözlerini yalanlıyordu. “Öyle mi?” Grant’in elleri hızla aşağı inip eteğinin kenarından kalçasına daldı ve parmakları iki saniye içinde Stephanie’nin ateşli bölgesinin içindeydi. “Kanıtlar aksini söylüyor.”

Stephanie soluğunu tuttu, kalçasını eğerek Grant’in meraklı parmaklarına biraz daha yol açtı.

“Yalancı, yalancı sana kimse inanmaz.” Tekerleme Grant’i üç erkek ve bir kız kardeşe didiştikleri günlere götürdü.

“Çeneni kapa, ama durma.”

Grant gülererek ateşli bir öpücüğe daha hazırlanırken, elleri Stephanie’yi biraz daha yalancı çıkarmak için klitorisine odaklandı. “Beni istemediğinden *emin misin?*”

“Çok eminim,” diyen Stephanie, Grant parmaklarıyla

onu zirveye ulaştırırken sımsıkı ona sarılmış ve soluk soluğaydı.

Stephanie'nin bacaklarının kesildiğini anlayan Grant onu tuttu. "Buna sen doyuma ulaşırken karar verdiğimizize sevindim."

"Kapa çeneni," diyen Stephanie'nin dişlerini kulağına geçirmesiyle, zaten kaya gibi sertleşen Grant bir şehvet dalgasıyla sarsıldı.

"Onu istemiyorum." Boynunda dolaşan dudakları altında Stephanie titriyordu. "Seni istiyorum. Sadece seni."

Grant boynuna sımsıkı dolanan kolların, Stephanie'nin onun duyduğuna ve inandığına işaret olduğunu düşündü. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Yarım Üçüncü Bölüm

Ertesi gün Laura seyahat çantasının fermuarını kapatırken, gelecekte belirsiz bir süre boyunca evi olacak küçük süite göz gezdirdi. İçerdeki “antik döşeme” tarzının, kendisi için Justin’le birlikte seçtiği çağdaş mobilyalarla uzaktan yakından ilgisi yoktu, ama yine de burası orada olduğundan çok daha fazla ev hissi veriyordu.

Dönüşünü garantilemek istercesine, en sevdiği siyah sandaletlerini dolaba kaldırdı. “Döneceğim,” dedi süitinin kapısını kapatıp kilitlerken. Birkaç gün adada olmayacağını bildirmek için daha önce amcasını ve yengesini aramıştı. İkisi de ona iyi yolculuklar dilemiş ve dönüşünde yemeğe davet etmişlerdi.

Çantasını lobiye bırakıp parmak uçlarında yürüterek Owen’ın kapalı kapısına doğru ilerledi. Kendi hastalığı ve onun Evan’la akşam Tiki Bardaki programının arasında, önceki sabahtan beri görüşmemişlerdi. Tam yazdığı notu altın

dan atacakken kapı açıldı.

“Sinsice dolandığını duymuş gibiyim, prenses.”

Kirli sarı saçları dağılmış, gözleri yorgunluktan kızarmıştı ve tebessümü nefes kesiciydi. Laura ne kadar çekici olduğunun kendisi farkında mı diye merak etti. Yataktan yeni fırlamış gibi görünmek için çaba harcamış bir hali vardı. Onu yatakta hayal edince Laura’nın utancından yüzü kızardı.

“Sinsice dolanmıyordum.”

Sanki düzeltilecekmiş gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve gözleri seyahat çantasına takıldı. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Bazı işlerimle ilgilenmek için birkaç günlüğüne ana-karaya gidiyorum.” Hamileliğini onaylatmak, kullanılmayan düğün hediyelerini iade etmek, sevgiyle döşediği dairesini boşaltmak, boşanma başvurusunda bulunmak, sevgili babasına başarısız evliliğinin haberini vermek ve arabasına sığabilecek bütün eşyasını toplayıp adaya geri dönmek; “hayatının aşkı” sandığı kişiyle evlendikten birkaç ay sonra bir kadının ilgilenmesi gereken sıradan işlerdi.

Dikkatini kendini bekleyen gelecekteki karabasan yerine şu ana vermeye çalıştı. “Ben, şey, sana bir not bırakacaktım.”

Owen elini uzattı. “Ver bakalım.”

Laura birden notta yazdığı sözcüklerden utanarak kâğıdı kolunun altına sıkıştırdı. “Artık önemi kalmadı.”

Owen’ın daha ne yapacağını kestirmeye fırsat bulamadan, adam notu kapmış ve yanından geçerek okumak üzere

lobiye doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Bu çok sinsiceydi.”

Owen güldü. “Yedi kardeşin en büyüğüyüm. Hayatta kalmak için hızlı olmak zorundaydım.”

Owen, Laura’nın fazla duygusallığa kaçmadan uygun dozda minnet ifadesi bulmak için üstünde hayli zaman harcadığı notu okurken, Laura başka şeylerle uğraşma ihtiyacı hissetti, ama sonunda bütün yapabildiğinin ellerini bir kenetleyip bir açmak olduğunu fark etti.

“Bu çok hoş,” diyen Owen, notu hâlâ düğmelerini iliklemediği solmuş kot pantolonunun arka cebine tıktırdı. “Üstelik çok sevimli. Ben de seni tanıdığım için çok mutluyum prenses, ayrıca yaslanabileceğin bir omuz olmak benim için büyük zevk.”

Özel olarak bakmasa da, Laura onun gri tişörtünün altından çıkıntı yapan iliklenmemiş pantolon düğmelerini görebiliyordu.

“Fakat bana teşekkür etmen gerekmiyor. Burayı üstüne alarak bize büyük bir iyilik yapıyorsun. Büyükannem ve büyükbabam çok mutlu, dolayısıyla ben de öyle.”

Nedense, onun mutluluğunda pay sahibi olmak Laura’yı memnun etmişti. Yalnız kaldığında bunun sebebi üstünde kafa yormalıydı. “Dün hakkında... ben sadece, anlarsın ya, çay için teşekkürler.” Lanet olsun, sıcak basmaya mı başlamıştı? “Ve diğer her şey için. Çok nazıksın.” Onun önünde kusmuş olduğu gerçeğine tahammül edemiyordu. Aklına geldiği anda kendini yine kötü hissetti.

“Bugün nasıl hissediyorsun?”

“Benzer durumda,” dedi acı bir tebessümle. “Her gün aynı saatlerde geliyor.”

Owen yüzünü buruşturdu. “Ne berbat.”

Laura omuz silkti. “Sadece üç ay sürdüğünü duydum.”

“Tanrım, bu korkunç!”

Owen’ın yüzündeki ifade Laura’yı güldürdü. Her defasında onu aşırı büyümüş küçük bir çocuğa benzetiyordu.

Seyahat çantasını kavrayan Owen kayışını omzuna astı. “Bu durumda ağır şeyler taşımaman gerekir.” Kapıyı açarak eliyle Laura’ya geçmesini işaret etti.

“Hamileyim, çıkırıldım değilim. Ayrıca ağır değil, eşyamın çoğunu burada bıraktım”

“Güzel,” dedi, tam kendine özgü taşkın bir tebessümle. “Demek ki seni özlemeye vakit bulamadan geri döneceksin.”

Feribota giden kısa yola uzanan kaldırım basamaklarını inerken, bu yorum Laura’yı tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Ne demek istiyordu? Onu *özleyecek* miydi?

“Doğru duydun prenses, civarda olmanı ve bana eşlik etmeni *özleyeceğim*.”

Bu itiraf karşısında donakalan Laura umutsuzca söyleyecek nükteli bir şeyler bulmaya çalıştı. “Grant, Evan ve Mac seni eğlendirir.”

“Sana kıyasla çok *çirkinler*,” diye suratını asan Owen, Laura’yı bir kez daha güldürdü.

“Kusura bakma ahabap, ama kuzenlerim *çirkin değildir*. Bu konuda bana inanabilirsin. Janey ve ben, içlerinden birini,

hatta bazen dördünü görebilmek için Beyaz Saray'ın önünde geçit töreni yapan kızlara bakıp gülerdik. Korkunçtu.”

“Doğru olabilir, ama benim gözümde senden *çok* çirkinler.”

“Teşekkür ederim.”

Feribot iskelesine kadar şakalaşıp gülüştüler, sonunda Owen gönülsüzce çantayı uzattı. “Anakarada kendine iyi bak,” dedi. Yüzüne ciddi bir ifade verme çabaları bütünüyle başarısızdı, çünkü adamın vücudunda tek bir ciddi hücre yoktu. Bir tutam saçı Laura'nın kulağının arkasına tikiştirirken yüzünü şakayla karışık avcunun arasına aldı. “Olumsuzlukların seni etkilemesine izin verme.”

Laura onun sezgisine ve ilgisine minnettardı. “Elimden geleni yaparım. Yaklaşık bir hafta içinde görüşürüz.”

Owen eğilip yanağına yumuşak bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. “Ben burada olacağım.”

“Güzel,” dedi Laura. Feribota binerken Owen arkasından gülümsüyordu. Kısa süre sonra evim diyeceği adada onu bekleyen bir arkadaşının olduğunu bilmek güzeldi.

Francine bütün gece döndü durdu. Ned de bunun farkındaydı, çünkü yanı başında yatıyordu. İçinden zil takıp oynamak ve çatılara çıkıp haberi herkese haykırmak geliyordu. Sonunda yapmışlardı –yatay vuruş. iş– ya da son zamanlarda adına her ne diyorlarsa, her dakikası ilk yaptıkları gün kadar inanılmazdı.

Ned'in yüreği bu ayrıcalıklı gün yüzünden hâlâ ŗarkılar söylese de, sevgilisinin büyük kızına vereceği haber yüzünden sıkıntılı olduğunu biliyordu.

Ned, Maddie'nin Sweet Meadow Farm Yolundaki evine gidene kadar Francine'in elini bırakmadı. "Her ŗey yoluna girecek. bebeğim," dedi. Birlikte uyanarak kahve ve yumurtadan oluŗan ve Francine'in neredeyse hiç dokunmadığı kahvaltı boyunca aynı ŗeyi belki yüz kere tekrarlamıŗtı.

"Doğum yapalı henüz birkaç gün olmuŗken ona bu haberi vermek haksızlık."

"Haklı olabilirsin, ama pat diye gelivermesi senin suçun değil. Senin kontrolünde olmadığını Maddie anlayacaktır." Francine'in elini sıktı. "Yanında olacağım, tamam mı?"

Francine baŗıyla onayladı ve Ned'in elini avuçları arasına aldı. "Bana eŗlik ettiğin için sana minnettarım."

"Elbette edeceğim. Artık bir ekibiz, bunu unutma."

"Unutmam," dedi Francine geçici bir tebessümle.

Ned, Maddie'nin babasıyla karŗılaŗmasının, Bobby'nin çıktığı kayanın altına geri dönmesiyle sona ermesini ve herkesin huzur bulmasını diliyordu. Sabah boyunca cesur görünmeye alıŗmıŗ ve Francine'in kahvaltı payını yer gibi yapmıŗtı, ama kendisi de bütün bu süreç boyunca duygusal bir enkaz halindeydi.

Maddie'nin hayırsız babasıyla grŗmesine Mac'in onay vermeyeceğini dŗnyordu ve yeni doğum yapmıŗ karısını zmek istemeyeceği için Ned onu sulayamazdı. Peki, sonra ne olacaktı? Bobby boŗanma iŗini istediği kadar uza-

tacaktı ve zarar görmeden atlatamayacakları bir mücadeleye girişilecekti. Francine’le evlenmek, onun ve kızlarının bu krizi atlatmalarına yardımcı olmak istiyordu. Şu anda Ned’in önem verdiği tek şey buydu.

Maddie ve Mac’in evine ulaştılar, verandaya çıkan basamakları el ele tırmandılar.

“Derin bir soluk al, bebeğim,” dedi Ned yukarı vardıklarında. “Unutma, olanların hiçbiri senin suçun değil.”

Francine yüreğinin gözüyle ona baktı. “Onlara daha iyi bir baba seçebilirdim.”

Ned ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. “Onlara çok iyi bir üvey baba olacağım. Sana söz veriyorum.”

“Bunu biliyorum. Hadi gel. Şu işi bitirelim.”

Genç anne ve babayı ziyaret ettiler, bebek hakkında konuştular ve bir saatten fazla Thomas’la oynadılar. Neyse ki Maddie ve Mac onların üstündeki gerilimin farkında değildi.

“David, Hailey’yi kontrol etmeye geldi ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.”

“İşte şimdi rahatladım,” dedi Francine.

“İkinizi tekrar bir arada görmek güzel,” dedi Maddie. Hailey’nin gazını çıkarırken.

Ned, Francine’le bakiştı.

“Ashında,” dedi Francine, “fazla uzatmadan evlenmek istiyoruz.”

Bu sözleri duyan Ned, yaşadığı heyecana kalbinin dayanıp dayanmayacağını düşündü.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Maddie. “Mac, buraya

gel! Çabuk!”

Mac omzunda bir havluyla mutfaktan dışarı fırladı, gözleri korku ve endişeyle fal taşı gibi açılmıştı. “Neler oluyor?”

“Kesinlikle hiçbir şey! Annem ve Ned evleniyor!”

“Hey, bu harika haber! Tebrikler!”

“Sadece bir sorun var...” dedi Francine.

“Nedir anne?”

“Şey, demek istediğim... Tanrım, bunu nasıl söyleyeceğim?”

Ned onun eline uzandı. “Çıkar ağzındaki baklayı bebeğim. Söyle ve kurtul.”

Francine gözlerini kendisine diken kızına baktı. “Baban ve ben hâlâ evliyiz.”

“Bir dakika... Bu nasıl mümkün olabilir? Gidişinin üstünden otuz yıl geçti.”

“İkimiz de boşanmak için başvurmamışız.”

Afallayan Maddie annesine bakmaya devam ediyordu.

“Devamını da anlat bebeğim.”

“Hadi anne?” Maddie gergin bir biçimde gelip kanepede yanına oturan Mac’e baktı. “Söyle ne oldu?”

“Kız kardeşi Marion’u aradım ve onunla irtibat kurmama yardımcı olup olamayacağını sordum. Böylece boşanma işini halledebilirdik. Dün...şey... O...”

“Buraya geldi,” dedi Ned. “Şu anda adada ve seni görmek istiyor.”

“Asla!” Mac’in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Daha yeni doğum yaptı! İhtiyacı olan son şey o pislikle karşılaşmak!”

“Gerçekten onunla görüşmek istemiyorum,” diyen Maddie uzanıp Mac’ın elini tuttu.

“Mecbur değilsin, tatlım,” dedi Mac. “Kesinlikle değilsin.”

Francine yanağından aşağı süzülen gözyaşını sildi. “Bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm... Mecbur kalmasam asla yapmazdım, milyon yıl geçse bile, ama o... şey...”

Maddie’nin gözleri şüpheyle açıldı. “Aman Tanrım. Boşanmak için beni görmeyi mi şart koştu?”

“Evet,” dedi Francine. Yayıdığı utanç dalgası Ned’i çılgına çeviriyordu.

Maddie bebeğini kocasına uzattı, yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktı. “Haydi gidelim.”

“Maddie, dur bir dakika.” Mac omzunda bebekle ayağa kalktı. Bezi değiştirilen ve karnı doyan bebek Hailey huzur içinde uyuyordu.

Thomas yerde, arabalarıyla oynarken onları izliyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, bebeğim,” dedi Mac.

“Evet, zorundayım. Eğer bizi geçmişimizden kurtaracaksa, hayatımın sadece bir dakikasını vererek yoluma devam edebilirim.” Yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı, ama onu iyi tanıyan herkes bunun zorlama olduğunu anlardı. “Ayrıca, annemin düğününde dans etmek istiyorum.”

Francine kızının yüzüne bakmak için ayağa kalktı. “Çok üzgünüm, tatlım.” Gözleri yaşlarla parlıyordu.

İkisi kucaklaştırken Ned'in içi burkuldu. "Sizi oraya götürüp tekrar geri getiririm," dedi.

"Harika olur, Ned. Çok teşekkürler."

"Benim de yanınızda olmam gerekir," dedi Mac. Yüzünde endişe vardı.

Maddie onun yanına gidip bir öpücük verdi. "Burada bebeklerimle kal, hemen döneceğim. Tamam mı?"

"Emin misin?"

Maddie başıyla onayladı, onu son bir kez öperek annesine ve Ned'e döndü. "Hadi gidelim."

Beachcomber'a giden kısa yolu sessizce kat ettiler.

Ned hayatında hiç bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Maddie ve Francine'in nasıl hissettiğini ise düşünmek bile istemiyordu.

İçeri girdiklerinde tam danışmaya Bobby'nin hangi odada kaldığını soracakları sırada, Ned adamın terasta kahvaltı yaptığını gördü. Onu işaret ettiğinde, Maddie beklemeksizin kalabalığın arasından geçerek yumurta tavanın tadını çıkaran babasına doğru yürüdü.

Ned ve Francine hemen arkasındaydılar.

"Bobby Chester sen misin?" diye sordu Maddie.

Bobby sırnaşık bir gülümsemeyle bakışlarını kaldırdığında Ned yüzünü dağıtmak istedi. "Kim soruyor?"

"Kızın. Onlarca yıl önce terk ettiğin. Sen gittikten sonra, belki dönersin diye haftalarca iskeleye her feribot yanaştığında pencerede bekleyen kız, hatırladın mı?"

Maddie sesini alçaltmak için herhangi bir çaba göster-

mediğinden, çok geçmeden terastaki herkesin dikkati onlara yönelmişti.

“Çok güzel bir şey olmuşsun,” dedi Bobby.

“Öyle mi? Yaklaşık otuz yıl sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu?”

“Duyduğuma göre çocukların varmış.”

“Evet, var, ama onları göreceğini sanma.” Sesi çok hafif titredi, ama Ned anında fark etti. Francine de anlamış olmalıydı, çünkü hemen bir adım öne çıkıp elini kızının omzuna koydu.

“Artık Maddie’yi gördüğüne göre,” dedi Francine, “Bir hafta içinde avukatından haber alırım diye umuyorum?”

Başıyla hafifçe onaylamadan önce Bobby uzun süre onları bekletti.

“Hadi gidelim, tatlım,” diyen Francine Maddie’nin koluna girdi. “Burada bizi ilgilendiren bir şey kalmadı.”

Eve gidene kadar Maddie kendini tutmayı başardı. Mac ve çocuklarıyla paylaştığı güzel, kocaman ev görüntüye girdiği anda yaşlar gözlerini yakmaya başladı.

“İçeri gelmek zorunda değilsiniz,” dedi annesine ve Ned’e, onların hatırına kendine hâkim olmaya çalışarak. “Ben iyiyim, yemin ederim.”

Annesi oturduğu yerde dönüp Maddie’nin elini tuttu. “Çok teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

“Bir an önce ve sonsuza kadar ondan kurtulmak için ne gerekirse yaparım.”

“Şimdilik ondan kurtulduğumuzu umalım.”

Annesi bu sözleri sarf ederken bile, Madde’nin midesine bir şüphe yumrusu oturmuştu. “Endişelenmemeye çalış. Yarın görüşürüz, tamam mı?”

“Sabah yardım etmek için burada olacağım,” dedi Francine.

Maddie, Ned’in omzunu okşadı. “Getirdiğin için teşekkürler, Ned.”

“Ne zaman istersen tatlım.”

Maddie merdiveni çıkmadan önce onların uzaklaşmasını bekledi.

Mac onu kayar kapının önünde karşıladı.

Maddie kendini onun kollarına bırakır bırakmaz çözüldü.

“Of bebeğim.” Mac onun saçlarını yavaşça okşadı. “Onu görmemen gerektiğini biliyordum. Çok mu korkunçtu?”

Başını iki yana sallayan Maddie sımsıkı ona sarıldı.

“Öyleyse ne oldu?”

Maddie geri çekilip yüzündeki yaşları sildi. “Ned bana onu gösterdi. Beachcomber’in terasında oturmuş kahvaltı ediyordu. Masasına gittiğimde başını kaldırıp bana baktı, ama sadece göğüslerime kadar. Ancak ona kim olduğumu söyledikten sonra yüzüme baktı.”

“Aşağılık herif,” diye homurdandı Mac, yüzü öfkeden karışmıştı.

“Benim için bir hiç. Ben onun için bir hiçim. O halde

neden hayatımın büyük bir bölümünde bana şehvetle bakan diğer şerefsizler gibi bakmasını bu kadar kafama takıyorum?”

“Çünkü bir zamanlar, uzun zaman önce, senin babandı ve içindeki küçük kız seni tanıyacağını umuyordu.”

Nasıl anlamıştı? Her zaman nasıl anlayabiliyordu? “Evet.” Mac’in bu kadar anlayışlı olması acısını biraz hafifletmişti. Maddie içini çekip kendini onun kollarına bıraktı. “Çocuklarla ne yaptın?”

“Hailey beşiğinde uyukluyor. Thomas’a bir süre odasında oynamasını söyledim.”

“Kabul etti mi?”

“Kabul etmesi için rüşvet teklif ettim, öğle yemeğinde dondurma alacağım.”

Maddie kıs kıs güldü ve ellerini uzatıp kocasının yüzünü avuçları arasına aldı. “Teşekkür ederim.”

“Niçin bebeğim?”

“Çocuklarıma hayal bile edemeyecekleri kadar iyi bir baba olduğun için.”

Mac karısını öptü ve onu saran kollarını biraz daha sıktı. “Benim için zevk bebeğim.”

Yarım Dördüncü Bölüm

“Bir gece için neden yanına bu kadar çok şey alıyorsun?” diye sordu Stephanie, Grant’le cuma günü anakaraya gitmek için hazırlık yapırlarken.

Grant gözlerini kapadı ve onun yüzüne bakmadan önce ona kadar saydı. “Çünkü seninle beraber geri dönmeyeceğim. En azından hemen. Birkaç günlüğüne Los Angeles’a gitmem gerekiyor.”

“Ya.” Çok iyi başardığı ruhsuz maskeyi takmadan önce, Grant onu anlamlı yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı ifadelerinin geçişini izledi. “Bu ne zaman oldu?”

“Salı. Yıldızı parlayan genç bir yönetmenle çalışmam için büyük bir fırsat çıktı. Yapım öncesi toplantı için orada olmak zorundayım. Sonra hemen döneceğim.”

“Bana söyleyecek miydin?”

“Elbette söyleyecektim.”

“Ne zaman?”

“Kafan çok yoğundu, Dan’ın buraya gelişi, amcamla buluşma, beni Charlie’yle tanıştırtman. Bütün bunların arasına bunu sokmaya gerek yoktu.”

Stephanie gevrek bir kakhaha attı. “Hiç uygun bir zaman olmadı.”

“Evet, hiç olmadı.”

“Seks, seks ve daha çok seks için fazlasıyla zaman varken, kariyerinde bir sonraki adımla ilgili önemli bir teklif ya da ikimizin ne olacağı konusunda konuşacak zaman olmaması enteresan.”

“Gördün mü? İşte bu. Bu yüzden söylemedim. İhtiyacın olan ve hak ettiğin cevapların hiçbirisi henüz bende yok. Charlie’nin yanında olabilmek için Providence’a geri döneceksin. Bilmem farkında mısın, ama şu anda işsizim, evsizim ve kimsesizim. Nereye ait olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Büyüdüğüm yere mi? İşimin olduğu Los Angeles’a mı? Senin yaşadığın Providence’a mı? Bunu düşünmeden ikimiz hakkında ciddi bir konuşmaya girmek istemedim.”

“Haklısın,” dedi Stephanie. “Kesinlikle haklısın. Hadi gidelim yoksa vapuru kaçıracağız.”

Onun rahat ve alışılmadık teslimiyetiyle şaşkına dönen Grant dışarı çıkan Stephanie’yi takip etti. Joe ve Jenny pazar günü geri dönene kadar, hayvanlara bakması için veteriner kliniğinden Lisa’yı ayarlamıştı. Daha öncesinde ise yatak takımlarını değiştirmiş, fırtına boyunca tükettikleri yiyecek ve şarabı yerine koymuştu.

Feribot iskelesine gitmek için Stephanie'nin hurda arabasına bindiklerinde, kafasında 'cicim ayları bitti' ifadesi dönüp duruyordu. Yolculuğu arabayla yapacakları için, bir saat öncesinden yerlerini almışlar, üç buçuk feribotuna binmek için sıraya girmiş sessizce bekliyorlardı.

"Lütfen bu konuyu konuşabilir miyiz?" diye sordu Grant, sessizlik sınırlarını bozmaya başlayınca.

"Konuşacak ne var? İyi vakit geçirdik, Dan'i arayıp davaya bakmasını söyleyerek, amcanla bir görüşme ayarlayarak bana ve Charlie'ye çok büyük bir yardımda bulundun. Yapacağını söylediğin her şeyi eksiksiz yaptın. Bana başka hiçbir şey borçlu değilsin."

Grant ansızın bir ilişkisini daha yerle bir etmenin sınırında olduğunu fark etti ve bu seferki bir öncekinden çok daha değerliydi. Stephanie'yle geçirdiği bir hafta, Grant'e Abby'yle geçirdiği on yıldan daha fazlasını vermişti. Bunu da berbat edemezdi. Bir daha asla.

Oturduğu yerde onu görebilecek kadar döndü, "Bunun kime ne kadar borçlu olduğuyla ilgisi yok. Seninle benim aramızda olan ve yürütüyormuşuz gibi görünen bir şeyle ilgili. Belki yürümemesi gerekiyor, ama yürüyor işte. Bunu inkâr edemezsin." Grant onu sevdiğini, ona âşık olduğunu itiraf etmek istedi, ama şimdi söylerse inanmayacağından korkuyordu.

"Yürüyor," dedi Stephanie yumuşak bir sesle. "Bu güzel küçük adada, bir fırtınanın ortasında günlerce beraber mahsur kaldığımız sürece çok güzel yürüdü, ama orada yürüyeceğine

ikna olmuş değilim,” dedi, eliyle anakarayı işaret ederek.

Grant uzanıp onun yanağını okşadı. “Ben öğrenmek isterim,” dedi. “Ya sen?”

“Şu anda her şey çok belirsiz. Kolomb Günü’nden sonra ben de işsiz, evsiz ve kimsesiz kalacağım. Arada düşünmem gereken çok şey var. Olayları akışına bırakıp neler olacağını görelim derim. Bunu yapabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Grant. Hayır demediği için rahatlamıştı. Şimdilik belki cevabıyla idare edebilirdi.

On saat sonra Grant otel odasının kapısını açarak Stephanie’nin girmesi için açık tuttu.

“Bana burada ne işimiz olduğunu tekrar söyle,” dedi Stephanie, kendini Providence manzaralı pencerenin kenarındaki kanepeye bırakırken.

“Off, insanların otel odalarında yaptıkları her zamanki şeyler. Malum, biraz uyumak, duş almak, belki oda servisin-den kahvaltı istemek. Hatta bana iyi davranırsan, ekstra hizmet olarak seni becerebilirim.” Onun yanına oturup uzun bacaklarını ileri uzattı.

Yorucu bir gecenin ardından bitkin düşseler de, Stephanie’nin hâlâ istekli olduğunu biliyordu. Anlaşılan Grant’i arzulamak onun hayatında değişmez bir durum haline gelmişti.

Grant uzanıp elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Nedir o?”

“Hemen geliyorum.” Ayağa kalkıp banyoya yöneldi. Orada kal ve sakın bakma.”

Zaten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olan Stephanie kanepeye uzanıp hayatı boyunca merak ettiği şık bir otel odasının tadını çıkarmaya baktı. Burada yaşadığı halde sadece uzaktan bakarak hayran kaldığı Biltmore Oteli, Providence kentinin simgelerinden biriydi.

O işi Grant’e bırakıyordu.

Charlie, en hafif şekliyle ifade etmek gerekirse, Grant’e soğuk davranmıştı. Üvey babası, birden kendi davasına ilgi duymaya başlayan bu Hollywood senaristinden ve kendi üvey kızından huylanmıştı. Grant’i ziyaret odasından sepetledikten sonra, Stephanie’yi azarlayarak neler olup bittiğini sormuştu.

Stephanie ona, Gansett Adası’nda Grant’le tanışmasını, didişmelerini ve bir araya gelmelerini, fırtınayı ve son hafta boyunca adada yaşanan bütün gelişmeleri anlatmıştı. Kişisel ayrıntılara girmemişti, ama Charlie durumu anlamıştı. Stephanie bir şekilde Grant’in sadece onlara yardımcı olmaya çalıştığına ve Daniel Turrington kalitesinde bir avukatla Grant’in amcası Frank’in sunacağı yardımı reddetmenin delilik olduğuna onu ikna etmeyi başarmıştı.

Charlie istemeyerek de olsa kabullenmişti, ama Stephanie hapisneden çıktığında dayak yemiş gibi hissediyordu. kendine gelmesini sağlayan tek şey ise Grant’in muhteşem amcasıyla yedikleri akşam yemeğiydi. Adam pek çok yönüyle, özellikle yeğeninin başı dertteki arkadaşına kucak

açma biçimiyle Koca Mac'i hatırlatıyordu, ama taşrada yaşayan kardeşinden çok daha medeniydi.

Her koşulda, başarılı bir akşam olduğu su götürmezdi. Charlie'nin davasını ülkenin en iyi savunma avukatlarından biri üstlenmişti ve saygıdeğer bir yüksek mahkeme hâkimi, yapılan adli hata konusunda arkadaşlarıyla konuşacaktı. Kendini bildi bileli en çok istediği şey, artık her zamankinden daha yakın görünüyordu. Öyleyse neden göğsünün üstüne bir tonluk kaya parçası yerleşmiş gibi hissediyordu?

O kaya parçası, Grant Los Angeles'a gideceğini söylediği günden beri orada duruyordu. Oraya gittiği anda, bir daha geri dönmeyeceğini hissediyordu. Grant iyi niyetliydi, bu konuda şüphesi yoktu, ama Stephanie'nin akıllı Hollywood'un cazibesıyla başa çıkamayacağını bilecek kadar başındaydı. Onu bir daha asla göremeyeceği aklına gelince, üstüne yine ezici bir hüznün çöktü.

Grant banyodan üstünde sadece akşam yemeği için giydiği hâki pantolonuyla ve yüzünde kocaman bir tebessümle çıktı. Kaslı göğsünün görüntüsüyle Stephanie'nin her zamanki gibi dili tutuldu.

"Madam," dedi Grant reverans yaparak, "Bu taraftan lütfen."

Stephanie tereddüt etti, keşke kalbinin infilak etmesini önlemenin bir yolunu bilseydi. Onun özellikle bu seksi ve oyuncu yanına karşı koyamayacağına göre, ayağa kalktı ve ona doğru gitti.

"Bu etkinlik için çıplak olmanız gerektiğini söylemek

ilk görevim,” dedi Grant ciddi bir ifadeyle.

Stephanie gözlerini devirdi. “Nedense seninle bütün etkinlikler çıplak olmayı gerektiriyor gibi.”

Grant ona öyle bir gülümsedi ki, tişörtünü başının üstünden çekip çıkarırken Stephanie’nin içindeki birkaç itiraz kırıntısı da yok olup gitti. “Yani kötü mü, gerçekten mi?”

“Kötü olduğunu hiç söylemedim.” Hayır, fazlasıyla iyiydi. Zaten sorun da buydu.

Eteğini ve külodunu sıyırdığı anda Grant onu kucaklayarak banyoya taşıdı ve içi köpük dolu küvetin içine bıraktı. Küvetin etrafında yaktığı mumlar, içeriye yumuşak, rüya gibi bir hava katmıştı.

Stephanie mis kokulu suya gömülürken içini çekti.

Grant küvetin yanma çömeldi. “Nasıl?”

“İnanılmaz. Teşekkür ederim.” Stephanie ona bakma cecaretini bulduğunda, dikkatle kendisini incelediğini gördü. “Bu kadar sıkıntıya girmene gerek yok, biliyorsun.”

“Ne sıkıntısı?”

“Biltmore, köpüklü banyolar ve gizlediğin başka hangi kozların varsa.”

“Biltmore’un nesi varmış?”

“Hiçbir şey. Sadece... fazla abartılı.”

Grant parmağını köpüklerin arasında gezdirdi. “Ne olmuş?”

Sinirlenen Stephanie elinin bir hareketiyle Grant’in yüzünü köpük içinde bıraktı.

Grant öksürerek yanaklarındaki köpükleri sıyırmaya ça-

lıştı. “Böyle mi oynamak istiyorsun?”

Stephanie ne olduğunu anlayamadan Grant pantolonuyla küvetin içine daldı ve her yer su içinde kaldı.

“Grant! Ortalığı sel götüreceksin!”

“Bir dakikada temizlerim,” diyen Grant dudaklarını dudaklarına kapadı.

Son öpüşmelerinden bu yana saatler geçmiş ve Stephanie onun dudaklarını, ısrarcı dilini ve nerede olursa olsun tanıyacağı benzersiz kokusunu özlemişti. Dizginlenemeyen böyle bir tutkunun ardından, Grant olmadan tek bir gün bile nasıl yaşayabilirdi?

“Sorun ne?” diye sordu Grant, ilgisini dudaklarından boynuna kaydırırken.

“Hiçbir şey. Buradan kovulmadan yerdeki suyu paspaslasan iyi edersin.”

“Bu akşam hiç eğlenceli değilsin,” diyen Grant iç çekerek küvetten çıktı ve dışarıda biriken suları silmeye başladı.

Yeterince yakınına geldiğinde, Stephanie uzanıp onun saçlarını kavradı.

Grant ona bakıp gülümsedi.

“Bu akşam yaptıklarını takdir etmiyor gibi göründüysem özür dilerim, çünkü ediyorum.”

“O halde sorun ne? Sakın hiçbir şey deme, çünkü seni yeterince tanıyorum.”

“Bunun son gecemiz olduğunu hissediyorum.”

Grant’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Sana döneceğimi söylemiştim.”

“Söylediğini biliyorum.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Sanırım buna inanmak istiyorsun, ama işe dalacaksın, biri diğerini izleyecek ve sonuçta orada yaşamaya devam edeceksin.” Kendini ona bakmaya zorladı. “Geçen sefer de aynısı olmadı mı?”

“Evet, ama artık her şey farklı. Döneceğim derken ciddiye-
dimim.”

“Kariyerini tekrar yoluna koymak için gerekeni yapmak zorundasın. İşe odaklanman gerekirken benim için endişelenmeni istemiyorum.”

“Senin için tabii ki endişeleneceğim.”

“Çok tatlısın, ama ilişkinizin...” sözlerini vurgulamak için elini aralarına uzattı... “kısa süreli bir kaçamak olması çok mümkün.”

Grant kaşlarını ciddiyle çatarken endişesi samimi görünüyordu. “Senin için gerçekten öyle miydi?”

Stephanie yalan söylemek istedi. Sırtında bir beklentinin ağırlığı olmadan yola devam edebilmesini ve hedefine ulaşabilmesini sağlamak için ona duyması gereken şeyi söylemek istedi, ama çok sevdiği o yakışıklı yüzüne baktığı anda bunu yapamayacağını anladı. Ona yalan söyleyemezdi. “Hayır. Daha fazlası. Çok daha fazla.”

“Benim için de öyle tatlım. Eğer sana döneceğimi söylüyorsam, *döneceğim*. Bana inanmana ihtiyacım var.”

Stephanie bu kez yalan söyledi. “Tamam. Sana inanıyorum.”

Grant elini uzatıp Stephanie'nin küvetten çıkmasına yardım etti ve sonra onu kuruladı. İşi bittiğinde havluyla onu sarmalayıp kendi ıslak pantolonuyla uğraşmaya başladı. "Küvete pantolonla atlamak aklıma gelen en parlak fikirlerden biri değilmiş."

Stephanie onun ıslak ve ağırlaşmış pantolonuyla mücadelesini seyrederken dayanamayıp güldü. "Deme yahu?"

Grant özgür kalır kalmaz elini uzattı. "Hadi yatalım."

Stephanie bunun son geceleri olduğunu tahmin ederek elini onun avcuna koydu. Onsuz nasıl yaşayacağını düşünmeyi ertesi güne bıraktı.

Stephanie bütün gece gözünü kırpmadı. Ya Grant'le seviştiler ya da onun uyumasını seyretti. Şafağın ilk ışıkları perdelerden sızmaya başladığında yüreğine bir ağırlık çöktü. Kuşkusuz her zaman olduğu gibi başa çıkmanın bir yolunu bulacaktı, ama bugün, çok zor bir gün olacaktı. Başka yolu yoktu. Onu havaalanına bıraktıktan sonra adaya giden feribotu yakalamak için geri dönecekti. Onsuz bir saati zor geçirirken, günlerin nasıl geçeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Derin bir nefes aldı, çektiği acıyı ondan gizlemek için gerekli cesareti toplamaya çalıştı. Grant'in bu heyecan verici fırsatı değerlendirmesi ve ikinci Akademi Ödülü'ne giden yola baş koyması gerekiyordu. Dünyada yapmak isteyeceği son şey, özellikle Grant'in onun için yaptıklarından sonra, bu yolda ona köstek olmaktı.

Grant'ın eli Stephanie'nin omzundan yavaşça kalçasına doğru indi ve yol boyunca yarattığı etkiyle onu tekrar arzulaması sadece birkaç saniye sürdü. Grant arkasından ona yaslandı, elleriyle göğüslerini avuçlayıp dudaklarını boynuna gömdü.

Stephanie kalçasını onun ereksiyonuna bastırdı, Grant göğüs uçlarını ovuştururken onu biraz daha kıışkırttı.

“Böyle değil,” dedi Grant, onu sırtüstü çevirerek. “Seni görmek istiyorum.” Bacaklarının arasına yerleşip uzun süre yüzüne baktı. Sonra ona bilmesini istediği her şeyi anlatmaya çalışır gibi yumuşacık öpücüklerle boğdu.

Stephanie onun sırtını okşarken kalçasını yukarı kaldırdı, ikisinin de çok istediği şeyi almaya zorladı.

Grant yavaşça içine kaydı, iyice yerleşirken hafifçe iç çekti. İlk kez bu kadar uzun süre içerde kalarak, onunla her türlü bağlı kalmak ister gibi, derin vuruşlarına devam etti.

Stephanie'nin içindeki gerilim giderek arttı ve sonunda şiddetli bir patlamayla duygu dalgasına dönüştü. Grant boşalmak üzere temposunu artırırken Stephanie bütün çabasına rağmen yanaklarından süzülen yaşlara engel olamıyordu.

Grant ellerini altından geçirip kalçasını kavradı ve bütün hızıyla vurmaya başladı. Stephanie en az bir önceki kadar güçlü bir orgazma ulaşırken, Grant bütün odada çınlayan bir finalle ona eşlik etti.

Grant uzun süre onun üstünde uzandı. Başını kaldırıp yaşlarla ıslanmış gözlerine baktı, dudaklarına son bir öpücük kondurdu. “Senin için döneceğim. Söz veriyorum.”

Stephanie başıyla onayladı, acısını görmemesi için onu kendine çekerek sımsıkı sarıldı.

Şehirden havaalanına giderken Grant'in içindeki panik duygusu giderek büyümeye başladı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar perişan hissetmemişti. Kariyerini tekrar yoluna koyması için yapması gereken tek şey Los Angeles'taki toplantıda boy göstermekti. Stephanie bunu anladığını söylemişti. Kariyerini destekliyor ve Grant için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, ama geri döneceğini söylediğinde ona inandığından emin değildi.

"Dan'le buluşmanızda dönmüş olacağım."

"Bu konuda endişelenme. Kendim başa çıkabilirim. Görüşeceğim ilk avukat değil."

"Yine de orada olmak istiyorum."

Stephanie omuz silkti. "Nasıl istersen."

Ne yapmam gerekiyor? 95 numaralı otobanda sessizce güneye doğru ilerlerken bu soru kafasının içinde dönüp duruyordu. Stephanie havaalanı sapağına dönüp gidiş terminalinin önüne çekti, çantasını pat diye kaldırımın kenarına bıraktı. Bir an önce ondan kurtulmak ister gibi bir hali vardı.

Belki öyleydi. Belki Grant her şeyi yanlış anlamıştı. Bir önceki gece Stephanie ilişkilerinden kaçamak olarak söz etmişti. Grant bundan daha fazlası olduğunu ona itiraf ettirmişti, ama belki planlarını değiştirecek ya da hayatını onunla birlikte yaşamaya adapte etmeye çalışacak kadar değildi.

İlk kez birini yanlış anlamıyordu. Stephanie ona sarılıp çabucak bir öpücük verdiğinde, hâlâ kafasındaki çelişkilerle boğuşuyordu.

“Sana orada iyi şanslar diliyorum. Dilerim her şey gönlünce olur.”

“Teşekkürler.”

“Steph...”

“Yapma. Lütfen.” Elini havaya kaldırdı. “İhtiyacım olduğunu sandığın bir şeyler söylemeye çalışma. Yapman gerekeni yap. Ne zaman rast gelirsek görüşürüz.” Parmak uçlarında yükselip çenesine bir öpücük kondurdu. “İyi yolculuklar.”

Ona söylemek istediklerini toparlayamadan ya da vermek istediği güvenceyi veremedi. Stephanie dönüp arabasına bindi, ona kısaca el salladı ve kaldırımdan uzaklaştı.

Abby’nin dünyanın her yerinde yazabileceğini hatırlatan sesi kafasının içinde yankılanıyordu ve Grant’in olmak istediği tek yer Stephanie’nin yanıydı.

Birden, onun hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmekten gitmesine izin vermenin doğru olmadığına karar verdi. Şansı varken neden ona söylememiştii? “Çünkü hâlâ geri zekâlının tekisin,” diye mırıldandı. “*Steph! Bekle!*” arabanın peşinden koştu, ama Stephanie onu duymadı, belki de durmamayı tercih etti. Grant ilkinin doğru olmasını diliyordu.

Çantasını bıraktığı kaldırıma döndü, alıp omzuna astı ve bir taksiye işaret etti.

“Judith Burnu’na gideceğim,” dedi sürücüye, arkadaki

yerini alırken.

Şoför dönüp ona baktı. “Gerçekten mi?”

Grant cüzdanını çıkardı, içinden iki tane yüzlük çıkarıp ön tarafa uzattı. “Sürün lütfen. Ve hızlı gidin.” Adrenalin hücumuna uğrayan Grant’in kalbi hızla çarpıyor, ciğerleri hava için yalvarıyordu. Avuç içleri terden sıırıslıklam olmuştu. Aynı hatayı tekrarlamamanın sınırına geldiğini anladığı anda birden ayrılmıştı.

“En azından bu kez çok geç kalmadın,” diye kendi kendine söylenirken, şoför dikiz aynasından onu süzüyordu. En azından geç kalmadığını umuyordu.

Bir plan hazırlaması için önünde bir saati vardı. Cebinden ceptelefonunu çıkarıp çalışmaya koyuldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Gansett Adası'na giden iki buçuk feribotu düdüğünü tiz bir sesle öttürerek Judith Burnu'ndan ayrıldı. Stephanie İşçi Bayramı'na denk gelen cumartesi gününün öğleden sonrasında vapurun daha kalabalık olacağını tahmin etmiş, ama piknik masasını gözlerinin neden şiş ve kırmızı olduğunu merak eden yabancılarla paylaşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı.

Gözlerine kâğıt havluyla kompres yaptı, marinaya dönüp Grant'in ailesiyle karşılaştığında toparlanmış olmak için kendini zorladı.

Tersanede vardiyalı çalışıyorlardı, o yüzden onu karşılayacak kişi Mac, Evan ya da Koca Mac olabilirdi. Hatta Grant'in onunla beraber anakaraya gidebilmesi için Ned ve Owen bile sırayla çalışmayı kabullenmişlerdi. Her anlamda birbirlerine karşı çok iyiydiler; gerek aile, gerekse arkadaş

olarak. Bunlara sahip olmayan herkesi kışkandıracak kadar.

Providence'a geri döndüğünde artık onlardan hiçbirini göremeyecek olması, hiç gerek yokken gözlerini yeni yaşlarla doldurdu.

Ağlamayı kesip kendini toparlamaya karar vererek çantasından iPod'unu ve dizüstü bilgisayarını çıkardı, temyize gitmek için Dan Turrington'a gerekli olan yasal dosyaları listelemek üzere son on dört yılın bir dökümünü yapmaya başladı.

"Bu yer boş mu?"

Kendini işe ve dinlediği müziğe kaptırmış olan Stephanie başını iki yana salladı. Feribotta, ilgilenmediğini açıkça belli etse de, insanların özel alanını işgal etmesine alıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Bu kaba soruya şaşırın Stephanie sonunda başını bilgisayarından kaldırmaya karar verince karşısında Grant'i buldu.

Kulaklıklarını çıkarırken Stephanie'nin ağzı bir karış açılmıştı. "Burada ne işin var?"

"Beni kaldırıma fırlatıp arkanda bir toz bulutu bırakarak geri döndüğünde komik bir şey oldu. Bu arada, manyak gibi araba kullanıyorsun."

Vedalaşmaları ve araba kullanma biçimi hakkındaki yorumlara kaşlarını çatan Stephanie sordu: "Komik olan neydi?"

Grant masaya yaslandı, onun elindeki kalemi alıp parmaklarını birbirine kenetledi. "Sensiz yapamayacağımı anladım. Los Angeles'ta olmayı planladığım üç gün boyunca bile."

Stephanie duyduklarına inanamıyordu. “Ama.. ama ya iş? Bu işe ihtiyacın var! Toplantıdan bu şekilde kaytaramazsın.”

“O konuya gelmeden önce, Frank Amcam aradı.”

Stephanie gerildiğini hissetti. “Ve?”

“Hâkim Seymour, 31 Ekim’de Charlie’nin davasındaki yeni kanıtları inceleyecek. Öyküyü senden duymak istiyor, bana ve Frank Amca’ya anlattığın öykünün aynısını.”

Hayatının en az yarısı boyunca duymak istediği haber onu şoka sokmuştu. Bütün vücuduna elektrik verilmiş gibi hissediyordu. “Bu nasıl oldu?” Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

“Frank Amca, Hâkim Seymour’a seninle tanışma ve öykünü dinleme fırsatı bulduğunu söylemiş. Seninle aile bağı olduğundan davaya Frank Amca kendisi bakamıyor.”

“Amcanın benimle ne tür bir ‘aile’ bağı var?”

“O konuya birazdan geleceğiz. Her neyse, meslektaşından davaya bakmasını istemiş. Anlaşılan Dugan’ın tıpkı Charlie’ninkinde olduğu gibi kuşku uyandıran başka davaları da varmış. Dugan’ın hastalığının ilk evrelerinde gerçekleşen bu tür eski adli hataların düzeltilmesi için çaba gösteriyorlarmış.”

Stephanie’nin bütün bunları sindirmesi biraz zaman aldı. “Ben... demek istediğim...” Derin bir nefes alıp kendini Grant’in gözlerine bakmaya zorladı. “Teşekkür ederim. Bu yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Gerek yok. Bütün yaptığım birkaç telefon görüşmesiydi.”

“Bundan çok daha fazlasını yaptın ve bunu biliyorsun, ama bunu söylemek için peşimden gelmen gerekmezdi. Telefonda söyleyebilirdin. Los Angeles’taki toplantıya katılman gerekiyor. Bu çok büyük bir fırsat.”

“Evet, öyle.” Yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Ancak bir konu var: yazmak istediğim o filmin senaryosu değil. Ben *senin* öykünü yazmak istiyorum, yıllardır ilk kez içimi titreten öyküyü. Önümüzdeki birkaç gün içinde ajansımdan telif hakları konusunda teklif verecek bir telefon alacaksın. Aynı teklif Charlie’ye de yapılacaktır. Hayli yüklü bir miktar olacak, ikinizin de hayatını düzene sokmasına yetecek kadar. Başkasının bana bir şans vermesini bekleyeceğime, kendi senaryolarımın yapımcısı olmak istediğimi keşfettim. Bu şansını seninle ve *senin* öykünle kullanmak istiyorum, o elektriği *fena halde* hissediyorum bebeğim.”

Grant öylesine uçuyordu ki, Stephanie onu tanımasa yasadışı bir şeyler içmiş olduğunu düşünebilirdi. Kalbi inanılmaz bir hızla çarpıyor olsa da, ona şüpheyile baktı. “Senin o kadar paran var mı?”

Grant çapkın bir edayla tek kaşını kaldırdı. “Malibu’daki evlerin bugünlerde kaç para ettiğinden haberin var mı?”

Stephanie başını iki yana salladı. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.”

Grant’in muhteşem gözleri öylesine neşeyle parlıyordu ki, Stephanie neredeyse ne düşündüğünü unutacaktı. “Ne yapıyormuşum?”

“Sensiz de iyi olmamı sağlamaya çalışıyorsun.”

Grant’ın tebessümü soldu, “Vay be, konuyu gerçekten saptırmışım, değil mi?”

“Bu ne demek oluyor?”

Grant, Stephanie’nin diğer eline uzanıp ikisini birden sımsıkı tuttu. “Seni seviyorum. Sana *âşığım*. Seninle evlenmek ve seninle yaşamak ve kendi senaryomuzu yazmak, belki birkaç çocuk sahibi olmak istiyorum; tabii tam teşekküllü bir hastanede. Her şeyi seninle istiyorum, Stephanie.” Ellerini dudaklarına götürdü. “Sana tek bir sorum var aşkım, sen her şeyi benimle istiyor musun?”

Grant’ın sözleri sisleri içindeki beyninden yüreğine doğru yol alırken, Stephanie gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Böyle olmaması gerekiyordu,” dedi, olayların yön değiştirmesinin verdiği şaşkınlıkla.

Kafası karışan Grant’ın kaşları çatıldı. “Nasıl olmaması gerekiyordu?”

Aksi gibi gözleri tekrar yaşlarla dolmuştu! “Sen, ben, mutlu son. Böyle şeyler sadece başkalarına olur. Bana değil.”

Grant onun ellerini bıraktı, ayağa kalkıp yanma gitti. Onu kucağına oturtup yüzündeki gözyaşlarını öptü. “Yazar olmanın en güzel yanı ne, biliyor musun?”

Stephanie başını iki yana salladı.

“Öykünün sonuna kendin karar veriyorsun ve ben diyorum ki, bu öykü *onlar erdi muradına* diye bitiyor. Var mısın?”

“Evet,” dedi Stephanie sımsıkı ona sarılarak. “Evet, varım.”

“Güzel.” Grant de ona sımsıkı sarıldı. “Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?”

Gözyaşlarının arasında gülümseyen Stephanie onun gözlerinin içine baktı. “Ben de seni seviyorum ve evet, her şeyi seninle istiyorum. Hatta daha fazlasını!”

“Ben bile bundan daha iyisini yazamazdım.”